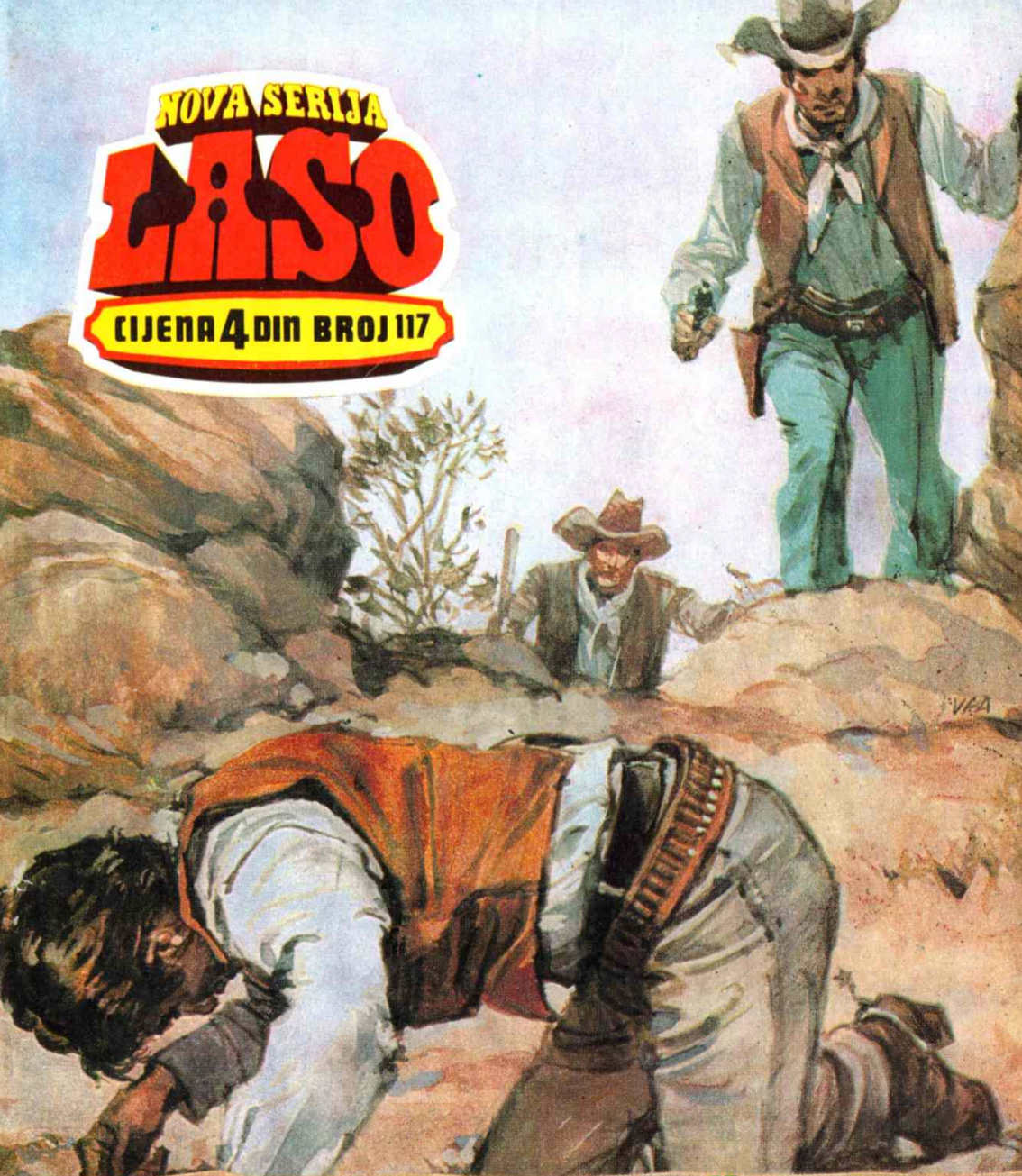

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 4 DIN BROJ 117

TREĆA PLJAČKA

Marshall Grover

TREĆA PLJAČKA

»Laso« Nova serija 1975.

Marshall Grover: TREĆA PLJAČKA

Naslov originala: TEXANS WALK PROUD

(Copyright: Cleveland Publishing CO. PTY, Ltd.)

Recenzija: Branko Kosec, prevodilac

Prijevod: Mladena Dojnić, prevodilac

«Ilas» — Izdavač OOUR (izdavačke djelatnosti) «Vjesnik» Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković —
— Tisak. OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR FMG «Vjesnik»,
Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1974.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA,
Zagreb

Cijena 4 d. Za inozemstvo: DM 1,60; ASCH 8; SFRS 1; HFL 1,30

Oslobodjeni plaćanja poreza na promet (nišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRN broj 1336/7 — 1973 od 28 XI 1973

I

Larry Valentine natjerao je konja u brzi galop, podigao se u stremenu i opustio lažnu petlju što je osiguravala teški kolt u koricama.

— To mi liči na zasjedul — viknuo je preko ramena.

Stretch Emerson obo je svog šarca, dostigao ridana i odgovorio:

— Točno! Ali točno je i to da nas se to ništa ne tiče!

— Ukoliko mi ne odlučimo suprotno! — viknuo je Larry. — Izbīt će mu mozak iz lubanje!

Ravno ispred njih, na povišenom dijelu puta, poigravala su tri uplašena konja. Dva snažna muškarca strgnula su trećeg iz sedla i obasula ga grubim udarcima. Razdaljina je bila malena i Larryju se učinilo da je žrtva nenaoružana.

Obojica su obola konje u istom trenutku. Od boraca ih je dijelilo svega dvadesetak metara. Jedan od napadača oborio je čovjeka odjevenog u sivo gradsko odijelo i podigao teški revolver da bi mu njime razbio glavu. Drugi je iz navlake na konju iščupao vinčesterku i okrenuo se prema pridošlicama:

— Okrenite konje i tjerajte odavde!

Zapovijed je potkrijepio nasumce ispaljenim metkom. Ipak, kugla je samo za nekoliko centimetara promašila Larryjevo lice. On je riknuo grubu teksašku kletvu, iščupao svoj revolver i brzo nanišanio. Oružje je zatutnjalo u isti mah kad i puška po drugi put. Onda je vinčesterka odletjela u stranu a njen se vlasnik okrenuo čudnim, pi-

janim pokretom i tresnuo prema zemlji.

Teksašani su zauzdali konje i brzo sjahali. Drugi napadač osovio se na noge i okrenuo oružje prema Larryju. Bilo je isuviše blizu za bilo kakvu šalu. Larry je opalio s boka, pola sekunde prije svog protivnika. Kugla je poletjela prema nebu, a napadač zateuturao natraške, izbuljenih očiju i krvavih grudī. Onda se stropoštao poput vreće.

Stretch je tiho zazviždio i spremio desni revolver.

— Par gadnih momaka — rekao je. — Bilo im je do pucnjave...

— ... i do ubijanja, čini se — promrm-ljao je Larry.

— Otpisani su...

Žrtva je bio zgodan mladić kome je pola lica bilo prekriveno krvlju što je tekla iz velike rane na glavi. Odjeća mu je bila skupa i dobro sašivena. Košulja, sada poprskana krvlju, bila je od svile.

Mladić je otvorio slobodno oko i pogledao prema svojim spasiteljima. Njegov je glas bio tako tih da se Larry morao sagnuti kako bi ga čuo. Činilo se da je zaista ozbiljno ranjen.

— Kome... sam dužan...

— Ja sam Valentine — namrštio se Larry. — Onaj se zove Emerson.

— Larry i... Stretch? — usta mladića su se istegla u začuden smiješak. — »Svađalice iz Teksasa«? Dakle...

— Tko ste vi? — upitao je Larry. — Zašto su vas napali ovi pokojnici?

Čovjek je zastenjao i pokrio oči.

— Briskin... — promucuo je. — Gil Briskin. Vjerujem da su me htjeli opljačkati. — Otvorio je oko koje nije bilo slijepljeno krvlju i nastavio: — Potreban mi je liječnik... i to brzo...

— U tome si u pravu, momče — primijetio je Stretch. — Ova rana bi te mogla stajati glave.

— Poznajete... li ovaj kraj? — promućao je Briskin.

— Ne.

— Najbliže mjesto je... Childress — podigao je mladić drhtavu ruku. — Ovim smjerom. Nadam se da ćete stići na vrijeme...

Zatvorio je oči i nastavio nepomično ležati. Larry je zabrinuto odmahnuo glavom i upitao prijatelja:

— A što černo s ovima?

— Zreli su za ukop — slegnuo je ramenima Stretch.

— Dobro — rekao je Larry. — Možemo učiniti bar nešto. Ti ih zaveži na konje, a onda ćemo...

— Naše su čutуре prazne — podsjetio ga je Stretch — a ni ova dvojica nisu imala vode. Kako ćeš Briskinu očistiti ranu?

— Ne namjeravam je ni taknuti — rekao je Larry. — Možda mu je slomljena lubanja, pa bih načinio više štete nego koristi. Staviti ćemo mladića na konja i ja ću ga pridržavati do tog Childressa.

Dok je vezivao mrtvace za sedla, Stretch je pretražio njihove džepove. Nije našao ništa što bi ih поближе odredilo. Posjedovali su zajedno 37 dolara, džepne nožеве, vrećice za duhan, papir, maramice. U drške njihovih revolvera bili su urezani inicijali J. G. i B. G.

— Možda su u rodstvu — promrmљao je Stretch. — Valjda braća. No, što kažeš o svemu ovome?

— Tvoja nagađanja vrijede jednako kao i moja.

Kako ne bi pao, Briskinu su zavezale ruke za jabuku sedla, a noge ispod konjskog trбуha. Brzinom nešto manjom od one kojom su obično putovali, napustili su mjesto sukoba i krenuli prema Childressu...

Dvojici prijatelja dogodilo se to još jednom. Slučajni susret na pustoј cesti. Sve potpuno neočekivano. Izenadna potreba da oružjem brane svoje živote.

Već su tjednima lutali područjem Utaha, živeći od lova i pokušavajući se uvjeriti kako je to pravi život za njih. Bez nepritilika. Bez napetosti. Bez sukoba i opasnosti.

Ali takav mir nije mogao potrajati vječno, osobito ne za dvojicu lutalica iz Teksasa koji su u protekla dva desetljeća izborili mnoge bitke na strani pravde i zakona.

Larry Valentine bio je taman čovjek crne kose i namrštenih obrva, lijep na stanovit grubi način. Bio je visok oko metar i osamdeset i odjeven slično svom drugu: olinjali šešir, košulja od debelog flanela, kožni prsluk, levisice i čepsovi, kožni štitići za noge. Revolver je visio o desnom boku na pojasi punom metaka, a u koricama privezanim uz nogu.

Stretch Emerson bio je mršavi dugački čovjek žute, gotovo bezbojne kose i četvrstaste brade, prijazan i blag osim u gužvama kad bi se pretvarao u pobješnjela biča koji ruši sve pred sobom. Njegove su plave oči bezazleno promatrale sve oko sebe i zavarale mnoge protivnike. On nesumnjivo nije bio tako brz u razmišljanju kao njegov drug, ali je bio nezamjenjivi suborac, nesavladivi suparnik i vrlo pouzdan strijelac. Nosio je dva revolvera i jednako dobro gađao obim rukama.

— Nešto mi govori... — javio se kad su bili još daleko od svog cilja.

— O čemu? — upitao je Larry.

— Cijela ta gužva odgovorio je Stretch razmaknuvši rukama — sve to... kao da je samo početak nečega... neke bitke u koju smo se nas dvojica uvalili sve do ušiju...

II

Napadače su svladali oko osam ujutro, nedugo nakon što su napustili mjesto gdje su prespavali. Bilo je gotovo podne kad su skrenuli konje u široku, glavnu i jedinu ulicu Childressa. Bio je to malen, bezličan gradić, šaka jada, skup baraka na žarkom suncu središnjeg Utaha.

Starac koji je uporno žvakao vlat suhe trave pokazao im je kuću u ko-

joj je živio liječnik. Natpis ih nije ni najmanje obradovao:

N. G. Woodrow,
liječnik — veterinar — tesar

Na kucanje odgovorilo je gundanje.

— Što do vruga, hoćete? — Na vratima se pojavio stariji muškarac izbrazdana lica.

— Pitanje je glupo — odbrusio je Larry. — Niste slijepi. Prema tome, pogledajte sami, »doktore«. Imamo jednog ranjenika i dvojicu mrtvih.

— Ja nisam pogrebnik — promrmljao je čovjek. — Mrtve odnesite Jubalu Lukesu. Ja ću se pobrinuti za trećega, ali ne obećavam ništa.

— Samo brzo — rekao je Larry.

Pažljivo su odvezali Briskina i ponijeli ga u kuću. Ordinacija nije ulijevala mnogo povjerenja. Jedan stol, nešto malo instrumenata, velika posuda za vodu i to je uglavnom bilo sve. Jedinu su utjehu pružali bijelo okrečeni zidovi i primjerna čistoća.

Briskina su oprezno položili na stol a onda je Woodrow nestrpljivo počeo mahati rukama.

— Hajde, prepustite ga meni.

— Tko je Jubal Lukes? — želio je saznati Larry — i gdje ga možemo naći.

— Samo idite Glavnom ulicom i ne možete promašiti — promrmljao je liječnik, veterinar i tesar i udubio se u proučavanje rane.

Teksašani su napustili kuću i pošli niz cestu pješice, vodeći za sobom pet konja. Prošavši desetak kuća naišli su na ogroman natpis nabijen na vrata velike staje. Tako su saznali da je sposobni Jubal Lukes gradonačelnik, pogrebnik, sudac, javni bilježnik i ujedno vlasnik jedine gradske staje u Childressu.

Čovjek kojega su tražili imao je oko pedeset godina, glava mu je bila uska, orte oštro rezane a oči odavale lukavost. Iako mu je smiješak bio vrlo ljubazan, Larryja je podsjećao na rezanje kojota.

— Dobro došli, stranci! — lice mu je zasjalo od srdačnosti. — Haj, hej, čini se da ste mi donijeli dvije mušterije.

— Možda ih poznajete? — upitao je Larry.

— Nikada ih prije nisam vidio — izjavio je Jubal — ali to ništa ne znači. Bit će pristojno sahranjeni i to će vas stajati...

— Zadržite novac koji nađete u njih — namršio se je Larry.

— Zašto ne — nasmiješio se je Jubal.

— Njihovi konji i sedla...

— Konji, sedla i ostalo putuju s nama — prekinuo ga je Larry.

— Vi nemate pravo... — započeo je vlasnik staje.

— Ne namjeravamo ih zadržati — upao je Larry. — Nastojat ćemo naći prave vlasnike i vratiti im što je njihovo.

— Možda nisu ukradeni...

— Pogledajte žig — zapovijedio je Stretch.

Poslovni čovjek je obišao konje i tada pomireno slegnuo ramenima.

— Do vruga. »D u krugu«. Sva su tri konja vlasništvo Wesa Deckarta.

— Tko je Wes Deckart?

— Vlasnik gradske staje u Tyson Cityju, dolje na jugu. Ti su konji iznajmljeni.

— Ako je tako, odvest ćemo ih Deckartu. Sedla su vjerojatno također njegova.

— A ostalo? — pokušao je Jubal.

— Oružje ide šerifu u Tyson Cityju — izjavio je Larry. — Bit će bolje da mu mi ispričamo što se dogodilo, nego da to sazna na drugi način i tako stekne neke krive predodžbe.

— Na primjer — otegnuo je tiho Stretch — mogao bi pokušati optužiti starog Larryja za ubojstvo. Takva bi nas optužba vrlo razljutila. Vrlo, vrlo...

— Ja nisam ništa rekao — uskliknuo je gorljivo Jubal. — Vi radite što vam se sviđa!

Pomogli su Jubalu odnijeti mrtvace u radionicu. Larry je u nekoliko škrtih rečenica opisao nedavne događaje.

— A što je s momkom koga su napalili? — upitao je Jubal.

— Ostavili smo ga u kući doktorá Woodrowa — odgovorio je Larry.

— Teško ranjen? — upitao je Jubal pun nade.

— Nasmiješite se — rekao je Larry podrugljivo. — Izudarali su ga revolverima, vjerojatno će umrijeti.

Jubal Lukes nije znao što je to stid. Slegnuo je ramenima:

— No, pa što? Posao je posao.

— Izadimo — otrešao se Stretch.

Konje su ostavili zavezane pred Jubalovom stajom, obišli dvije-tri jadne krčme, zalili suha grla i tada se vratili

li do kuće liječnika Woodrowa kako bi se raspitali za zdravije Gila Briskina.

Liječnik veterinar i tesar dočekao ih je na vratima žvačući opušak cigare i tužno odmahujući glavom.

— Nije izdržao? — upitao je Larry.

— Bio je na umoru već kad ste ga donijeli — odgovorio je doktor. — Ništa nisam mogao uraditi za njega. Lubanja mu je bila gadno napučta, vjerojatno su ga pretukli revolverskom cijevi. Umro je nekoliko minuta nakon što ste otišli. Mirno i bez boli, ako vam to nešto znači.

Larry je izvukao vrećicu s duhanom i zabacivši šešir na zatiljak počeo motati cigaretu.

— Niste ga poznavali? — upitao je.

— Razmišljao sam o tome — namrštitio se je Woodrow. — Lice mi je bilo pomalo poznato. Kao da sam ga negdje već susreo.

— Razmišljajte još malo — predložio je Larry. — Vaš prijatelj Jubal Lukes tvrdi da konji pripadaju staji »D u krugu« iz Tyson Cityja.

— To je to! — uskliknuo je Woodrow. — Da. Bio sam dolje u Tysonu nekoliko puta i zacijelo sam ga tamo vidio.

— Zvao se Gil Briskin.

— Ime mi ništa ne znači — slegnuo je Woodrow ramenima. — Hoćete li ostati do pogreba?

Larry je zapalio cigaretu i zamislio se.

— Ali odmah odemo — upitao je — hoće li se netko pobrinuti za pristojan pogreb?

— Ovdje su dobri ljudi — otegao je Woodrow. — Zaista dobri. Bit će pravi prijateljski pogreb. Ja ću biti... i Jubal. Deacon Grimes će čitati. Doći će i žensko društvo i zavijati svoje himne. Te stare svrake samo čekaju priliku da bi zapjevale.

— Dakle...

— Hoćete li ga još jednom pogledati? — upitao je Woodrow i poslovno dodao: — Lijepo sam ga očistio i uredio.

— Baš vam hvala — namrštitio se je Larry. — Nismo od onih koji vole buljiti u mrtvace. Ne. Mislim, da ćemo odmah krenuti za Tyson, vratiti konje vlasniku i porazgovarati sa zakonom.

— I možda pronaći Briskinove rođake — dodao je Stretch — i ispričati im veselu novost.

— To je vraški velik grad, taj Tyson City — zaklimao je Woodrow. — Brzo raste otkad je izgrađena pruga Nevada-Missouri. Imaju nove obore za utovar stoke. Vraški velik grad... Četverostruko više stanovnika no pred pet godina...

Larry je izvukao nekoliko novčanica i gurnuo ih doktoru u džep.

— Za vaš trud.

— Zadužili ste me... vrlo ste me zadužili. Nisam se mnogo namučio...

— Na žalost — rekao je Larry gorlako.

— Kao što rekoste, bio je na umoru.

Vratili su se do Jubalove radionice. Svestrani je majstor već bio na poslu izrađujući ljesove. Teksašane je dočekao sa širokim smiješkom:

— Kako je s trećim momkom? — upitao je.

— Velik dan za vas — progundao je Larry. — I on je gotov.

Teksašani su uzjahali i povedi ostale konje. Za njima je ostao bezlični Childress, mjesto koje vjerojatno nikad više neće posjetiti.

— Uvijek sam tvrdio — progovorio je Larry — da mora postojati razlog kad jedan čovjek pogine. I to jak razlog.

— Tu smo, znači! — Stretch je umorno slegnuo ramenima. — Upast ćemo u novi grad, raspitivati se o momku koji je bio napadnut i navući na glavu hrpu jada. A sve nas se to uopće ne tiče.

Kasno poslijepodne tog dana na groblju u Childressu pojavila su se tri nova humka. Nad jednim je pisalo »Gilbert Briskin«. Bila je nedjelja, dan počinka, a ne ubijanja i grobova...

III

U ponedjeljak rano ujutro šerif okruga Tyson doveo je natrag u svoj grad umornu četu od devet ljudi. Punih dvadeset i četiri sata potjera je

bezuspješno pretraživala okolno zemljište. Voda potjere šerif Boyd Jennings odavno je prešao pedesetu. Bio je to iskusni čovjek zakona, ali je posljednjih godina znatno otežao i nije više bio sposoban za zamorne pothvate. Jahao je u sedlu pogrbljen, razdražljiv i naprasit. Lijevo i desno jahali su njegovi zamjenici: mršavi i zamišljeni Stew Hutton i čvrsti, hladnokrvni Rocky Lodge. Iza njih se u sedlima njihalo pola tuceta građana, umornih i neispavanih. Prije dvadeset i četiri sata odjahali su puni lovačkog oduševljenja... No vjerojatno se više nikad neće prijaviti za bilo kakvu potjeru.

Jennings je pred svojim uredom umorno odmahnuo rukom i otpustio svoje pratioce. Spustio se na zemlju i polako uspeo na nogostup. Onda je pokazao prema suprotnoj strani ulice i obavijestio svoje pomoćnike:

— Evo ih, dolaze.

— Eh, do vraga — progundao je Hutton. — Opet nas namjeravaju potegnuti za uši.

— Neka idu do vraga! — otresao se Lodge.

— Nitko se ne žali glasnije od kockara kad i njega jednom orobe — kimnuo je šerif.

Ušli su u zgradu. Jennings se odmah uvalio u stari naslonjač smješten iza pisaćeg stola, bacio šešir na pod i prekrstio ruke na grudima. Sjeda kosa visila je u čupercima preko oznojenog čela a plave oči netremice promatrale vrata. Hutton se ispružio na olinjalom ležaju. Lodge je privukao preostale dvije stolice, smjestio se u jednu, a na drugu položio čizme.

Jedan za drugim u prostoriju su se ugurali vlasnici triju najvećih kockarnica u Tyson Cityju. Predvodio ih je Ace Kerry, vlasnik saluna »Lucky Lil«, mršavi tip oštih crta lica i glatke kose, odjeven u dugačak crni kaput, svileni prsluk i prugaste sive hlače. Slijedio ga je Karl Bourne, vlasnik kockarnice »Bourne Palace«, visok čovjek odjeven u sivo odijelo koje kao da je bilo nešto premaleno za njega. Miley Fennister iz »Silver Spade« zastao je odmah kod vrata i ozbiljno promatrao Jenningsa. Bio je najstariji od trojice, srebrne kose, nježne građe i finih, tugaljivih crta lica. On je progo-

vorio prvi, a glas mu je bio tih, gotovo nježan, pun razumijevanja:

— Nisi imao sreće, Boyd?

— Ništa, Miley — procijedio je šerif kroz zube. — Nigdje traga.

— Dobro, prokletstvo! — prasnua je Kerry. — Kako si ih daleko slijedio?

— Morali ste pronaći njihove tragove jučer, čim je svanulo — namrštio se Bourne.

— Budite razumni, momci — uzdahnuo je Jennings. — Sjetite se. Oko ponoći je počeo jak vjetar i smirio se tek jučer prijepodne.

— Gore od jakog vjetra — promrm-ljao je Hutton. Lice mu je bilo pokriveno šeširom. Činilo se da nema snage podići ga i pogledati posjetioca. — Prokleta nalik na tornado.

— Nije bio tornado, Stew — rekao je Lodge. Izazovno je pogledao vlasnike saluna. — Ali, bio je dovoljno jak da izbriše sve tragove.

— I tako će oni neometano pobjeći? — rekao je Bourne izazovno. — Prokletstvo, Boyd...

— Što hoćete od mene? — upitao je Jennings oštrije. — Ja ne mogu stvarati čuda, Karl. Potjera je bila organizirana četvrt sata nakon pljačke, ali to nije pomoglo. Vjetar je puhao u cijelom okrugu. Kiše već odavno nema, a to znači da se na tlu stvorio debeo sloj prašine. Traгови inače lijepo ostaju u prašini, ali ih može izbrisati i najmanji vjetrović

— Hoćeš li telegrafirati u Janninsburg, Eureku, Gulch, Thane City i ostale oko nas? — upitao je Fennister.

— To je već obavljeno, Miley — odgovorio je Jennings. Lice mu se ukrutilo i on je zagledao u oči vlasnika »Silver Spade« — Miley... Prokleta mi je žao zbog Sama. Dovoljno je već to što su te opljačkali ali, ubiti ti brata...

— Sam će biti osvećen — rekao je Fennister. — Osjećam to u kostima.

— Tvoje će te kosti prevariti — upao je Kerry — budeš li računao na Jenningsa i njegove pospane pomoćnike.

— Hej, čekaj malo, Kerry... — započeo je Lodge.

— Lakše... lakše! — Jennings je umorno podigao ruku. — Hajde da ne izgubimo hladnokrvnost.

IV

Raspoloženje u šerifovom uredu postalo je napeto zahvaljujući Aceu Kerryju koji je postajao svakog trenutka sve bješnji. Kad je prišao šerifovu stolu, bio je blijed a ruke su mu drhtale.

— Sada su već vjerojatno napustili područje na kojem imaš pravo djelovati — rekao je ostrim glasom. — Možda su čak i u drugoj državi, prijeko u Nevadi, dok vas trojica tu odmarate svoje stražnjice i...

— Dosta, Kerry — rekao je Jennings, tiho ali odlučno. — Opraštam ti. Koliko si izgubio? Šest i po tisuća? To je mnogo novaca i naravno da si neraspoložen. Ali, ne zabadaj suviše. Uradio sam sve što jedan šerif može poduzeti. Nisam kriv što okolnosti rade protiv nas.

— Kerry, tako mi... — počeo je Lodge s prijetnjom, ali ga je šerif smjesta prekinuo:

— Zauzdam svoju narav, Rocky. Dovoljna nam je i jedna usijana glava — pogledao je posjetitelje. — I ostali su stradali, ne samo Kerry. Karl je izgubio pet tisuća, Miley preko šest. Miley bi trebao vikati jače od svih: osim novaca izgubio je i brata. Gadne su to stvari, Kerry, ali svađa nam neće pomoći.

Kerry se još uvijek nije primirio.

— Ti si im olakšao posao, Jennings — optužio je.

— Kerry — rekao je Jennings polako. — Budi jasniji.

— Znaš ti vrlo dobro na što ja mislim — zarežao je Kerry. — Ti i tvoja odluka o zatvaranju...

— Donio sam odluku o satu zatvaranja lokala po odobrenju gradskog vijeća — podsjetio ga je Jennings. — Bilo je nužno. Suviše pijanaca, tučnjava i ubojstava. Dok su saluni bili otvoreni cijele noći, Tyson je bio pakao. Pristojni ljudi nisu sklapali oči prije zore. Jedan i po nakon ponoći, to je sasvim dovoljno.

— Oh, svakako, svakako — iscerio se Kerry — Svi smo morali zatvoriti u jedan i trideset i oni prijaviti ubojice

su to znali. Tako si im olakšao posao. Subotom uvečer je posao najjači a nedjeljom banke zatvorene.

— Svi znamo na što Ace cilja — umiješao se Bourne. — Noću iz subote na nedjelju, između jedan i po i dva sata sve su kockarnice Tyson Cytija zatvorene i svako dijete zna da vlasnici u to doba sjede za svojim stolovima, prebrojavaju prihod i spremaju ga u priručne blagajne. Napadni bilo koju igračnicu ili salun nedjeljom ujutro i zacijelo ćeš dograbiti dosta novca.

— Bilo im je lako i jednostavno — promrmlijao je Kerry. — Najprije ja, pa »Silver Spade«, a onda Karlova kuća. Jedan, dva, tri. Ovako — pucnuo je prstima. — Nakon toga su neometano pobjegli.

— Mislim da od Boyda ne možemo više očekivati — namrštit se Fennister. — Kako ih je mogao uloviti ako je vjetar uništio tragove? Dakle — kimnuo je šerifu — hvala ti što si pokušao, Boyd.

— Što se mene tiče — rekao je šerif — istraga je zapravo tek započela. Nastavit ću, ali ja sam ipak od krvi i mesa, momci, ne stroj. Ako se ne naspavam...

— Oprosti nam — upao je Kerry — što smo te držali budnim.

Bio bi rekao još štogod ali su ga preostala dvojica naprosto izvukla iz zgrade. Jennings je ustao, otišao do vrata, zatvorio ih i vratio se svojoj stolici. Položio je glavu na ruke prekožene na stolu i odmah zaspao. Hutton je već hrkao. Lodge se skupio u stolici i sklopio oči...

V

Dva sata kasnije dva su stranca ujahala u grad na sjevernom kraju Glavne ulice. Prošli su tri-četiri četvrti i naišli na javnu staju »D u krugu«. Do tada su već vidjeli veći dio grada i mogli ga procijeniti. Tyson je zaista bio na putu napretka. Dvije glavne privredne djelatnosti bile su stočarst-

vo i — kocka. Ovdje se događalo isto što i u svim stočarskim krajevima do kojih je doprla željeznica.

— Zabavno i vedro mjestašce — promrmljao je Stretch.

— Zabavno — složio se Larry. — Već smo tjednima u divljini. Morali bismo se malo zabaviti.

— U redu, što se mene tiče — odgovorio je Stretch. Ustao je u stremenu i mahnuo glavom. — Evo ga, »D u kru- gu«.

Mršavi postariji čovjek naslonio se na pregradu među odjelicima za ko- nje i znatiželjno promatrao dvojicu pridošlica.

— Vi ste Wes Deckart? — upitao je Larry.

— Da — odgovorio je vlasnik staje i sklopio nož kojim je podrezivao nokte. — Ovakle vama može životinje?

Teksašani su šutke sjahali i počeli motati cigarete. Polako i strpljivo Lar- ry je objasnio kako su došli do konja. Deckart je slušao otvorenih usta i na kraju dahnuo:

— Prokletstvo!

Larry je zamišljeno pogledao kroz otvorena vrata na ulicu punu prolazni- ka, jahača i kola.

— Tko bi mogli biti napadači? Mi znamo samo njihove inicijale, J. G. i B. G.

— Braća Grieves, tko drugi? — Oni su iznajmili ova dva konja u subotu uvečer. — objasnio je Deckart. — Jim i Burt, dva stvarno opasna momka. Da, bilo je bolje s njima ne imati posla.

— A Briskin je iznajmio sivca?

— Vraga! — odbrusio je Deckart. — Sam ga je uzeo, ta varalica!

— Kada?

— Čekajte da razmislim — zamolio je Deckart. Počeo je gundati nešto u bradu. — Mislim u subotu oko ponoći. Sivac je u to doba bio u svom odjelj- ku, vidio sam ga kad sam otišao na spavanje. Ujutro ga više nije bilo. Oko osam i po. — Upitno je pogledao Larryja. — Vi, prijatelju, postavljate gomilu pitanja...

— Oh! — uskliknuo je Stretch pate- tično. — Moj prijatelj Larry je nepo- pravljivo radoznao...

— Ne vjerujem da sam upamtio vaša imena — rekao je Deckart.

— Valentine — odgovorio je Larry.

— Emerson — dodao je Stretch.

— Sveta kravo! — uskliknuo je Dek- kart. — Pa vi ste ona dvojica ludih Teksašana o kojima se toliko priča!

Prijatelji su se zgledali. Stretch se iskesio i filozofski pomireno rekao:

— Ludi Teksašani, kaže ovaj gospo- din.

— Ovaj, bez uvrede — požurio se Deckart.

— Zaboravite — namrštio se Larry. — Gdje možemo pronaći šerifa?

— Valjda u njegovom uredu — Dek- kart je pokazao palcem. — Samo nastavi- te ovim smjerom, ne možete proma- šiti.

Larry je objesio pojaseve s revolver- ima braće Grieves na jabuku vlastitog sedla. Onda se uspeo na konja.

— Imate li pojma zašto su braća na- pala Briskina?

— Nije mi poznat neki poseban raz- log — odgovorio je Deckart. — Kao što sam vam rekao, Grievesovi su bili gad- ni momci. Pravi podlaci.

— A Briskin?

— On? — Deckart je iskrivio lice. — Pa ni taj nije bio mnogo bolji. Najmi- lija zabava bilo mu je obilježavanje karata, Tip koji će vas prevariti čim mu okrenete leđa. U svom životu nije obavio ni jedan pošten posao. Ali, pri- čati je znao. Lukav i pametan ljepo- tan s asevima u džepu. Mislim da je zaslužio to što ga je snašlo.

Tek što su odmakli od staje, Dek- kart je požurio u grad da proširi no- vost. Njegova prva postaja bila je kuća Leona Kingmilla, izdavača, vlas- nika i jedinog reportera jedinih grads- kih novina. Desetak minuta kasnije bar jedna trećina muškog dijela sta- novništva živo je na ulici i u gostioni- cama i krčmama raspravljala o dolas- ku i podvizima teksaških pustolova.

Prilično slabo mišljenje koje su dvo- jica prijatelja gojila o službenicima zakona uopće, dobilo je u Tvson Cyti- ju samo još jednu potvrdu. Kad su bez kucanja ušli u šerifov ured, sva su trojica ljudi od zakona tvrdo spava- la. Stretch je pogledao svog druga i nasmiješio se:

— Baš živahno stado policajaca!

— Umorni od posla, kladim se — za- režao je Larry.

Jedan po jedan ljudi su se počeli buditi. U stvari, nisu ni mogli nastavi-

ti sa spavanjem. Stretch je otkrio Huttonovu harmoniku i sa užitkom zasvirao »Oči Teksasa«. Kad je Lodge otvorio jedno oko, prvo što je vidio bio je Larry koji je mirno pripaljavao dugačku cigaru što ju je izvukao iz malog džepa Lodgeova prsluka. Onda je Larry obišao stol i nepokolebivom hladnokrvnošću počeo izvlačiti ladice, sve dok nije pronašao bocu s viskijem.

Hutton je sjeo odvratno psujući. Lodge je odgurnuo stolicu na kojoj je držao noge a Jennings zinuo od nevjericke kad je Stretch odložio harmoniku, otvorio ormarić za spise i počeo prekapati po tiskanim potjernicama. Larry je sjeo na ugao stola, povukao dobar gutljaj i dobacio bocu Stretchu koji se poveo za njegovim primjerom.

— Tko...? — počeo je Jennings.

— Prokletstvo! — viknuo je Hutton.

— Što, do vraga... — zinuo je Lodge.

— Gospodo — otegnuo je Larry — bili ste mnogo prijatniji i pristojniji dok ste spavali.

— I bolje ste izgledali — dodao je Stretch ne podižući oči s potjernica — Hej, bratac, ne mogu pronaći potjernice onih naših dviju rugoba.

— Nastavi — progundao je Larry.

— Tko ste vi, do vraga. — upitao je Jennings. — Kako vam je palo na pamet da provalite ovamo i...

— Nismo provalili — usprotivio se Stretch. — Vrata nisu bila zaključana.

— Ja sam Valentine — predstavio se Larry — a ovaj ovdje je Emerson. — Spustio je na stol dva pojasa s revolverima i otpuhnuo dim šerifu u lice. — Oduzeli smo ovu gvožđuriju dvojici ludih revolveraša. Mislim da su se zvali Grieves. Priča je zanimljiva; možda biste je saslušali?

— Bih — Jenningsovo lice naglo se izmijenilo. Bio je pažljiv i napet i vladao svim svojim čutilima. Obratio se svojim razlučenim zamjenicima: — Nije potrebno da svi izgubimo noć. Momci, ležite unutra. Probudit ću vas oko podne. — Pokazao je glavom prema ćelijama. Bile su prazne i otvorene vrata.

Preko volje i gundajući pomoćnici su namjestili tvrde ležajeve i izvalili se na njih. Jennings je pronašao cigaru te je pripalio.

— Imali smo ovdje u Tysonu veliku gužvu — rekao je. — U nedjelju ujutro. Tragamo za jatom ubojica koji su u jednom potezu opljačkali tri igraonice. Shvatit ćete da nakon toga nismo imali ni časka vremena za spavanje. — Zastao je, prekrizio ruke na grudima i zagledao se u pojaseve dvojice poginulih. — Sada ispričajte što vas nosi ovdje. Što se dogodilo s braćom Grieves?

— Valjda su već ukopani — obavijestio ga je Larry.

— Na groblju u Childressu — dodao je Stretch.

— Emerson! — opomenuo je šerif. — Ostavite na miru moje papire. Ovdje nećete naći slike braće Grieves.

— Bio sam uvjeren da hoću — slegnuo je Stretch ramenima.

— Nalikovali su na profesionalne revolveraše — objasnio je Larry.

— Razbijači — progundao je Jennings. — Najgore vrste. Ali, za njima nije bila izdana potjernica. Dobro, Valentine. Gdje ste ih susreli i zbog čega je došlo do sukoba?

— Jedan od njih udario je revolverom momka koji se zove Gil Briskin. To nam se nije svidjelo a njima se nije svidjelo što se uplićemo.

— I tako su počeli pucati — rekao je Stretch otežući — pa su na kraju i poginuli.

— Oni ili mi — dodao je Larry. Samoodbrana.

— Prihvatit ću to — Jennings je slegnuo ramenima. — Ali, budite sretni što sam čuo dosta o vama. Kad bih pomislio da ste možda vi napali Jima i Burta Grievesa, odmah biste u zatvor.

— Čini se da njega uopće ne zanima onaj jadni Gil — spomenuo je Stretch.

— Dobro, dobro — mahnuo je Jennings nestrpljivo. — Što je s Briskinom?

— Mrtav — odgovorio je Larry. — Doktor u Childressu nije ga mogao spasiti. Razbili su mu glavu.

— Dakle, to je i zaslužio — namrštio se Jennings.

— Da su Grievesovi živi, šerif bi im podijelio odlikovanje — rekao je Larry ljutito.

— Tko tako dugo kao ja nosi šerifsku zvijezdu, navikao je da lopovu kaže lopov — progundao je Jennings. — Briskin je bio propalica. Jeftini varalica na kartama koji nikad nije nosio

oružje. Da ga je nosio, već bi ga odavno bio izazvao netko od onih koje je prevario.

— Ima li u gradu rođaka? — upitao je Larry.

— Ne.

— Vratili smo njihove konje u staju — nastavio je Larry. — Želite li saznati još štogod?

— Pa još ništa i ne znam — odbrusio je Jennings.

— Dobro — rekao je Larry. — Pitajte.

— Za početak — promrmljao je šerif. — zar su ti revolveri sve što ste našli u njih?

— Samo gvozdurija i duhan — odgovorio je Larry. — Novaca taman toliko da se plati njihov pogreb.

— Nikakav veliki novac?

— Ovaj — Jennings je zamišljeno protrijao bradu promatrajući pojaseve poginule braće. — Nije li vam se učinilo da su kopali? Jesu li mogli sakriti novac prije no što ste ih susreli?

— Nije nas zanimalo što su radili prije no što su napali Briskina.

— Pitam se — objasnio je Jennings — nisu li ta dvojica umiješana u pljačku naših igračnica. Kad se to dogodilo?

— Jučer ujutro.

— Otprilike gdje?

— Nije daleko — razmislio je Larry. — Negdje na pola puta između Childressa i područne granice.

— Mogli su stići tako daleko — razmišljao je glasno Jennings — a mi na toj strani nismo tragali. — Zatresao je sljedom glavom. — Ipak, stvari se ne poklapaju. Grievesovi se ne bi zaustavili pred pljačkom i ubojstvom ali s Briskinom je drugačije. On nije imao petlje za talav pothvat. Bavio se je samo obilježavanjem karata.

— Rekao sam sve što znamo — otegno je Larry. — Što ćete dalje, to je vaš problem.

— Svakako, svakako — kimnuo je Jennings. — Namjeravate li... ovaj... ostati u Tyson Cityju?

— Neko vrijeme.

— Toga sam se i bojao — uzdahnio je šerif. Zavalio se u stolicu i uporno ih promatrao. — Hoće li biti od ikakve koristi ako vas zamolim da se ni u što ne petljate dok ste u gradu? Imam već ionako pune ruke posla. Teksašani hoće stvaraju gužvu bili su mi potrebni kao i kugla u glavi.

— Mi nikad ne tražimo svađu, niti je započinjemo — uvjeravao ga je Larry.

— Poštujemo zakon i vrlo smo miroljubivi. — nadopunio je Stretch.

— Uvijek oni drugi započinju gužvu — rekao je Larry.

Jennings se uspio nasmiješiti.

— Čuo sam o tome — promrmljao je — od svakog šerifa koji me upozoravao da se čuvam vas dvojice. Vi ste uvijek s ovu stranu zakona... za deblju konjske strune. — Opet je uzdahnuo. — Možda je upravo sada trenutak kad bih trebao skinuti značku, jednom zauvijek. Na nesreću, osjećam se na neki način obavezan prema Mileyu Fennisteru.

— Tko je taj Miley Fennister?

— Gazda jedne od orobljenih kockarnica — odgovorio je Jennings. — Ne samo da su mu odnijeli novac, već su zarinuli nož u njegova brata Sama.

— To je gadno — složio se Larry — ali nas ne zanima. Namjeravamo se samo odmoriti u ovom velegradu. — Krenuo je prema vratima, okrenuo se i rekao: — Vi značkonosci niste jedini u Tysonu kojima je potreban odmor.

VI

Ostavili su konje u javnoj staji i zatim se obrijali, ošišali i okupali, sve u istoj radnji. Poslijepodne su proveli uživajući u neradu. Objedovali su u kineskom restoranu, a večerali u »Alhambri« pijući i pomalo kockajući. Do zalaska sunca upoznali su se tako sa svim važnijim gostionicama u Tysonu i bili spremni razmotriti problem svog smještaja. Onda je došlo do neočekivane slučajnosti.

Budući da nisu voljeli ni luksuz ni skupocu, Wes Deckart im je preporučio hotel »Downey« koji se nalazio u mirnoj pokrajnjoj uličici a cijene soba su bile umjerene. Dva su Teksašanina otišla onamo vukući svoje puške i prtljagu. U malenom predvorju našli su na vlasnika, njegovu suprugu i

kćerku, zgodnu djevojku koja je očajno jecala. Zgledali su se i počeli povlačiti, no uto ih je vlasnik pozvao pokretom ruke.

— Odraah ćemo se pobrinuti za vas, gospodo. Oprostite zbog ovog vodopada.

— Ne budi grub prema njoj, Mary — zamolila je žena. — Bez obzira što osjećaš prema Gilu Briskinu, priznaj da nikad nije bio grub ili nepristojan prema jednoj Fran.

— I ljubila sam ga — dahнула je djevojka. — Trebali smo se vjenčati!

Larry je procijenio djevojčinu dob na manje od dvadeset godina. Bila je lijepo građena i privlačna čak i ovako zaplakana lica i podbuhlih očiju. Skinuo je svoj stetson a Stretch odmah slijedio njegov primjer. Svi su prišli stoliću koji je služio kao recepcija i dok je majka nastojala utješiti kćerku, vlasnik se predstavio.

— Ja sam Marv Downey, ovo je moja supruga Liza i naša djevojčica Fran. Morate joj oprostiti što se tako ponaša, tek je maločas čula vijest koja ju je potresla.

— Spomenuli ste Gila Briskina? — namrštilo se Larry.

— Poznavali ste ga? — upitao je Downey.

— Ne bi se moglo baš tako kazati — rekao je Larry. — Mi smo bili tamo kad je... kada se to dogodilo.

— Do vraga! — uskliknuo je Downey. — Naravno! Vi ste Larry i Stretch, momci koji su udesili braću Grieves.

— U ovom gradu vijesti putuju vranski brzo — nakašljao se Stretch.

Fran Downey je brzim pokretom ruke otrla oči i zažmirkala prema došljacima.

— Je li spomenuo moje ime — promucala je — prije.. prije..

— Nije imao vremena za razgovor — odgovorio joj je Larry. — Zao mi je, nije spominjao nikakvih imena... On... nije mnogo trpio, gospodice Fran.

— Jadni Gil — prošaptala je i oborila glavu.

— Po njegovom izgledu — rekao je Larry da je utješi — činilo nam se da je momak na mjestu.

— Što se tiče izgleda, sve je bilo u redu — zagundao je Downey. — Ali nije bio toliko lukav i spretan kao što

je mislio. Prije ili kasnije morao je tako završiti

— Ako želiš ustvrditi da je bio umiješan u ona razbojstva — progovorila je Fran gorljivo — tada činiš strašnu, okrutnu pogrešku.

— Ha! — uskliknuo je otac. — Kako možeš biti sigurna kad se radi o tipu poput Briskina?

— Podi gore u svoju sobu, Fran — rekla je majka. — Nije potrebno da svojim tugovanjem zamaraš ovu dvojicu stranaca. Zar svatko mora saznati za vašu vezu?

— Ne tiče me se tko zna a tko ne! — uskliknula je djevojka. Pokrila je glavu i ramena vunanim rupcem i pošla prema vratima. — Nitko od vas nije mogao razumjeti moga Gila.

— Kamo ćeš u ovo doba? — upitao ju je Downey kad je prišla vratima.

— Napolje, na svježiji zrak — promrm-ljala je.

— Već je mračno — namrštila se Liza.

— Tyson nije kakav je nekad bio — zarežao je Downey. — Moja kćerka neće šetati ulicama nakon zalaska sunca. To nije pristojno.

— Skočiti ću samo do Corriganovih — rekla je Fran — i posjetiti Emily.

Naglo se okrenula i istrčala prije no što su je roditelji mogli spriječiti. Downeysovi su izmijenili zabrinute poglede. Larry je okrenuo prema sebi knjigu gostiju, umočio pero u tintarnicu i potpisao se. Stretch je slijedio njegov primjer.

— Mislim da smo upali u nezgodno vrijeme — promrm-ljao je Larry.

— Želite li da pođemo za djevojkom i pripazimo na nju? — upitao je Stretch.

— Bit će najbolje da to sama preboli — uzdahнула je majka i žalosno zavrtjela glavom. — Vijest o smrti tog dječaka zaista ju je slomila.

— Nije on bio nikakav dječak — zagundao je suprug — već odrastao muškarac, slatkorječiv i brzih prstiju. Fran je mogla izabrati mnogo boljeg od njega. — Zatim je skinuo ključ s klina i kimnuo Teksašanima. — Zašto da vas gnjavimo svojim problemima? Povest ću vas u vašu sobu.

VII

Zakupljena svojom tugom Fran Downey je polako hodala uličicom, a onda skrenula u Glavnu. Na uglu je zastala, začuđena tihom svirkom. Uz jedan stup sjedio je prosjak i prebirući žicama gitare pjevuckao neku meksičku baladu. Bio je odjeven u odjeću meksičkih seljaka, hlače i košulju od platna i sandale. Na glavu je nabio otrcani slamnati sombrero a ramena zaogrnuo pokrpanim ponchom. Do nogu mu je ležala limena posuda s natpisom ciego — slijep.

Usprkos tuzi djelovala je nagoni. Pogled na slijepca podsjetio ju je da u životu uvijek može biti i gore. Izvukla je novčić iz džepa pregače i ispustila ga u posudu. Ne podigavši lice prosjak je promrmljao: — Gracias, señorita.

Koraknula je dalje i naglo zastala okrenuvši se. Ali slijepac je opet monotonno zapjevao.

VIII

Otprilike dvadeset minuta kasnije Teksašanima su pristigli posjetitelji — njih trojica. Bili su već raspakirali zavežljaje i ispružili se na krevetima, pušeći i poluglasno pričajući, kad je Marv Downey pokucao na vrata.

— Larry... Stretch! Stiglo vam je društvo!

— Tko su i što žele?

Izvana je odgovorio nepoznat glas:

— Ja sam Ace Kerry, vlasnik saluna »Lucky Lil«. Imam jedan prijedlog, možda će vas zanimati.

— Možda — otegnuo je Larry. — Ali kako da znamo dok ga ne čujemo?

Downey je otvorio vrata i propustio Kerryja, Fennistera i Bournea...

Vlasnik hotela zadržao se tek koliko je bilo potrebno da predstavi pridošli-

ce. Kad je izašao, Kerry je za njim zatvorio vrata i naslonio se na njih. Ruke je zabio u džepove hlača, iz usana je visjela dugačka, tanka cigara, a oštre oči pokušavale ocijeniti Teksašane. Miley Fennister i Karl Bourne potražili su stolice.

— Ace tvrdi da uživate poseban ugled — započeo je Bourne. — Priznajem da nikad nisam čuo za vas, ali sam spreman povjerovati svom prijatelju.

— Što se mene tiče — nastavio je Fenninster — već sam se unaprijed složio s Aceovim prijedlogom. A kad se za nešto odlučim, toga se i držim.

— Izvrsno — izjavio je Larry suhim glasom. — Drago mi je što se vi tako dobro slažete. A sada, kako bi bilo da konačno kažete o čemu se do vruga radi?

— Pred vama se nalaze trojica opljačkanih — rekao je Kerry. — Gado opljačkanih.

— Bili smo orobljeni u nedjelju ujutro — priključio se Bourne. — Sva trojica.

— Počeli su od mene pa je najbolje da prvi ispričam što se dogodilo — upao je Kerry.

— Što misliš? — Stretch se okrenuo prijatelju. — Možemo li zapasti u neke neprilike ako ih saslušamo?

— Vjerojatno ne — odgovorio je Larry. — Hajde Kerry, čujmo vašu priču.

Zahvaljujući šerifu Jenningsu i starim usidjelicama, u ovom je gradu salunima i kockarnicama određen »policijski sat«. Sve se zatvara u jedan i po poslije ponoći. A kad nakon subotnje večeri zatvorimo lokale, ostajemo sami s punom blagajnom novca.

— Zar je to loše? — upitao je Stretch.

Kerry se nestrpljivo nasmiješio.

— Nisam došao ovamo da bih raspravljao je li to zatvaranje potrebno ili ne. Želio sam da steknete predodžbu o situaciji u kojoj se nađemo svake nedjelje rano u jutro. Prebrojavamo novac i spremamo ga u priručne blagajne kako bismo ga tek u ponedjeljak ujutro predali u banku. Slušate li me?

— Nastavite — rekao je Larry.

— U jedan i četrdeset pet — nastavio je Kerry — izbrojio sam novac i otključao blagajnu da bih ga spremio.

Šmotak je bio prilično debeat... više od šest tisuća dolara...

— Toliko? — začudio se Larry. — Prihod samo jedne subotnje večeri?

— Moja je kuća pošteno — naglasio je Kerry. — Ali, djelatnici su profesionalci, najbolji koje se u nas može naći. Međutim, ni jedan nije varalica, takve ja ne namještam.

— Šest tisuća je ipak lijep prihod — promrmljao je Larry. — Za jednu noć! Čak i ako je subotnja.

— Ostanete li duže u Tyson Cityju, uvidjet ćete da upravo kockanje drži na životu cijelo ovo područje — slegnuo je Kerry ramenima. — Najprije kocka, a onda govedarstvo. Osim toga, ja s Istoka dovim zabavljače. U moju veliku dvoranu može stati dvije stotine i pedeset ljudi, a ako odredim ulaznicu od dva dolara... izračunajte sami. Mislite li da sam pohlepan? Zna-te li što, nitko se ne buni. Upravo se guraju pred ulazom i plaćaju tri i po dolara da bi vidjeli Margo Farnol. I vjerujte, za svoj novac dobivaju dovoljno.

— Ace je uvijek bio oštar poslovni čovjek — nasmiješio se Bourne. — Čekajte samo dok vidite tu njegovu Margo Farnol. Djevojka je zaista nešto posebno.

— Što ono izvodi? — upitao je Stretch. — Mlati se s bizonom?

— Mađioničarka — odgovorio je Kerry.

— A kako tek izgleda! — nasmiješio se Fennister.

— Skrenuli smo s teme — požalio se Kerry.

— Dobro — slegnuo je Larry ramenima. — Shvatili smo da je svaki salun u Tysonu u subotu navečer prepun novaca. Nastavite, Kerry.

— Odnio sam kutiju s novcem u svoj ured... tamo su me već čekali. Popeli su se požarskim ljestvama i silom otvorili prozor. Kad sam otključao blagajnu pojavili su se iza zastora... Iznenadili su me.

— Koliko ih je bilo?

— Četvorica — progundao je Kerry. — Ne pitajte me kako su izgledali. Nosili su kukuljice i pelerine. Sve se odigralo prokleta brzo. Jedan me je udario po glavi. Na putu prema podu moja je lubanja naišla na ugao stola, pa sam ležao u nesvjestici bar četvrt sata. Oni

su u međuvremenu posjetili Mileya — kimnuo je Fennisteru. — Hajde, ispričaj im.

— Bilo je pet do dva — rekao je Fennister tiho. — U uredu smo bili moj brat i ja. Prebrojavali smo novac... oko pet i po tisuća... kad smo začuli da netko kuca na stražnja vrata. Sam je sišao, čuo glas koji ga je zvao i... učinio kobnu grešku. Mislio je da se radi o našem dobrom prijatelju doktoru Hortonu i otvorio vrata. Skočili su na njega...

Oborio je glavu. Kerry je prišao njegovoj stolici i spustio mu ruku na rame.

— Šestorica — rekao je tihim glasom. — Svi jednako zamaskirani. Jedan od njih ušutkao je Sama zauvijek. Nožem! Ostali su potrčali stubište i uhvatili Mileya.

Fennister je naglo podigao glavu. Lice mu je bilo blijedo, više od srdžbe no od žalosti.

— Ne radi se o novcu — dahnuo je — već o onome što su uradili Samu.

— To je žalostan događaj — kimnuo je Larry ozbiljno.

— Svezali su me — nastavio je Fennister — i ugorali mi u usta neku krpu. Tako mi je bilo potrebno mnogo vremena da se oslobodim. Uzeli su sve... i otišli neometani.

— Najzaposlenija i najbrža družina pljačkaša za koju sam ikad čuo — zagundao je Kerry. — To im se mora priznati. Karl, sada si ti na redu.

— Moj lokal nalazi se na drugom kraju grada — započeo je Bourne. — Morali su raditi veoma brzo jer sam već oko dva i pet čuo neku buku u kuhinji. Smještena je iza velike dvorane igradnice. Tamo naravno postoje stražnja vrata i prozor. Vrata su bila zavravljena ali na žalost ne i prozor. Netko je bio nepažljiv i tako su upali.

— Tko je to »netko«? — upitao je Larry.

— Moji su pomoćnici još uvijek bili sa mnom u dvorani — objasnio je Bourne. — Jud Curwood ulijevao je još po jedno piće meni i dvojici djelatnika, Eddiju Rossu i Quintu Onslowu. Što je bilo dalje pogodili biste i sami. Sva šestorica upala su u dvoranu s revolverima u rukama i mi se nismo usudili ni pomaknuti. Dvojica su čak

imala dvocijevke. Ne znam kako je s vama, Teksašani, ali ja ne raspravljam pred uperenom sačmaricom.

— Karlu su uzeli pet lisuća — primijetio je Kerry.

— I nas su svezali — uzdahnio je vlasnik saluna — pa nam je trebalo vrlo mnogo vremena da bismo podigli uzbunu. U tom trenutku još nismo znali da su opljačkani i Ace i Miley — namrštilo se. — Sjećam se, vani se podigao jak vjetar. Nije bilo kiše ni grmljavine. Kroz zavijanje vjetra začuli smo topot pljačkaških konja. Odjahali su iz grada prema sjeveru.

— Jeste li uvjereni u to? — upitao je Larry.

— Jasno smo čuli udarce kopita — uvjeravao je Bourne. — Prema sjeveru. Barmen Curwood je vrlo jak, on se prvi riješio užeta. Odvezao je i ostale i onda sam poslao Quinta da dovede šerifa. Tek smo tada saznali za ostale dvije pljačke.

— I tako je vjetar spasio pljačkaše, ha? — upao je Stretch

— To služi šerifu Jenningsu kao najbolja isprika — slegnuo je Kerry ramenima.

— Ace — uzdahnio je Fennister — ne postoji šerif koji bi mogao slijediti trag kojeg više nema. Vjerujem da je Boyd uradio sve što je mogao... upravo to, što je mogao. Osjećam da je taj slučaj prerastao mogućnosti našeg šerifa. Suviše je složen.

— Mi i ne sumnjamo da su te ubojice napustile grad — upao je Kerry. — Međutim, tko može tvrditi da ga nisu obišli i s druge se strane ponovno uvukli u Tyson?

— To je njegova teorija — rekao je Bourne — ali ja se ne slažem. Pokušavam se staviti u njihovu kožu i upitati se gdje bih se najradije sakrio nakon bogate pljačke u Tyson Cityju. Odgovor je: što dalje od Tyson Cityja. Kladim se da su već stotine milja daleko i još uvijek bježe.

— Pa ipak — namrštilo se Kerry — i ti si pristao da angažiramo Valentinea i Emersona.

— Ne odustajem — rekao je Bourne. — Naprijed, angažirajmo ih!

Kerry nije bio sposoban za okolišanje:

— Ovako, ljudi. Ubacite se u gužvu i počnite s istraživanjem. Možda nećete postići više od Jenningsa, a možda ćete imati sreću. Čuo sam priču o vama i svi tvrde da obično imate vrašku sreću u svojim pothvatima. Radite što vam odgovara i kako vam odgovara, pa ako stjerate u škripac te hulje koje su nas očistile i ubile Sama Fennistera, ako pronađete naš novac, skupit ćemo sve na hrpu i isplatiti vam debeo postotak. U stvari, moći ćete sami reći svoju cijenu — Zastao je i oprezno nadodao: — U razumnim granicama.

— Ne radi se samo o tome, gospodine Valentine — rekao je Fennister. — Nije u pitanju samo subotnji utržak pa čak ni samo ubojstvo mog brata. Moramo razmišljati o ugledu Tyson Cityja. Grad se već proćuo pa dolaze bogati kockari čak iz Denvera, Salt Lakea, Phoenixa pa i Kansas Cityja da ovdje okušaju sreću.

— Loše vijesti brzo putuju — istaknuo je Kerry. — Kad se sazna da su čak tri kockarnice opljačkane u jednoj noći, mnogi će odustati od putovanja u tako nepouzdan grad. Uskoro će se pričati da čovjek ostaje bez svog novčanika istog trenutka kad siđe s vlaka na naš kolodvor.

— Onda? — upitao je Fennister. — Kakav je vaš odgovor?

— Što ti misliš o prijedlogu, ljepotane? — upitao je Stretch.

— Ovaj... nikada nisam suviše volio lopove. A najmanje one koji usput ubijaju nemoćnog čovjeka nožem.

— Upravo su to uradili Samu — rekao je Fennister mrko. — Ne budu li kažnjeni, neću imati mira do posljednjeg dana svog života.

— Da ili ne, Valentine? — upitao je Kerry.

— Da — rekao je Larry. — Ali odmah od početka jedna stvar mora biti jasna. Što god poduzeli Stretch i ja, bit će na naš način. — Odlučno je pogledao Fennistera. — Pronađemo li hulju koja je ubila vašeg brata, možda ćemo ga dovesti živu, ali to ne obećavam. Kad imamo posla sa ubojicama, moramo misliti i na vlastitu sigurnost. Ili mi ili oni. Tako se može dogoditi da Samov ubojica nikad ne doda pred sud.

— Ne brinite — rekao je Fennister. — Mi se ne namjeravamo uplitati u vaš posao.

— Do vraga, ne! — uskliknuo je i Kerry. — Radite kako god najbolje znate. Jedino pitanje koje ću vam postaviti jest: kad namjeravate početi?

— Sutra ujutro... valjda — odlučio je Larry.

— I što ćemo poduzeti? — podrugnuo se Stretch.

— Odjahat ćemo prema sjeveru i pokušati pronaći tragove koje su ostavili Briskin i braća Grieves.

— U koju svrhu? — upitao je Bourne.

— Možda su sakrili novac — slegnuo je Larry ramenima. — U tih smo momeka našli samo nekoliko dolara. Možda su bili umiješani u provale i dobili svoje dijelove. Ako je tako, onda su novac sakrili negdje putem do mjesta gdje su napali Briskina. Ta je pretpostavka klimava, znam, ali budući da nemamo bolji početak i taj će biti dovoljno dobar.

Fennister i Bourne su ustali. Kerry je za trenutak zamijenio hladnu masku svog lica prijateljskim smiješkom.

— Ako i ne uspijete — rekao je — nikome neće time biti nanijeto zlo i neće biti loših posljedica. Ali priznajem da se sada osjećam mnogo bolje.

— Dobar lov — nasmiješio se Bourne.

Rukovali su se, pozdravili i jedan za drugim izašli iz sobe.

IX

Kada je izabrao zabavljače, Ace Kerry je uvijek bio sretne ruke. Upošljavao je samo najbolje, davao im dobre plaće, skupo prodavao ulaznice i zgrtao velike prihode. Kauboji željni uživanja, promjene, senzacije i novcem opskrbljeni lockari nikad se nisu tužili na Kerryjeve cijene... pogotovo

ne odkad je sjajna Margo nastupala dva puta u jednoj večeri.

Za svog boravka u Tysonu Margo je prebivala u najboljem hotelu »Tyson Imperial« u Glavnoj ulici. Čak i za vlasnika i osoblje hotela Margo je svakog dana iznova značila senzaciju. Bila je zaista nešto posebno, vjerojatno jedina žena mađioničar na cijelom Zapadu. Bila je plava, divno građena, a lice joj je bilo izvanredno lijepo.

Kad je tog jutra sišla u predvorje hotela, već je bila spremna za jahanje, u odjeći vlastite zamisli. Uz posebnu Margo nije mogla pristajati obična odjeća. Nosila je usku bluzu od teške bijele sirove svile, još uže crne hlače ugrane u rukom izrađene i preko koljena visoke čizme. Široki kožnati pojas još je više isicao vrlo uzak struk i zaobljene bokove. Na plavoj kosi »sjedio« je crni stetson ravna oboda i niske, također ravne kupole.

Vlasnik hotela stajao je na vratima ureda, žmirkajući i razmišljajući zašto njegova supruga nije petnaestak godina mlađa i bar upola tako lijepa kao Margo Farnol. Službenik recepcije proizveo je neki čudan zvuk nalik na grcanje. Gledajući pred sebe staklenim očima, prihvatio se za rub stola.

Margo se nasmijala:

— Gospodo, nešto nije u redu?

— Gospodice Margo — uzdahnio je vlasnik — vi ste lijepa za umorne oči... To je najmanje što mogu reći.

— Smatrat ću to komplimentom.

— Smatrajte to upozorenjem — zavapio je — od čovjeka koji je dovoljno star da bi vam mogao biti otac.

— Nisam shvatila — rekla je. — Objasnite mi, ali ništa ne obećavam.

— Namjeravate li na jahanje — postavio je vlasnik — povedite tjelesnu stražu. Šestoricu dobro naoružanih muškaraca. Još bolje, uh... Vratite se u svoju sobu i presvucite se. Odjenite nešto... nešto manje... nešto manje...

— Vi biste željeli — upitala je mađioničarka s dražesnim smiješkom — da budem još manje odjevena?

— Sveta kravo, ne! — pljesnuo je hoteljer rukama i onda se glupo nasmijao. — Hajde, hajde, gospodice Margo, vi mi se rugate!

Veselo se nasmijala, odšetala do službenika koji ju je promatrao otvor-

enih usta i polako položila prste na njegovu glatku plavu kosu. Momak je zadržtao a ona slavodobitno kriknula:

— Ha-ha, što smo ovdje našli?

Nekoliko brzih pokreta rukom i pred očima zapanjenog mladića zaigrala je svileni ženski podvezica.

— Pa to je jedna od mojih... — nasmiješila se. — Hermane, zar ste provallili u moju sobu u potrazi za suvenirrom?

— Gospode, ne! — promucuo je mladić — Ja... ja... ne znam... gospođice Margo...

— Znam — zasmijala se vedro. — Ako vam se sviđa, možete je zadržati. — Zatim je namignula vlasniku koji se smijući se držao za trbuh. — Ne brinite za mene, gospodine Obermeyer. Znam se čuvati.

— Dobro... — slegnuo je vlasnik ramenima.

Krenula je prema izlazu, zastala i podigla bič pozdravivši:

— Vratit ću se točno u jedanaest i po — rekla je. — Provjerite.

— Hoću — kimnuo je. — Da vidimo...

Posegnuo je za svojim srebrnim satom. Kojim srebrnim satom? Iznenada je počeo zabrinuto opipavati džepove.

— Moj sat... Gdje mi je sat?

Margo se nasmijala i pokazala prema nekom cvijetu što je rastao iz velike bačve tik do vrata. Onda je izašla a vlasnik hotela požurio bačvi i pronašao sat na jednoj od grančica.

— To nisu čista posla, gospodine Obermeyer — rekao je službenik vrteći glavom.

— Trikovi — odgovorio je vlasnik. — Ne možeš joj zamjeriti što se hvali svojom spretnošću i izrabljuje svaku priliku da to pokaže. Konačno, je li mađioničar ili nije?

A Margo Farnol je bila više nego zadovoljna uzbunom koju je izazvala u Tyson Cityju. Dok je polako koračala prema gradskoj staji, bila je svjesna činjenice da je svaka građanka zastala i promatrala je s negodovanjem. Muškarci su se pretvarali u kamene kipove i buljili široko otvorenih očiju, privučeni više njenom uskom odjećom i oblinama no ljepotom lica.

Stigavši do »D u krugu« pozdravila je vlasnika veselim smiješkom. Saz-

navši njene namjere Deckart je predložio:

— Imam jednu stariju kobilu, gospođice Margo. Mirna je i poslušna...

— Glupost — uskliknula je djevojka. — Ja znam kako se jaši. Osedlajte mi nekog vatrenog ždrijepca... ukoliko takvog što imate...

— Imam jednog vrlo vatrenog ždrijepca — rekao je Deckart — i vrlo brzog.

— Taj je za mene!

Deckart je počeo sedlati lijepog šarca pametne glave i opasnog pogleda. Istodobno tri su muškarca gruba izgleda počela spuštati sa sijena. Tamo su proveli jutarnje sate pokušavajući se riješiti mamurluka. Još su uvijek bili daleko od trijeznosti ali su njihove oči bile razrogačene od znatiželje i oduševljenja.

X

Bili su mladi i vrlo snažno građeni — tri lauboja na dopustu, u gradu. Njihovi glasovi i pokreti jasno su pokazivali da se od njih ne može očekivati pristojnost. Prvi je bio naprasiti i crnokos, drugi naprasiti i ridokos, a treći naprasiti i plav.

— Hej! — bila je to mješavina usklika i uzdaha. — Od svog rođenja nisam vidio nešto tako proketo zgodno.

— Duni u tu svoju harmoniku, Hunk — nasmijao se ridokosi i obuhvatio Margo oko struka. — Namjeravam zaplesati s djevojčicom!

— Pustite me! — viknula je mađioničarka.

— Hunk! Buffalo, Salty! — umiješao se Deckart — Prestanite gnjaviti gospođicu, čujete li?

— To je ona djevojčica puna trikova iz Kerryjeva saluna! — javio se plavi. — Hej, gospođice, pokaži nam nešto. Izvuci kunića iz Saltyjeva šešira!

— Sviraj, Hunk! — zapovijedio je Salty — Ja i gospođica plešemo.

Margo se uzalud opirala njegovim snažnim ručetinama. Nije se toliko bojala koliko je bio povrijeđen njen ponos. Još joj se nikada nije dogodilo da je natežu polupijani kauboji i iskustvo nije bilo prijatno. Salty ju je stezao sve čvršće tako da je pomislila da će joj popucati rebra.

Larry i Stretch su izabrali upravo taj trenutak da uđu u staju. Zastali su i sa zanimanjem pratili prizor. Stretchove blage plave oči potamnjele su opazivši vitku zgrčenu priliku djevojke. Larry, hladniji i proračunatiji, već je procjenjivao snage budućih protivnika. Onda je tiho upitao:

— Je li vam potrebna pomoć, gospođice?

— Od svih besmislenih pitanja ovo je bilo najnepotrebnije — dahнула je Margo.

— Čini se — obratio se Stretch prijatelju — da se gospođici baš ne sviđaju ove tri hulje.

Ridokosi Salty je smjesta oslobodio ručicu, odgurnuo Margo i zagledao se u pridošlice.

— Netko vas je zamolio da se miješate u naše poslove?

— Gle, par pravih, junačkih džentlmena — zarežao je plavi Buffalo. Pljunuo je s odvratnošću i nastavio: — Ništa toliko ne mrzim kao hrabre džentlemene!

Tamnokosi Hunk je zasukao rukave, odmjerio Larryja i primijetio: — Ovoj gospođi je potrebna pouka... takvu kakvu nikada neće zaboraviti!

— Čekajte! — umiješao se Deckart. — Ne izazivajte ovu dvojicu. Oni su pretvrda kost za vas.

— To bih želio vidjeti! — viknuo je Hunk i mahnuo pesnicom prema Larryjevoj čeljusti.

Margo se zavukla u kut, iza vreća zobi. Bila je preplašena ali i radoznala. Zadihljavala ju je brzina kojom se rasplamsavala bitka a spretnost kojom su visoki došljaci odbijali napade.

Prvi udarac nikada nije dostigao svoj cilj. Larry se izmaknuo i odgovorio strašnim aperkatom koji je Hunka odbacio nekoliko metara unatrag tako da je natraške oteturao cijelim prolazom i konačno pao u dvorište.

U međuvremenu je Stretch imao pune ruke posla da bi izbjegao napadaje Saltyja i Buffala.

Saltyja je dočekao udarac u trbuh. Buffalo, koji je bio jači od ostalih, zahvatio je Stretcha oko grudi pa su se obojica složila na zemljani pod.

Uto se Salty uspio osoviti na noge i navalio na Larryja. Pokušao je lijevom i promašio. Zamahnuo je i desnom, i opet u prazno. Larry nije griješio. Njegova ljevica utonula je već u bolni Saltyjev trbuh. Kauboj se presavio, a onda ga je strašan udarac u bradu opet uspravio. Zavrtio se na peti i srušio na vreće zobi iza kojih se bila sakrila Margo. Zaključivši da je već krajnje vrijeme za tipično žensku reakciju, djevojka je prestrašeno vrisnula.

Stretch se nekako podigao na noge, ali je Buffalo još uvijek visio na njemu. Serijom kratkih udaraca odbacio je kauboja, ali se ovaj brzo oporavio i krenuo u napad. Udarac koji je uputio Stretchu mogao bi oboriti i bika, ali je bio prespor... Stretch se mirno odmaknuo, propustio napadača, udario ga u rame kako bi ga okrenuo prema sebi i tada ga jednom strašnom desnicom pogodio u lice.

Buffalove noge napustile su tlo. Trenutak kao da je visio u zraku, a onda se njegovo teško tijelo pokorilo zakonima težine. Kad je pao, stijene stajale su se zatresle.

Stretch je puhnuo u oguljene zglavke svojih šaka, kimnuo Larryju i napomenuo:

— Nisu bili suviše uporni, zar ne?

— Mislim da su bili otprije umorni — rekao je Larry slegnuvši ramenima.

— Gospodo, vi ste vrlo odlučni i nesmiljeni kad treba obraniti ženu koja se našla u nevolji — javila se Margo.

— Odlučni i nesmiljeni? — začudio se Stretch. — Pa, bila su samo trojica, gospođice. Zato smo bili blagi. Trebali biste vidjeti kad se sukobimo sa šestoricom ili sedmoricom. Tada stari Larry udara zaista jako.

— Ja... ovaj... Mogu li vam sada osedlati konja, gospođice Margo? — upitao je Deckart.

— Margo Farnol — predstavila se djevojka i pružila ruku Teksašanima. —

Možete me svake noći pronaći u salunu »Lucky Lil«. Tamo naime nastupam.

Rukovali su se. Djevojka ih je promatrala neskrivenom radoznalošću.

— Vi niste obični kauboji. Vjerojatno ste nešto posebno.

— Ne varate se gospodice — uskliknuo je Deckart. — Ova dvojica su vam Larry i Stretch.

— Larry i Stretch? — Oči djevojke su zasjale od uzbuđenja. — Oni iz Tek-sasa?

— Jedno je pouzdano — odgovorio je Stretch. — Nismo iz Connecticuta.

— Trebala sam to znati! — uskliknula je. — Tko bi osim »Tešsaških svađalica« mogao obaviti ovakav posao?

— Vaš ždrijebac je spreman, gospodice Margo — javio se Deckart.

— Ne žurim — odgovorila je. — Sada više ne. Počekat ću i odjahati s Larry-jem i Stretchom.

— To vam neće biti zabavno — rekao je Larry.

— Poći ću s vama ma kamo krenuli i ma kakvim poslom — rekla je Margo. — Vi i ne znate koliko mi to znači, Larry. Vjerujem da mislite kako me, ma kamo pošla slijede otmjeni građani i bogati rančeri. Ni govora. Kad sam polazila na turneju na Zapad, maštala sam o susretima s uzbudljivim, posebnim ljudima. Umjesto njih slijede me grubi kauboji, mišićavi kopači zlata, pijanice, razbijači. Susret s vama... za mene ja pravi događaj.

— Koješta — nasmiješio se Stretch. — Mi nismo ništa posebno. Samo obični ljudi.

— Molim... — počela je.

— Još nije osvanuo dan kad bi Larry Valentine mogao odbiti molbu djevojke lijepe kao Margo Farnol. — Larry je djevojci uputio prijateljski osmijeh i Stretch je slegnuo ramenima i otišao osedlati konje.

— Biste li primili lijepi rubac? — upitala je Margo Larryja — koji bi zamijenio vaš?

— Pa... gledajte...

Glas je Larryju zapeo u grlu jer nije bio spreman za ono što je slijedilo. Maro je gurnula ruku u džep njegova prsluka. Okrenula ju je amo i tamo i počela izvlačiti dugi niz šare-nih rubaca povezanih zajedno.

Sedlo koje je Stretch nosio bubnulo je o zemlju. Protrijao je oči.

— Izaberite što vam se sviđa — rekla je Margo veselo Larryju i onda požurila do Stretcha. Prije no što se mogao snaći podigla je njegov stetson i pred očima zapanjenog Teksašanina izvukla smotani papir.

— Gle što smo ovdje našli! — uskliknula je i razmotala papir. Pojavio se šareni plakat. Žena na crtežu pomalo je ličila na Margo. Uostalom, debelim je slovima pisalo: »Margo nenadmašiva — izravno iz San Franciska!«

Stretch se zbunjeno ogledavao dok je djevojka smiješeći se rekla:

— Tko zna koliko ste ih već sakupili. Da ste ih zatražili od mene, ja bih vam ih dala s potpisom.

— Gospode! — uskliknuo je Stretch. Kunem se da nikad nisam...

— Ona to neprekidno izvodi — nasmiješio se Deckart.

Nešto kasnije djevojka-mađioničar izjahala je iz staje praćena novim obožavateljima. Iako zabavljen njenom umjetnošću, Larry je stalno mislio o zadatku što su ga preuzeli, pa je pažljivo promatrao put kojim su prošle nedjelje možda prošli Gil Briskin i njegovi progonitelji Stretch se sasvim zaboravio i vedro zabavljao s djevojkom. Mnogo su godina on i Larry zajednički lutali, susretali žene svih vrsta i izgleda, ali nikad ženu-mađioničara.

Došavši do kraja Glavne ulice naišli su na slijepog prosjaka. Meksikanac je sjedio na rubu nogostupa i tiho pjevušio prebirući žicama stare gitare. Nepogrešivom točnošću Teksašanin su ubacili novčiće u njegovu limenku. Margo je slijedila njihov primjer. Mirna izvježbana ruka nije ju izdala i njen je novčić zvonko odjeknuo pogodivši limenku. Prosjak je podigao ruku u znak pozdrava.

— Muchas gracias, amigos.

Nekoliko kilometara Larry nije govorio ni riječi. Stretch je ispitivao djevojku i nakon što je Margo ispričala nešto o svojim putovanjima, sad je i ona počela zapitkivati. Pažljivo je saslušala kratak opis njihova susreta sa Gilom Briskinom i kasnije s trojicom opljačkanih vlasnika saluna.

— To je zaista žalosna priča — rekla je. — Žalim brata gospodina Fennistera, ali još više kockara Gila Briskina.

— Zašto? — javio se Larry. — Ako sam dobro shvatio, vi ga niste poznavali.

— Nisam — uzdahnula je Margo. — Ali, nije li Stretch rekao da je bio lijep muškarac? Na žalost, susrećem tako malo zgodnih muškaraca. Naprosto ih nema dovoljno.

— Zar Margo nije prava žena? — nasmijao se Stretch.

— Briskin je stvarno dobro izgledao usprkos rani — složio se Larry. — Pravi ženskar. Ali prema podacima koje smo kasnije dobili, savjest mu je bila nalik na iskrivljeni vadičep.

S vremenom na vrijeme Larry bi sišao iz sedla i ispitivao znakove na putu i uz njega. Ako su braća Grives sakrila opljačkani novac, zacijelo su to učinili vrlo pažljivo. Nigdje nije bilo traga kopanju.

Nalazili su se u brdima, dvadesetak kilometara daleko od mjesta gdje je stradao Briskin, kad iznenada, odjeknu puščani hici. Desno je zjapila provalija duboka tridesetak metara, a lijevo se dizala strma stijena. Upravo s njenog vrha oglasile su se puške.

Napad je bio iznenađan i uspješan. Smrtno ranjen djevojčin konj srušio se pod svojom jahačicom. Margo je jedva uspjela izvući noge iz stremena i baciti se u stranu kako je ne bi priklještilo tijelo životinje. Jedna je kugla pogodila Stretcha u rame i izbacila ga iz sedla. Pao je vrlo nezgodno i udario glavom o stijenu. Onesviješten, skotrljao se na sredinu puta a kugle su oko njega podizale male oblačice prašine. Snažnim, munjevitim zamahom Larry je strgnuo vinčesterku iz navlake i skočio na zemlju.

Jedan je metak okrznuo obod njegova šešira kad je potrčao prema palom drugu. Oštro je podviknuo i oba su konja odgalopirala putem i nestala iza zavoja. Margo se podigla na koljena.

— Legnite iza vašeg mrtvog konja! — viknuo je Larry. — Lice u prašinu!

Djevojka je brzo otpuzala u slab zaklon. Larry se okrenuo Stretchu. Upravo u tom trenutku jedna je kugla pogodila stijenu i odlomila komadić. Oštar je kamen pogodio lice onevi-

ještenog čovjeka i smjesta je potekla krv. Larry je teško prokleo i počeo promatrati vrh stijene. Tamo su se letale male prilike napadača. Svladan hladnim bijesom Larry je počeo slati metak za metkom prema vrhu stijene.

Na trenutak su prekinuli s paljbom. Larry je pograbbio prijatelja za pojas i pokušao i njega sakriti iza trupla konja.

— Larry, ovo je loš zaklon! Ravno su iznad nas!

— Pokušamo li bježati! — zarežao je — bit će još gore.

— Larry, što ćemo? — zavapila je Margo. — Iza nas je provalija.

Nije odgovorio. Provirujući preko konjskog trbuha Larry je podigao pušku i opalio dva metka prema vrhu stijene.

— Ne mogu smisliti ništa bolje no da napustimo zaklon i bacimo se prema podnožju stijene. Samo... — Trenutak je pažljivo promatrao stijenu, a onda je uskliknuo: — Prokleti bili u deseto koljeno!

— Što je? — upitala je Margo prestrašeno.

— Gore se pomiče velik kamen — prosiktao je.

— Što?

— Dovoljno je da pokrenu samo jedan kamen, pa će prouzročiti cijelu lavinu!

— Vi mislite da ćemo biti živi zakopani?

— Živi ne! — Larry je izvukao revolver i gurnuo ga u njenu šaku. — Upotrijebite ga!

— Mislite...da se sama...

— Ne, do vraga! Pucajte gore po njima, dok imate metaka. Pokrivat ćete me.

— Kamo idete?

— Tu, straga, do ruba puta. Naprijed ne možemo, jedina je nada silazak.

— Ali...

— Oni gore misle da nas imaju u šahu. Iskočimo li iz zaklona i potrčimo, gotovi smo. Ostanemo li, srušit će na nas nekoliko tona kamenja. Zato me saslušajte i pucajte.

Ne čekajući odgovor počeo se povlačiti prema rubu provalije. Iza njego-

vih leđa oglasio se teški kolt. Odozgo je ipak zapucala puška i jedan je metak okrcnuo Larryjevu čizmu.

Zavirivši preko ruba puta ugledao je tri i pol metra niže usku izbočinu. Nije to bilo bogzna što, ali je prag izgledao čvrst, a bio je taman velik da primi tri ljudska tijela. Larry se okrenuo i pogledao. Veliki kamen na vrhu već se bio opasno nagnuo. Mogao se svakog trenutka strušiti i povući za sobom tone kamenja.

— Brzo ovamo! — doviknuo je djevojci. — Brzo!

Priskočila je i on joj je pokazao izbočinu.

— Hoćete li moći?

— Što ako neću... — počela je.

— Tada ćete padati vrlo duboko — prekinuo ju je grubo. — Hajde, prebacite noge preko ruba i dajte mi ruke.

Vratila mu je revolver i on ga je gurnuo u korice. Djevojka je hrabro nagnula noge preko ruba. Uhvatio ju je za zglobove i počeo polagano spuštati ležeci potrbuške na putu. Teška olovna kugla razmrskala se nekoliko centimetara od njegove glave osuviše mu lice komadićima olova i kremena. Kroz stisnute zube je prosiktao:

— Izbočina je samo malo niže od vaših nogu. Kad vas pustim, stisnite se uza stijenu. Jasno? Sada!

Otvorio je šake a srce mu je zastalo. Ali Margo je pala vrlo meko i elastično, izvila se u struku i odskočila od ruba. Nije čekao da vidi više od toga, već je požurio mrtvom konju. Pucnjava je bila prestala, ali se zato čula tutnjava. Napadači su uspjeli pomaknuti stijenu. Veliki se kamen već kotrljao, a jedini mogući smjer kretanja bio je put. Larry je pograbbio Stretcha za zglobove, povukao ga do ruba puta i pozvao djevojku:

— Dolazi vam Stretch. Spustit ću ga s nogama naprijed.

— Požurite!

Gurnuo je tijelo prijatelja preko ruba i Stretch je nekoliko dugih trenutaka visio iznad ponora na rukama svoga druga. Napor je bio ogroman i cijelo se Larryjevo tijelo savilo u silnom naporu. Čizme ranjenika bile su sada samo oko pedalj iznad izbočine. Tada ga je Larry pustio.

Istog trenutka ispružio je vrat i pogledao dolje. Stretchovo tijelo ležalo je na samom rubu ali ga je djevojka već držala za kopču pojasa i ovratnik košulje i vukla prema sebi. Larry je odahnuo i brzo svratio pažnju na stijen u iza sebe. Gomila kamenja valjala se u velikom oblaku prašine prema njemu. Čelo lavine već je prešlo polovicu puta kad je Larry spustio noge u dubinu i konačno ostao visiti na rukama.

— Brzo, Larry! — kriknula je Margo preplašena tutnjavom. Visio je na rukama samo nekoliko sekundi ali njemu je izgledalo dugo poput vječnosti. Onda se pustio i prošla je još jedna vječnost prije no što su njegove čizme udarile o kamen. Bacio se naprijed i pao preko Stretcha. Ranjenik je još uvijek bio u nesvjestici, ležao je poleđice a jedna ruka visila preko ruba. Do njega je čučala Margo i još uvijek stezala kopču njegova pasa.

— Ako... ako izbočina ne izdrži našu težinu... — započela je drhtavim glasom.

— Ne razbijajte glavu ni sa kakvim »ako« — nasmiješio se Larry. — Uspjeli smo... bar za sada.

Stijena na lōju su se bili naslonili, zadržala je. U tom je trenutku lavina punom snagom udarila o put iznad njihovih glava. Kamenje, korijenje i zemlja naglo su se gomilali i nekoliko minuta kasnije preplavili usku cestu i počeli padati u provaliju.

U kiši sitnog krša bilo je i golemih komada. Da je i jedan pogodio izbočinu, ne samo što bi smoždio one koji su se sklonili na njoj, već bi prag vjerojatno popustio Larry i Margo suzdržali su dah i čekali sve dok prvi veliki kamen nije pogodio dno provalije. Uz tutanj i potres udario je i drugi, treći... i onda su prestali brojiti. Pred njima je proljetao pomični zid uskovitlane prašine što ih je već gušila. Onda je iznenada sve prestalo. Margo je zajecala, a Larry pljunuo u prazno. Ne otvorivši oči Stretch je promrm-ljao:

— Udesit ćemo cijelu El Lobovu bandu... Naprijed Larry!...

— Što mu to znači? — upitala je Margo.

— Bunca — uzdahnuo je Larry. — El Lobo je bio vođa nekih bandita s kojima smo se svojedobno sulobili... Onda su prošle najmanje tri godine. — Raskinuo je košulju na Stretchovu ramenu i pogledao ranu — Duboka zasjekotina, ali kugla nije pogodila kost. Sreća u nesreći.

— A njegova glava? — upitala je Margo prestrašeno.

— Udario je o kamen — odgovorio je Larry. — Pretpostavljam da je dobio potres mozga. — Kiselo se nasmiješio, ali kad je nastavio, u njegovom je glasu bilo prikrivenih osjećaja: — Izvući će se, Margo. Uvijek u tome uspijeva.

Nagnuo je glavu u stranu, osluškujući. Odozgo je dopro topot kopita.

— Vjeruju da smo svi mrtvi — prošaptao je. — Prokleti šakali!

Ali tko bi želio... Tko može uraditi nešto tako strašno?

— Mislim da je jasno — rekao je Larry a usta su mu se zategla u tanku oštru krivulju — Buffalo, Hunk i Salty. Zele izravnati s nama račune. Kad se vratimo u grad predat će Stretcha liječniku, a onda će pronaći tu trojicu podlaca i... nije važno. Najprije se moramo izvući odavde.

— Bojim se — proćaptala je Margo — ali ću vam u svemu pomoći. Vi ste vođa, Larry. Učinit ću sve što mi kažete.

Larry je spustio svoju ruku na njevu i svečano izjavio:

— Malo bi koja žena pokazala toliko hrabrosti.

— Ali, može li se uopće popeti tamo gore — upitala je Margo nespokojno.

— Svakako! — rekao je Larry otegnutim glasom. — Dolje je proketo duboko.

— Ali kako? upitala je.

— Razbit ću zube prvome koji uvrijeti Teksas — promrmljao je Stretch gotovo nerazumljivim glasom.

— Mislim da vas mogu podići — rekao je Larry. — Uprijet ću se rukama o stijenu a vi ćete mi stati na ramena. Imate li hrabrosti i snage za to?

— Prije no što sam naučila svoje čarolije — promrmljala je djevojka — nastupala sam u ekipi cirkuskih akrobata. — Sjela je i skinula čizme. — Spremna sam kad god odlučite. Ali što kad stignem gore?

— Bit ćete gore a nas dvojica ovdje dolje — nasmiješio se Larry. — Ali, već ćemo se nekako izvući. Kladim se da će moj konj dotrčati kad zazviždim.

— I onda?

— Skinut ćete sa sedla moj laso. Pronađite neko čvrsto uporište koje može podnijeti našu težinu i privežite kraj lasa. Znate li zavezati sigurni uzao?

— Da.

— Bueno. Jedan kraj zavezite a drugi spustite meni. Obavit ću ga oko Stretcha i popeti se gore. Još imam snage za to. Uže nam je jedina nada. Odozgo mogu povući Stretcha.

Ustao je, stao raširenih nogu i oslonio se obim rukama o stijenu.

— Tako, Margo. Počnite se penjati...

Njeni živci nisu popustili ni u najtežim trenucima. Tijelo joj je bilo vitko, ali i čvrsto i žilavo, osjećaj ravnoteže izvanredno razvijen. Spretno i oprezno popela se na Larryjeva ramena i uspravila.

— Sada polako ispružite ruke — zapovjedio je Larry — i dohvatite rub staze.

Poslušala je i oprezno opipavajući stijenu doprla prstima do oštrog ruba.

Larry je iznenada osjetio kako je oslabio pritisak na njegovim ramenima. Jedan se trenutak malena noga oduprla o njegovu glavu. Sitni kamenčići i prašina počeli su se osipati odozgo. Podigao je glavu i s olakšanjem ustanovio da se djevojka dokopala čvrstog uporišta. Podigla se na rukama i narednog trenutka sasvim iščezla.

— Kako izgleda tamo gore? — upitao je Larry.

— Hrpa je visoka bar tri metra — viknula je — ali ne dolazi sasvim do ruba staze

— Hvatajte, evo vaših čizama.

Onda je gurnuo dva prsta u usta i oštro zazviždao. Zvižduk je zaparao tišinu. Onda se sve primirilo u iščekivanju. Nekoliko minuta kasnije na tvrdoj su stazi zvonko odjeknula kopita. Larry se nasmiješio i sagnuo nad prijateljem, razmišljajući kako bi zaštitio ranu.

Margo ga je pozvala odozgo:

— Laso je zavezan!

— Napravite omču i bacite.

— Uže je kliznulo polako poput zmi-
je. Teksašanin je uhvatio kraj i provu-
kao omču ispod pazuha ranjenika i
čvrsto zategnuo. Onda je povukao uže
sve dok nije bilo sasvim napeto. Sada
ili nikada. Ruka za rukom, dok su se
vršci čizama zabadali u okomitu stije-
nu. Polako je krenuo prema rubu.

Kratak put bio je uskoro završen.
Tek je gore na cesti Larry shvatio ko-
liko je bila snaga lavine. Bilo je zatr-
pano bar deset metara puta, sve osim
uskog dijela uza sam rub. Na suprot-
noj strani, tamo gdje je put također
bio čist, stajala je Margo, pridržavaju-
ći ričana. Stretchov šarac polako im
je prilazio glasno njišteći. Larry je
pregledao kraj lasa zavezan oko veli-
kog četvrtastog kamena. Bio je zadovo-
ljan: djevojka nije ništa prepustila slu-
čaju.

Go do pojasa, započeo je težak po-
sao izvlačenja ranjenog prijatelja.
Nije to bio prvi put što je morao sav-
ladavati značajnu Stretchovu težinu.
No ovaj put je bilo teže nego ikada.

Kad se Stretchova glava pojavila
iznad ruba, Margo je potrbuške legla i
pograbila pojas njegovih hlača. Larry
je vukao teško dišući. Beživotna glava
i okrvavljeno tijelo kliznuli su na put.
Larry je skupio svu snagu i vukao
sve dok se i preostali dio tijela veli-
kog Teksašanina nije našao na
čvrstom tlu.

Stenjući i smijući se u isti mah Lar-
ry je odvuкао prijatelja do mjesta
gdje su čekali konji. Tu ga je podigao
u sedlo i zavezao njegovim vlastitim
lasom.

— Popnite se iza njega — rekao je
djevojci. — Pridržite ga i pomozite mu
da ostane u sedlu. Ne brinite za uzde,
ja ću voditi konje.

Podigao ju je na šarca, a onda uhva-
tio uzde...

XI

Podne je već bilo prošlo kad su se
vratili u Tyson City. Prva je postaja
bila kuća liječnika Walda Hortona.
Velik muškarac srednjih godina i do-
broćudna izgleda mjerio ih je pogle-
dom žalosne opuštenosti. Nije pitao za
imena, ali se Larry sam predstavio.

— Horton — uzvratilo je liječnik. —
Upravo sam poručao u miru i do kraja,
a to se ne događa tako često. Unesite
ga u ambulantu.

Larry je ušao, pazeći da Stretch
koga je nosio preko ramena poput vre-
će, ne udari u dovratik. Margo mu je
bila za petama. Kad se dugačko tijelo
Teksašanina našlo na stolu, liječnik
ga je smjesta počeo pregledavati.

— Rana je od metka — rekao je. —
Na sreću, nije se još zapalila.

— Što je s njegovom glavom? — upi-
tao je Larry. — Buncao je naveliko.

— Nije ni čudo. Vjerojatno slab po-
tres mozga. Naravno, ostat će u mene.
Bar nekoliko dana bit će bespomoćan,
a zanima me i zacjeljivanje.

— Ova dama bi htjela ostati uz nje-
ga — rekao je Larry. — Bar dok se
ne probudi. Može?

— Zašto ne — promrmljao je Horton
i počeo čistiti rane.

— Larry... — počela je Margo.

— Hvala vam što ostajete uz Str-
cha — namrštio se. Izvukao je kolt i iz
bubnja izbacio prazne čahure. Dok je
uguravao nove metke, reče: — Potražit
ću vas kasnije... Kad obavim jedan
maleni posao...

— Jedan protiv trojice! — uskliknu-
la je Margo.

Ali on je više nije slušao. Pregledao
je revolver i vratio ga u korice. Bez
riječi je obišao stol i zaputio se prema
vratima...

Desetak minuta kasnije ušao je u
staju »D u krugu« i obavijestio zapa-
njenog Deckarta da je konj koga je
iznajmio djevojci, zatrpan tonama
kamenja.

Namrštio se pogledavši mjesto gdje
su ostavili pretučene kauboje.

— Kad su napustili grad? — upitao je Deckarta.

— Polupio ih je Stew.

— Stew? — začudio se Larry.

— Stew Hutton, šerifov pomoćnik — objasnio je vlasnik staje. — Naišao je odmah nakon vašeg odlaska. Ispričao sam što se dogodilo pa ih je odveo.

— Dobro... — otegao je Larry. — Sigurno je samo to da nas je netko napao. No ako ih šerifov pomoćnik nije stavio pod ključ...

— Tvrđite da su vam ona tri luđaka pripremila zasjedu? — uskliknuo je Deckart.

— Kad povežem jedno s drugim, zaključak je upravo takav — odgovorio je Larry i izašao na suncem obasjanu ulicu.

Polako je hodao nekoliko minuta, a onda ih je ugledao. Za sve njih bilo je to vrlo neočekivano. Kauboji su izašli iz jedne sporedne uličice i pojavili se pred Larryjem, ali okrenuti leđima. Onda ih je trgnuo glas Teksašanina:

— Okrenite se! Pogledajte mi u oči... vi, prljave zmije!

Zastali su i polako se okrenuli. Buffalo se nespokojno nasmiješio. Salty je opipao bolnu čeljust i upitao:

— Prokletstvo, Valentine, niste li nas dovoljno udesili?

— Moj prijatelj leži u kući liječnika Hortona s vašom kuglom u ramenu — proškato je Larry. — Sa mnom niste imali toliko sreće. I sada ćete platiti!

— Hej, čekaj! — uskliknuo je Buffalo. — O čemu govoriš, čovječe?

— Laži neće pomoći! — prasnuo je Larry. — Htjeli ste izravnati račune, zar ne? Izvukli ste se iz grada i pripremili nam zasjedu.

— Zasjedu? Vama? — zapanjio se Buffalo.

— Valentine! — progovorio je Hunk. — Mi zaista ne znamo o čemu govorite.

— Od sada će vam objašnjavati moj revolver — promrmljao je Larry. Njegova desna ruka visjela je uz nogu. — Počnite. Trojice protiv jednoga, izgledi vam nisu loši. Naprijed. Možda će koji od vas imati sreće.

— Do vraga, ne! — uskliknuo je Salty i brzim pokretom otpočeo je pojas s revolverom. — Ne vučem protiv vas,

Valentine. Ni sada, ni za stotinu godina.

— Niti ja — pridružio se Buffalo.

— Na mene ne računajte — viknuo je Hunk i podigao ruke.

Neizbježni gledaoci sakupili su se na nogostupima, držeći se izvan smjera kojim je mogla poletjeti tanad.

Međutim, i najmanje je gužva bila dovoljna da se probudi zanimanje čuvara zakona u Tyson Cytiju. Niz cestu je već trčao Stew Hutton, zamjenik šerifa. Kad je razaznao izraz na Larryjevom licu, osjetio je kako mu se diže kosa na potiljku, ali je ipak hrabro stao između kauboja i njihova izazivača.

— Lakše, Teksas! — namrštio se čovjek sa zvijezdom. — U ovom gradu ne dozvoljavamo pucnjave.

— Gubi se — rekao je Larry hladno. — Ako je potrebno, preko tebe ću dohvatiti ove napadače iz zasjede...

— Prokletstvo, Valentine — uzbudio se Hutton — pa vi ste im gotovo polomili kosti u Deckartu. Zar mislite da bi bili u stanju...

— Kaže da smo mu pripremili nekakvu zasjedu — počeo je Salty. Pokušavao je govoriti suviše brzo pa je zamuckivao: — Kunem se da ne znamo o čemu govori.

— Kad se to dogodilo, Valentine? — upitao je Hutton.

— Prijepodne, u planini — progundao je Larry. — Najprije su zapucali, a onda su nas pokušali pokopati lavinom.

— Dobro — rekao je Hutton. — Pali ste u zasjedu i možete biti sretni što ste ostali živi. Ali za to ne možete kriviti ovu trojicu zgubičana. Ja sam ih odvuкао do šerifa, on im je držao kojih pola sata prodike, a onda smo ih strpali iza brave da se ohlade. Pušteni su tek prije dvadesetak minuta.

— Nisu, znači, izlazili iz grada? — namrštio se Valentine.

— Dajem vam svoju riječ — rekao je Hutton uvjerljivo. — To će potvrditi i šerif i Rocky.

Larry je bijesno pljunuo. Rješenje je izgledalo jednostavno samo u prvi mah.

Osjetivši da je opasnost prošla, kauboji su uodahnuli. Salty je podigao svoj pojas iz prašine.

Larry se naslonio na gredu za vezivanje konja i počeo motati cigaretu.

— Znači — promrmljao je — da sam se gadno zaletio.

— Ne morate se ispričavati, Valetine — rekao je brzo Buffalo.

— Ja se ipak ispričavam.

— Cinjenica je da nismo anđeli — priznao je Salty — ali nikad nismo napadali s leđa.

— Najbolje će biti da mi ispričate što se dogodilo, Larry — rekao je Hutton. — Morat ću izvijestiti šerifa.

Larry je zapalio cigaretu i u nekoliko kratkih, sažetih rečenica opisao prijepodnevnog događaja. Kauboji su prišli pažljivo slušajući. Hunk je zazviždao i rekao:

— Tkogod bio, Larry, taj vas gadno mrzi.

Hutton se oprostio i pošao do šerifa, a Larry se obratio kaubojima:

— Dugujem vam piće, momci.

Posli su do saluna »Lucky Lil«. Tamo im se pridružio vlasnik Ace Kerry.

— Jeste li im vidjeli lica? — upitao je Kerry kad je saznao što se dogodilo. — Biste li ih mogli prepoznati?

— Do vraga, ne — promrmljao je Larry. — Vidio sam samo vrhove njihovih šešira.

— Dobro... — rekao je Kerry zbunjen Larryjevim pratiocima. — O tome ćemo kasnije, ha?

— Kad vas bude volja — slegnuo je Larry ramenima.

Bio je žedan i spreman petnaestak minuta podnositi društvo brbljavih kauboja.

U međuvremenu se Stretch osvijestio. Margo se nasmiješila, ali nije ustala sa stolice što je bila uz otvoren prozor. Bila je neizrecivo umorna. Liječnik se nagnuo nad postelju.

— Kako se osjećate? Boli li vas glava?

Stretch je zatreptao očima. Glava mu je bila teška od pvoja, a ruka i rame stegnute. Nasmiješio se i okrenuo Hortonu.

— Vi ste ranarnik? — upitao je.

— Liječnik, ako nemate ništa protiv.

— Kako sam dospio ovamo? — zatreptao je Stretch očima. — Što se, do vraga, dogodilo?

Margo je sada prišla ležaju i ukratko prepričala događaje, ali ju je Horton ubrzo prekinuo:

— On je jak — rekao je — ali to se ne smije zlorabiti, gospođice.

— Hoće li ponovno buncati? — upitala je.

— Ne vjerujem — odgovorio je Horton. — Ali je vrlo slab. Izgubio je mnogo krvi.

— Htjela bih ostati još neko vrijeme — promrmljala je.

Stretch je sklopio oči i pravilno dišao.

— Obećavam da vam neću smetati...

— Ostanite dokle želite — nasmijao se Horton. — Ionako moram posjetiti drugog bolesnika. — Izvukao je sat. — Već sam zakasnio.

— Zamijenit ću vas ovdje — nasmiješila se Margo.

— Ni vama nije bilo lako, djevojko — rekao je liječnik navlačeći kaput i trpejući pribor u torbu. — Ako želite, skuhaite kavu. U kuhinji ćete naći sve što vam je potrebno.

— Hoću — kimnula je. — Hvala vam, doktore.

Međutim, ostala je sjediti savladana umorom. Zabavljala se promatrajući vjetrov i suncem ogrubjelo lice revolveraša. Sada u bolesti tvrde su crte omeškale, postale bespomoćne i nevine kao u djeteta.

Dok su prolazile tihe minute, Margo nije osjetila da se opasnost opet približava. Promatrala je Stretcha i vidjela kako je iznenada otvorio oči. Pogled mu je bio bistar i ona je shvatila da nije u bunilu. Rekao je:

— Neću valjda cijeli dan provesti u tom prokletom krevetu.

Pokrenuo se samo nekoliko centimetra, ali to je bilo dovoljno da mu spasi život. Podigao je glavu spreman da zbaci pokrivač, i tada se u jastuk zabio teški lovački nož. Da se Stretch nije pomaknuo, oštrica bi mu presjekla grlo.

Zapanjeno je zatreptao očima kad je Margo prodorno kriknula. Skočila je na noge i, ne misleći na vlastitu sigurnost, priskočila prozoru.

Bila je brza, ali ne dovoljno. Od napadača je mogla vidjeti samo jednu nogu što je upravo zamicala za ugao.

Kriknula je još jednom i onda se okrenula i pritrčala ležaju.

— Stretch, Stretch! Je li sve u redu? Govorite...

On je nesigurnim rukama prtljao po pokrivaču.

— Gdje su se, do vraga, zametnule moje hlače? Moram se izvući odavde i potražiti Larryja. Zedan sam...

— Zar ne shvaćate? — viknula je — Skoro su vas ubili!

— Već ste mi rekli — promrmljao je. — Zašto vičete? Postavili su nam zasjedu u planini...

— Sada, Stretch, sada! — viknula je Pogledajte! Noži!

Uspio je sjesti i onda je s mukom okrenuo glavu i zatreptao očima.

— Kako se našao ovdje? — upitao je.

— Netko ga je bacio kroz prozor.

Izvana su začuli brze korake. Onda se na prozoru pomolila glava šerifova pomoćnika Rockyja Lodgea.

— Što znači sva ta vika? — upitao je.

— Netko je upravo pokušao ubiti Stretcha — objasnila je Margo. — Bacio je nož...

— Tko?

— Nisam ga vidjela — odgovorila je. — Dok sam stigla do prozora, već je pobjegao.

— Dobro, dobro — rekao je nestrpljivo. — Pokažite mi kamo je odjurio.

Dotrčala je do prozora i pokazala.

— Mislim da je ušao u onu kuću.

Lodge je jurio i u trku izvukao revolver. Stigavši do zatvorenih vrata snažno ih je udario nogom, ali uzalud. Zatim se odmaknuo, poskakujući na jednoj nozi i psujući. Drugi je pokušaj bio uspješniji i manje bolan. Kad je pritisnuo kvaku, vrata su se otvorila.

U međuvremenu se Stretch izvukao iz kreveta i teturao ambulantom u potrazi za svojom odjećom

— Moram naći svoje hlače — mrmljao je. — Ovo je mjesto suviše opasno za miroljubive građane kao što sam ja...

— Molim vas Stretch! — zavapila je Margo. — Vratite se u postelju.

— Ne, gospodice — zavrtio je tvrdo glavac svojom povijenom glavom. Bit će mnogo sigurniji u hotelu.

Otvorio je nekakav ormar i zadovoljno zagundao. Izvukao je odjeću i pojaseve s oružjem. Uto se na prozoru pojavio Lodge:

— Pobjegao je. To je stara, već odavno napuštena kuća. Ušao je kroz jedna, a izašao kroz druga vrata. Uzet ću nož. To će poslužiti u istrazi.

— Pomozite mi — zamolila je Margo. — Liječnik je rekao da Stretch mora još dugo ležati.

— Emerson — namrštio se Lodge. — Smjesta natrag u krevet!

— Idi s milim bogom! — odbrusio je Stretch, zadovoljan što je konačno navukao hlače.

— Pokušat ću pronaći doktora — zavapila je Margo i potrčala prema vratima. — Ili, još bolje, Larryja.

Šerifov zamjenik je uzalud prijetio. Stretch je želio napolje i ništa ga nije moglo zaustaviti.

— Prokletstvo — prasnuo je Lodge vidjevši da Stretch pripasuje revolver. — Ne mogu se cijeli dan svađati s vama. Moram javiti šerifu što se dogodilo.

— Uradi to, momče — preporučio je Stretch.

Desetak minuta kasnije Margo je pronašla Larryja. Sasvim je slučajno pomislila da bi mogla zaviriti i u »Lucky Lil«. Uz dugački barski šank Larry se upravo opraštao od kaubojske trojke.

— Larry... brzo! — viknula je.

— Grom i pakao, što je? — počeo je.

— Radi se o Stretchu — rekla je boreći se da dođe do daha. — Netko ga je pokušao ubiti i on se sprema napustiti liječnikovu kuću i otići u hotel.

U tom je trenutku na uglu Glavne ulice doktor Horton odsutno odgovorio na pozdrav visokog čovjeka s kojim se upravo bio mimosišao.

— 'dan, doktore — otegnuo je Stretch.

— Dobar dan — promrmljao je Horton.

Liječnik je produžio još nekoliko metara i gotovo zašao za ugao, kad je iznenada shvatio. Šok je bio jak poput udarca. Okrenuo se i zinuo od čuda. Na vrhu visokog turbana od povoja stajao je stari šešir. Ispod kožnog prsluka visio je kraj košulje i lamatao po dršcima teških koltova. Stretch je hodao svojim uobičajenim dugačkim

koracima, samo što su oni bili sporiji no inače.

— 'To je nemoguće! — Horton je zbunjeno zavrteo glavom. — To ne može biti isti čovjek. Onaj ne može hodati. Ali to je ipak on i uz to hoda! — Iznenada je potrčao. — Emersone, vratite se!... Hoću reći, stanite mirno! Čekajte, dolazim!

Ali Stretch je samo produžio korak i skrenuo u uličicu što je vodila do hotela Downeyevih. Usprkos gubitku krvi, udarcu u glavu i rani prekoračio je prag hotela nekoliko sekundi prije Larryja, Margo i doktora. U predvorju se Larry brzo dokopao ključa i uhvatio prijatelja ispod ruke. Zajedno su se uspeli uza stube a doktor Horton požurio za njima prosvjedujući i dijeleći savjete.

U sobi je Horton pokazao jedan od kreveta i strogo zapovjedio:

— Razdijelite se i legnite! Morat ću smjesta pregledati ranu. Ne smatram se odgovornim za posljedice vaše samovolje... Kako ste smjeli bez dozvole napustiti ordinaciju?

— Prestanite zapomagati, doktore — prekinuo ga je Larry. — Imao je dobre razloge za bijeg iz vaše kuće. Margo, okrenite se.

Margo je prišla prozoru i hinjenim zanimanjem počela promatrati nezanimljivo dvorište, dok su liječnik i Larry neposlušnog Teksašanina trpali u postelju. Onda se Horton bacio na previjanje rana. Glasom koji je odavao nevjericu obavijestio je Larryja:

— Vaš prijatelj ne može biti u tako dobrom stanju... On jednostavno nema na to pravo! To nije prirodno!

— Što biste vi htjeli, doktore? — nasmiješio se Stretch. — Ispriku?

— Ali — zavapio je Horton — zašto vam je bilo potrebno da dođete ova-mo?

— Možete se okrenuti, Margo — promrmljao je Larry — pa ispričajte doktoru zašto je Stretch napustio gnijezdo.

Djevojka se bila već sasvim smirila. Ne okolišajući suviše ispričala je podrobnosti o nedavnom napadu. Horton je slušao zapanjena izraza na licu a Larry mjerio sobu svojim dugačkim koracima, udarajući bijesno lijevom

šalom o otvoreni dlan desne ruke i tiho psujući.

— Ali... zašto... — započeo je Horton.

— Zašto? — ponovio je Larry. — Odgovor je za mene vrlo jasan. Netko nas želi maknuti s ovog svijeta — nestrpljivo je zalamatao rukama. — Ako vi kažete da Stretch mora mirovati mirovat će. Ali ovdje... gdje ga mogu držati na oku...

— Nema balkona — rekla je Margo. — Ni pomoćnih ljestava. Mislim da se ne bi mogli uspeti ovamo a da ih nitko ne čuje.

— Dakle — započeo je Horton. — Imam ja i drugih pacijenata.

— Svakako, doktore — kimnuo je Larry. — Dovidjenja!

Propustio je doktora napolje i odmah iza njega zaključao vrata. Onda je rekao Margo:

— To neka vam bude upozorenje. Ne isplati se prijateljevati s takovima kao što smo nas dvojica. Dozvolite da vas podsjetim... Danas ste gotovo poginuli jer ste silom htjeli jahati u društvu s nama.

— Ne razumijem — promrmljala je djevojka. — Sve je bilo tako neočekivano... i tajanstveno.

— To i muči Larryja — javio se Stretch podrugljivim glasom. — Njega ne smeta što nas je netko pokušao ubiti. Ne. Njega brine što ne zna zašto su to pokušali. Larryja više od svega razbjesne zagonetke. On je jedan od onih mudraca koji moraju znati sve.

— Oni kauboji?

— Ne — zagundao je Larry. — Oni su čisti. Saznao sam da uopće nisu napuštali grad. Još su i sada ovdje. Hunk kaže da će ostati tri dana.

— I ti im vjeruješ na riječ? — izazvao ga je Stretch.

— Morao sam — namrštio se Larry. — Govorili su istinu. Jedan od šerifovih zamjenika uhapsio ih je i pustio tek kad smo se mi ponovo nalazili u gradu.

— I sada?

— Tko god nam pripremio tu zasjednu... i bacio nož u tebe — odgovorio je Larry polako i tiho — platit će. Naći ću ga... Naći ću ga, pa bio mi to posljednji pothvat u životu!

XII

Stretch je iskosa pogledao prijatelja i upitao: — Odakle namjeravaš početi, momče?

— Proklet bio ako znam — progundao je Larry bijesno. — U tome je cijela nepravilnost. Ne znam gdje je rješenje. Nalazim se u čorsokaku, ne znam na koju stranu da krenem.

— U ovakvoj situaciji — uzdahnula je Margo — žena može biti samo na smetnji.

— Učinite uslugu samoj sebi — upozorio ju je Larry. — Držite se što dalje od nas. Kad pronađemo te podlance...

— Nagađam što hoćete reći — upala je oponašajući otegnuti teksaški izgovor — Prokletstvo, ta nam mala samo smeta...

— Bez uvrede — nasmiješio se Larry. — Upravo je tako.

— Dobro... — ustala je Margo i nasmiješila se. — Bit će to prvi put da izbjegnem muškarce kojima se divim. Ali, naravno, vi ste u pravu.

Larry je otključao i otvorio vrata.

— Čuvajte se — promrmljala je djevojka. — Kad sve to svrši, željela bih da budete moji gosti. Priredit ću divnu večeru u hotelu da proslavimo pobjedu.

— Najbolja ponuda ove godine — nasmiješio se Stretch.

Djevojka je otišla i soba kao da je iznenada opustjela. Larry je upravo namjeravao zatvoriti vrata kad se u hodniku pojavio mršav čovjek. Šerifov zamjenik Hutton ratoborno je isturio donju čeljust. Izgledao je odlučno i opasno ali to na Larryja nije djelovalo.

— Tražim vas, Valentine — viknuo je čovjek sa zvijezdom.

— Pronašli ste me — promrmljao je Larry. — I što sada?

Pograbbio je Huttona za rukav, povukao ga u sobu i zatvorio vrata. Hutton je nekako uspostavio ravnotežu, povrijeđeno zažmirkao i rekao:

— Šerif vas želi vidjeti... i to smjesti.

— Jednostavno tako?

— Ovog trenutka — Hutton se prijeteci namršti. — Bit će bolje da ga ne ostavite čekati. Razdražljiv je i loše volje.

— On je loše volje? — zapanjio se Larry.

— Pa to je užasno — nacerio se Stretch.

— Oh, do vraga — ražalostio se Hutton. — Mi nastojimo održati mir u Tyson Cytiju i... ovaj... imamo dovoljno nepravilnosti i bez stranaca koji stvaraju nepravilnosti...

— Šerif želi održati mir u ovom gradu — počeo je Stretch objašnjavati Larryju. — To mu i te kako polazi za rukom, zar ne? Bacači noževa slobodno kruže gradom. Čovjek ne može spustiti umornu glavu na jastuk a da mu ga netko ne raspara. Dobro čuvaju grad, nema što.

Larry je nabio šešir na glavu i stao pred šerifova zamjenika udarajući ga u grudi tvrdim kažiprstom: Hutton je počeo natraške uzmicati sve dok nije naletio na stolicu i upao u nju.

— Možeš se okladiti da ću pronaći tvog šefa... ali ne zato što me je pozvao!

— Dobro, dobro! — počeo je Hutton.

— A ti, zamjeniče, da se nisi mahnuo odavde, jasno? Od tebe moj prijatelj ne može očekivati mnogo pomoći, ali ti ćeš uraditi sve što možeš. Pazi, čuvaj ga i drži vrata zatvorena. Ne otključavaj nikome osim meni. Je li ti jasno?

— Prokletstvo, Valentine — namršti se Hutton — nisi li taj koji mi smije zapovijedati.

— Ni trenutka ga ne puštaj samog — progundao je Larry. Nagnuo se naprijed, munjevitim pokretom izvukao Huttonove revolvere, okrenuo ih o prstu i gurnuo ih pomoćniku u ruke: — Drži ih u šapama i budi spreman da ih upotrijebiš! — Zatim je pošao do vrata, otvorio ih i ispalio posljednju zapovijed: — Zaključaj za mnom!

Tresnuo je vratima, sišao u predvorje i dugim koracima jurnuo niz Glavnu ulicu. Crte lica su mu se ukrutile a pokreti bili bijesno odlučni. Kad je stigao do šerifova ureda gurnuo je vrata nogom i uvalio se unutra. Jennings je sjedio za stolom, a Lodge se izvalio na ležaju u jednoj od otvorenih ćelija

žvačući ugašenu cigaru. Obojica su pažljivo promatrala Larryja. Šerif reče glasom ispunjenim podrugljivošću.

— Ne morate pokucati.

— Budite zahvalni što nisam istrгнуo vrata sa šarki i prebio ih preko vaših glava! — odbrusio je Larry.

— Smirite se, Larry. — namrštio se Jennings — i bar jednom u životu poslušajte ono što vam drugi žele reći.

— Vi slušajte mene — odgovorio je Larry. — Došao sam da vam nešto objasnim, Jennings. Želite li sebi dobro, pažljivo me saslušajte: Nas dvojica bili smo danas napadnuti iz zasjede... na najgori mogući način. Nije bilo dovoljno što su nas zasuli tanadima već su pokrenuli i cijelu lavinu da bi nas zatrpali kamenjem.

— O tome sam želio razgovarati s vama — rekao je Jennings. — Ono malo što sam čuo o zasjedi i napadu u kući doktora Hortona bilo mi je dovoljno da dođem do nekih zaključaka. Napadači su i suviše uporni a da ne bi s vama imali teških računa. Rekao bih da su vas slijedili na moje područje i sada vas na svaki način pokušavaju otpremiti s ovog svijeta. Vi znate što se ovdje dogodilo u nedjelju, rano ujutro? Tri kockarnice počišćene su u jednom naletu, a ne postoji nikakav trag koji bi me odveo do krivaca. Složit ćete se da imam pune ruke posla i da mi niste potrebni još i vas dvojica sa svojim privatnim obračunima.

— Vaši zaključci ne vrijede ništa — odbrusio je Larry. — Zadnje sukobe doživjeli smo prije nekoliko mjeseci, prijeko u Nevadi. Te neprilike smo i sredili, na oštar način.

— Nije bilo preživjelih, ha? — zarežao je Jennings. — Nitko vas nije slijedio na moje područje?

— Da, nitko!

— Dobro. Možda je u pitanju nešto drugo, Valentine. Što je sa sporazumom koji ste sklopili s vlasnicima opljačkanih saluna? Možda pljačkaši nisu nikamo otišli već vas se žele ovdje riješiti jer su saznali da ste im na tragu.

Larry se namrštio.

— Kako ste, do vraga, saznali za taj sporazum?

— Miley Fennister mi je sve ispričao — odgovorio je Jennings. — Mislio je da mi duguje bar toliko. Zašto? — Isklesio se. — Zar je to trebala biti tajna?

— Nisam pretpostavio da će o tome pričati unaokolo. — Pa i nisu — rekao je Jennings. — Vjerojatno sam ja jedini kome je Miley rekao... Kerry i Bourne zacijelo nisu otvarali usta.

— Možda — promrmljao je Larry. — Možda jesu, a možda i nisu. Možda su malo preglasno razgovarali, ili se povjerili nekom »dobrom« prijatelju. — Zamišljeno je kimnuo. — Već nam se i prije događalo da smo bili napadnuti od momaka za koje nismo ni znali da postoje, samo zato jer su unaprijed bili upozoreni kako nas je netko zamolio da riješimo neki zamršeni slučaj.

— Moje upozorenje ipak vrijedi — upao je Jennings. — Ne mogu spriječiti Kerryja i njegove prijatelje da potraže pomoć izvana. Ali, bez obzira na to, zakon ima prvenstvo. Tako mora biti, Valentine. Toga se držim.

— I ja — odgovorio je Larry mirno. — Stretch i ja nikad nismo započinjali pucati sve dok nismo bili uvjereni da su pred nama pravi krivci. Osim toga, uvijek ih pokušavamo uhvatiti žive. Zapucamo li, bit će to u samcobrani, a tada nam ionako ništa ne možete.

— Dobro, Larry — Jennings je slegnuo ramenima. — Mislim da smo jedan drugome rekli sve.

— Pazite što radite, Valentine — javio se Lodge. — Motrit ćemo na svaki vaš pokret.

— Prištedi riječi, Rocky — rekao je Jennings ljutito. — On je suviše tvrdoglav a da bi prihvatio bilo kakvo upozorenje.

Larry se okrenuo na peti i izašao ne zatvorivši za sobom vrata. Bilo je tek oko tri i po poslije podne a od ranog se jutra štošta dogodilo. Njegov je mozak bio prezaposlen ali ne i zbunjen. Bijes je ustupio mjesto hladnoj proračunatosti.

Vrativši se u hotel kratko je otpustio pomoćnika Huttona koji je bio sretan što može nestati. Ukratko je prepričao Stretchu svoj razgovor sa šerifom. Ovaj je pokušao slegnuti ramenima. Slične prijetnje i upozorenja čuli su već od mnogih predstavnika

zakona i nikad se nisu na njih obazirali.

— Možda — složio se Larry. — Ali Jennings je rekao bar jednu stvar koja mi se čini razumnom.

— Misiš li na ideju da su razbojnici još u gradu? — upitao je Stretch. — I to da su nas oni napali?

— Da.

— Ne! — odbrusio je Stretch. — Zašto bi se ovdje zadržavali? Plijen je bio bogat. Vrlo je vjerojatno da su već prešli granicu Wyominga.

— Mogli su ostati i u Tyson Cityju ukoliko su bili sigurni da ih neće otkriti — usprotivio se Larry. — Međutim, sada više nisu sigurni. Boje se da ćemo ih mi otkriti.

— Pa...

— Volio bih još jednom razmotriti cijelu stvar — rekao je Larry. — Sada, kad su se opljačkani vlasnici primirili i imali dovoljno vremena za razmišljanje, možda su se sjetili još kojeg značajnog podatka, nečeg što njima ne izgleda važno a mi bismo iz toga mogli izvući neki trag.

— A ti kreni, momče — rekao je Stretch. — Mene ne moraš čuvati. — Podigao je kraj pokrivača i otkrio svoj veliki revolver. — Više mi se ne spava, a ti možeš zaključiti vrata izvana. Pokuša li netko provaliti, taj je kandidat za grob.

— Vratit ću se do večere — obećao je Larry.

— Čuvaj se...

XIII

Ušavši u »Lucky Lil« Larry je ispalio nekoliko pitanja na koja je vlasnik spremno odgovorio.

— Ne, Valentine. Neprestano razmišljam ali mi ne pada na pamet ništa nova. Sve sam ispričao.

— Pokažite mi gdje se to odigralo — zatražio je Larry.

— Zašto ne — slegnuo je Kerry ramenima.

Poveo je Larryja uza stube do svog ureda. Tamo je opet opisao kako se odigrao napad. Larry je prišao prozoru i promotrio puteljak iza kuće.

— Četvorica, rekli ste?

— Šestorica — nadopunio je Kerry — kad su napali Mileya i Karla. Pretpostavljam da su dvojica ostala na straži.

— U noći od subote na nedjelju ima ljudi na ulici, čak i u to doba. Šest oboružanih momaka spremnih za jahanje ne bi moglo proći nezapaženo. Zbog toga vjerujem da su do »Silver Spade« krenuli sporednim putem.

— Tamo su i ušli kroz stražnja vrata — spomenuo je Kerry.

— Koliko je na vašem satu? — upitao je Larry.

Vlasnik je izvukao sat iz džepića na prsluku.

— Tri i pedeset — nasmiješio se. — Ako pogađam vaše namjere, sada ćete do Mileya.

Larry je mahnuo na pozdrav, izašao kroz prozor i spustio se požarnim ljestvama. Brzim koracima zagrablo je sporednim putem prema »Silver Spade«. Stražnja su vrata bila zaključana a na njegovo se kucanje nitko nije javio. Obišao je zgradu i upravo kad je ušao u glavnu dvoranu, sat na zidu počeo je otkucavati četiri. Razbojnicima je bilo potrebno otprilike deset minuta da od Kerryja stignu do svoje slijedeće žrtve.

Fennister ga je opazio i odmah mu prišao. Na Larryjev upit žalosno je zavrteo glavom i priznao:

— Jedva da se mogu sjetiti ičega osim Samove smrti. Nisam bio u stanju razmišljati o bilo čemu... kao da su me udarili maljem po glavi...

Larry je sažalno kimnuo glavom i pogledao na sat.

Prošle su tri minute.

— Pokažite mi put prema Bourneovom lokal. Želio bih pogledati i to mjesto.

— Slijedite put kojim su pošli razbojnici? — upitao je Fennister.

— Možda to nema smisla — odgovorio je Larry — ali čovjek nikada ne zna gdje se kriju odgovori.

Fennister ga je poveo do izlaza.

— Da bi tamo stigli morali su prijeći Glavnu. Podite u ovom smjeru, gospo-

dine Valentine, i naći ćete se točno pred salunom.

— Ne, to oni nisu učinili — rekao je Larry. — Vjerojatno su nastavili sporednim putem sve do kraja grada i tek tada prešli na drugu stranu Glavne ulice.

— Da, to je vjerojatnije — složio se Fennister.

Larry je još jednom pogledao na sat i požurio Glavnom ulicom. Koliko je prošlo vremena od drugog do trećeg napada? Vrlo malo, prema izjavi Karla Bournea, manje od deset minuta.

Prešao je cestu i uputio se malom uličicom uz zgradu saluna. Stražnji prozor bio je zavravljen ali su vrata odmah popustila. Larry se našao u praznoj kuhinji. Uputio se nekim hodnikom i stigao do ulaza u dvoranu.

Bilo je samo pola tuceta gostiju. Larry nije obraćao pažnju na njih već samo na osoblje. Dvojica u crno odjevenih muškaraca ustala su sa svojim stolicama i pošla za Bourneom. Njihov je izgled odavao profesionalne kartaše. Bili su uredni i dotjerani ali im je pogled, kao u svih majstora pokera, bio pažljiv i oštar.

Larry je prišao baru, kimnuo i naručio: — Pivo.

— Kuća plaća, Jud — rekao je Bourne. — Za Larryja Valentina je besplatno, kad god ga žed dovede k nama.

Rukovali su se.

— Ovo je Jud Curwood — predstavio je Bourne barmena. — Najbolji kojeg sam ikada imao.

— Ja sam Quint Onslow — predstavio se viši kartaš. — Zanimajte li se za poler, Valentine, bit ću sretan ako zaigrate za mojim stolom.

Drugi je igrač rastegao usne u suhi osmijeh:

— Eddie Ross.

— Prema onome što sam čuo, Valentine — započeo je Bourne namrštivši se — pravo je čudo što vas ovdje vidimo živa.

— Kako ste saznali?

— Nekoliko je ljudi bilo prisutno kad ste zamjeniku Huttonu ispričali što se dogodilo. U Tysonu vijesti brzo putuju. — Bourne je slegnuo ramenima. — Čuo sam već i za ono s nožem. Prokleta stvar!

— Još smo uvijek živi — promrsio je Larry. — Znači, moglo je biti i gore.

— Da sam znao da imate i drugih problema — rekao je Bourne — nikad ne bih pristao na Kerryjev prijedlog da vas uposlamo na traganju za pljačkašima. Kako nam možete pomoći kad imate i vlastitih neprilika?

— Mislite? — namrštio se Larry. — Pomognem li vama, možda ću istodobno pomoći i sebi.

— Ne razumijem — rekao je Bourne.

— Vjerojatno se radi o istoj grupi — objasnio je Larry. — Tako misli šerif Jennings. On pretpostavlja da su pljačkaši još uvijek u gradu, ali su postali nespokojni.

— Taj Jennings nikad u životu nije bio u pravu — zarežao je barmen. — Nagada bez veze, samo da bi nešto rekao.

— Moram ti dati za pravo, Jud — uzdahnio je Bourne. — Što više o tome razmišljam, sugurniji sam. Nikad nećemo vidjeti svoj novac.

— Ta je četa već prešla bar stotinu kilometara — primijetio je Onslow.

— Ipak, nada nije izgubljena — rekao je Ross. — Jennings je na sve strane poslao telegrame. Mogu ih uhvatiti u okrugu Gill ili savezni šerif dolje u San Pedru.

— Velika je to zemlja, Eddie — rekao je Bourne — i ja se ne nadam uspjehu. — Zamišljeno je pogledao Larryja. — Vi valjda ne vjerujete da su ostali u gradu?

— Tko može reći što će uraditi jedan lopov? — otegnuto je Larry. Ispio je dokraja svoje pivo i odmahnuo Curwoodu koji je htio ponovno napuniti čašu. — Koliko je sati?

Bourne je izvukao zlatan sat.

— Četiri i sedamnaest. Zašto?

— Provjeravam vremena napada — objasnio je Larry. — Čini se da su radili vrlo brzo. Izgleda da su jurili kao sumanuti od »Silver Spade« dovdje.

— Bili su brzi i kad su stigli — rekao je Bourne.

Larry je prihvatio ponudenu cigaru, a onda rekao:

— Izići ću kako sam i ušao, kroz stražnja vrata. Pogledat ću još malo tu pokrajnju uličicu.

— Sretno, Valetine — progundao je Onslow.

— Gracias — kimnuo je Larry. — Do viđenja.

Prošao je kroz kuhinju i izašao. Slijedećih tri četvrt sata šetao je pokrajnjim stazama i prilazima, proučavao sjeverni izlaz iz grada i zgrade na istočnom izlazu. Bilo je tamo praznih baraka i jedan sjenik s urušenim krovom, te neko napušteno skladište. Pod zaštitom oluje što je brisala tragove, pljačkaši su se možda doista odlučili da se sakriju u jednoj od tih zgrada. Kasnije, kad je Jennings izašao sa potjerom, možda su se mirno vratili u grad na spavanje.

Polako se mračilo. Larry je opet začuo zvuk koji mu je postao poznat i blizak: tihe akorde meksikanske gitare i nejasan glas slijepog pjevača. Zastao je pred pogrbljenom prilikom, pronašao novčić i spustio ga u limenku.

— Muchas gracias — promrmljao je prosjak i nastavio svoju jadikovki sličnu pjesmu.

Larry je pošao dalje razmišljajući zašto je prosjak izabrao upravo ovaj dio grada, u kojemu je bilo vrlo malo prolaznika. Možda se stari Meksikanac naprosto ne želi obogatiti? Dugim, lijenim korakom Teksašanin je zaobišao ugao. Onda je, pokoravajući se nekom nejasnom predosjećaju zastao i polako se vratio.

Prosjak više nije pjevao. Polupivši svoju limenku žurio je u suprotnom smjeru. Onda je naglo skrenuo kako ne bi nagazio na odbačeni sandučić.

Larry se namrštió. Zar je slijepac mogao predosjetiti zapreku? U tom je trenutku »slijepi« Meksikanac ponovno skrenuo i bez oklijevanja prišao jednoj odvojenoj baraci, otvorio vrata i nestao. Larry je oprezno pošao za njim, ne sluteći da netko s velikim zanimanjem slijedi svaki njegov pokret.

Vrata su bila otškrinuta. Teksašanin je zastao na pragu promatrajući priliku koja je klečala na sredini prostorije Namještaja nije bilo. Tek četiri zida, razbijen prozor i priljivi pod od nabijene zemlje. Slijepac je nešto kopao a lice mu je bilo zasjenjeno širo-

kim obodom slamnog šešira. Larry je upitao na španjolskom:

— Tražiš zlato?

Slijepac se trgnuo, tijelo mu je postalo napeto, ali nije podigao glavu.

— Buenas noches, señor.

Larry je ponovio pitanje. Umjesto odgovora slijepac je promrmljao nešto nerazumljivo.

Onda se dogodilo, suviše brzo a da bi se Larry mogao pokrenuti. Kroz prozor su zatutnjali revolverski hici.

Već je prvi metak oborio Larryja. Srušio se preko praga dok se slijepac brzo osovio i odskočio u tamni kut. Drugi hitac izmamio je jauk prosjaka i ubojica je povjerovao da su oba metka pronašla cilj.

Iz svog mračnog ugla, ukočen od straha, Meksikanac je promatrao kako netko dovlači Larryjevo tijelo na sredinu prostorije. Ubojice nisu imale vremena da se pobrinu i za drugu žrtvu. Vrata su se za njima zatvorila, ali nisu odjeknuli koraci. I onda jedan poznati, zastrašujući šum. Kroz široke pukotine između dasaka počeo se probijati dim.

Prosjak je skočio na noge i potrčao vratima. Kvaka je bila već vruća, ali vrata nisu popuštala. Zavapio je i bacio se ramenima na njih. Uzalud. Ubojice su se druge strane nagomilale stare daske i suho granje kojeg su prepuna predgrađa svih prerijskih gradova. Grančice su plamtjele i praskale kao da su posute barutom.

Meksikanac je priskočio prozoru. Krov je već bio u plamenu, a zrak vruć i ispunjen dimom. Gitarom je izbio preostale komade stakla ali bez koristi. Otvor je bio premalen a da bi se kroz njega moglo provući ljudsko tijelo.

XIV

Prosjak se bacio na koljena do nepomičnog Larryjeva tijela. Počeo je žestoko proklinjati... ne samo ubojice već i samoga sebe...

— Budalo! Kratkovidni glupane! Trebao si to znati! Prevelik je to zalogaj za tebe, luđače! Ne možeš ti s njima!

Vrućina je postala nepodnošljiva, zrak zagušljiv i tako ispunjen dimom da je disanje bilo gotovo nemoguće. Plamen je zahvatio već sve četiri stijene osim jednog dijela u blizini prozora.

Odjednom su izvana doprli uzbuđeni krici. Slijepac je skočio na noge, pritrčao dijelu zida koji još nije bio zahvaćen plamenom i počeo udarati šakama, vičući iz sveg glasa.

Izvana su odgovorili. Netko je viknuo:

— Unutra ima živih!

Slijepac se povukao u sredinu prostorije. Komad zapaljene grede srušio se nekoliko centimetara od Larryjeve noge. Stijene su zadržale pod teškim udarcima. Drvo je zapraskalo i pojavila se sjajna oštrica sjekire.

Hoće li uspjeti?

Jedna je daska popustila, pa druga. Golim rukama Buffalo je raširio procijep kidajući debele komade drva. Iza njega gurali su se Hunk, Salty i šerif Jennings. Gomila građana dovijala je savjete i upozorenja. Golemi kovač zamahivao je dvoglavom tesarskom sjekirom.

Prosjak je uhvatio svoju gitaru i pridržavajući duboko nabijen šešir izvukao se kroz otvor.

— Još je jedan unutra. Brzo ga izvucite — promrmljao je.

— Prekasno! — viknuo je šerif. — Krov će se srušiti svakog trenutka.

Ali Buffalo je bio isto toliko hrabar koliko i grub. S mukom se provukao kroz otvor, pretijesan za njegova široka ramena. Smjesta ga je obavio dim, ali je ipak na podu ugledao ispruženog muškarca.

— Pa to je Valentine!

Pograblo ga je za ramena i dovukao do otvora. S krova su počeli padati naramci užarene slame i zapaljene letvice.

— Vucite ga, prokletstvo! I ja hoću van!

Crede su počele pucati.

Snažne ruke povukle su Larryjevo tijelo, a onda se Buffalo naglavce bacio kroz otvor. Šerif Jennings urlao je zapovijedi, naređujući gomili da se udalji. Tek što su se svi povukli na

sigurno, ostaci barake srušili su se uz pravi vatromet iskara. Prednja stijena izvalila se naprijed, bočne unutra. Od zgrade je ostala samo hrpa crnih, gorućih ostataka.

— Taj Valentine se rodio pod sretnom zvijezdom — kimnuo je Jennings.

Larry je otvorio oči koju minutu kasnije, kad je hladna voda zapljusnula njegovo lice. Nečiji su mu, prsti pažljivo opipavali glavu. Pred sobom je ugledao neka nejasna lica ali je prepoznao glas šerifa Jenningsa:

— Kako mu je, doktore? Može li govoriti?

— Ne znam zašto ne bi mogao — odgovorio je žalostiv i jednoličan glas Hortona — Ta rana je, u stvari, samo veća ogrebotina.

— Pa ipak je u nesvijesti!

— Naravno! — odbrusio je Horton. — Tu ogrebotinu prouzrokovala je kugla velikog kalibra. Udarac je bio prilično gadan.

— Slijedio sam Meksikanca — promrmljao je Larry.

— Kakvog Meksikanca? — upitao je Jennings. — Slijepog prosjaka?

— Njega — progundao je Larry. — Bio je u baraci. A ja sam stajao na pragu... To je sve čega se mogu sjetiti.

— Prokletstvo — razljutio se Jennings. — Sve to nema nikakvog smisla.

— Gdje je prosjak? — upitao je Larry. — Treba da mu postavim nekoliko pitanja.

— I ja — odbrusio je Jennings. — Znatizeljan sam zašto je pobjegao.

— Što je uradio?

— Pobjegao — objasnio je Buffalo. — Klisnuo je istog trenutka kad se izvukao iz barake.

— Trebao sam da pazim na njega — rekao je šerif nezadovoljno — ali smo svi bili zaokupljeni vašim izvlačenjem. Rocky i Stew već tragaju za njim po gradu.

— Kao što kažete, Jennings! — Larry se pokušao nasmijati. — Baš ništa nema smisla. — Podbočio se na laktove i uspio sjesti. Rukom je počeo opipavati glavu.

— Do vraga, Valentine — opsovao je Hunk — netko vas zaista živo želi maknuti s ovog svijeta. Vjerovao je da vas je dokrajčio metkom, ali mu ni to

nije bilo dovoljno. Htio vas je pretvoriti u prah i pepeo.

— Čudi me da mu to nije uspjelo — rekao je Larry. — Kako sam se izvuкао odande? Meksikanac je preslab da bi me sam izvuкао.

— Dugujete život Buffalu Jacksonu — objasnio je Jennings.

— Kad god se nađete u zapaljenoj kući — nasmijao se kauboj — samo pozovite starog Buffala.

— Možda je to za vas sitnica — rekao je Larry — ali meni vaš pothvat izgleda beskrajno velik. Buffalo, hvala vam što ste mi spasili moju staru, pokrpanu kožu.

— Bio mi je užitak — nasmijao se Buffalo.

Horton je pokupio svoje stvari u torbu.

— Larry, pokušajte ustati.

Larry je poslušao. Nije išlo suviše teško i kad se jednom osovio, stajao je na nogama prilično čvrsto. To kao da je oneraspoložilo doktora Hortona. Sumnjičavo je zavrteo glavom:

— To nije prirodno ... mislim, kako se ponašaju ova dvojica iz Teksasa. Onaj viši ustao je i otišao iz moje ordinacije nakon što je izgubio više krvi no što je uopće imao. Ovaj je već spreman za trčanje, a malo prije ljubanjom je odbio metak.

— Zalosno — primjetio je Larry.

— Poslat ću vam račun — odlučio je liječnik.

— Učinite to.

Ponovno ja zahvalio kauboju. Ljudi su se razilazili a Larry je odlučio poći u hotel da vidi kako je Stretchu. Šerif ga je pokušao zadržati:

— Dužni ste mi objašnjenje, Valentine — rekao je. — Zašto ste slijedili Meksikanca?

— Namjeravao sam se s njim nagoditi — slegnuo je Larry ramenima.

— Nagoditi?

— Poduka sviranja — odgovorio je Larry mirno. — Bio bih najsretniji čovjek na svijetu kad bi znao svirati kao on...

Kauboijska trojka je prasnula u smijeh i otišla mašući. Horton je brzo prišao Jenningsu koji je porumenio od bijesa.

— Ne možeš očekivati da se Teksasani razumno ponašaju — umirio ga je. —

Oni nisu sasvim normalni...

— Prokletstvo, Valentine... — počeo je Jennings.

— Našalio sam se — rekao je Larry pomirljivo. — Do skorog viđenja.

XV

Malo nakon toga upao je u predvorje hotela »Downey« gdje ga je dočekala nasmijana Fran. Zapanjila se ugledavši ga iscrpljenog i prljavog.

— Strašno izgledate, gospodine Valentine.

— Gore no što se osjećam — odgovorio je grabeći stepenicama.

— Večera je za dvadesetak minuta — viknula je za njim. — Želite li, mama će vam donijeti u sobu.

— Dobro — progundao je. — Bit ćemo vam zahvalni.

Zastao je na vrhu stubišta i zamišljeno je pogledao preko ramena.

— Oprostite na primjedbi, gospodice — rekao je — ali vi mi izgledate vrlo sretnom.

— Oh... — smjesta je nestalo osmijeha, — Dakle, ja...

— Kad smo se jučer pojavili, našli smo vas svu u suzama — podsjetio ju je.

— Okrutni ste, gospodine Valentine — promrmljala je.

— Nisam to namjeravao — rekao je. — Zanimalo me samo što vas je to utješilo.

— Ne budite takvi — prošaptala je. — Samo pokušavam... pokušavam zaboraviti svoju tugu.

— Dobro, pokušavajte i dalje. Nema smisla držati se mrtvog momka. Pogotovo ne za zgodnu djevojku kao što ste vi.

Pošao je hodnikom i zagrebao na vrata. Stretch je iznutra viknuo. Larry mu je odgovorio i malo nakon toga u bravi se okrenuo ključ. Stretch ga je propustio uz ljubazan smijehak. Larry je podviknuo i on se brzo vratio u postelju.

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

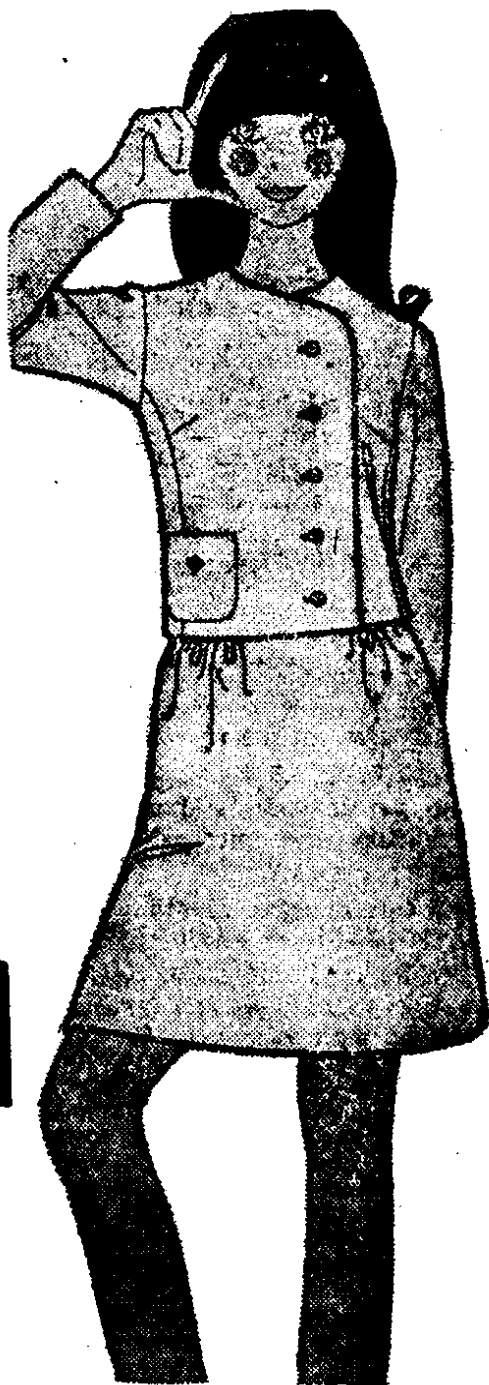
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ZENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

— Nije tako loše biti ranjenik — promrmrljao je Stretch. — Spavaš koliko želiš i nitko te ne naziva ljenčikom.

— Horton tvrdi da si izgubio mnogo krvi — upozorio ga je Larry — Bit će najbolje da se još neko vrijeme odmaras.

Zavalio se u naslonjač, izvukao vrećicu s duhanom i počeo motati cigaretu. Stretch mu je dobacio žigice. Larry je pripalio, povukao dim i zagledao se u tavanicu uz nemoguću teksašku psovku.

— Kao što Jennings kaže, sve to skupa nema nikakva smisla!

— Što se dogodilo tvojoj glavi? — zanimao se Stretch.

Larry mu je ispričao tajanstvenu priču o nestalom sviraču.

— Ako je on doista slijep — upozorio je Stretch — onda si se gadno zabunio i nastradao ni zbog čega.

— Možda, ali ne vjerujem.

— Ipak — ustrajao je Stretch — nisi sasvim siguran...

— Ni u što nisam siguran! — rekao je Larry iskrivivši usta od odvratnosti. — To je to! Htio bih se sukobiti s tim gadovima, ali tko će se boriti protiv sablasti?

— Ne brini, prijatelju — umirio ga je Stretch. — Već smo se i prije borili protiv nepoznatih. Ako dosta dugo čeprkaš, uvijek se nešto izrodi...

— Što prije to bolje!

— Ti ćeš već nešto smisliti, momče — rekao je Stretch. — Imam u tebe povjerenje.

— Netko me je vidio dok sam slijedio Meksikanca — namrštio se Larry. — Šuljali su se za mnom do barake, pucali i povjerovali da sam mrtav... ili skoro mrtav. Ali, što je sa slijepcem? Njega nisu ubili. Bio je sa mnom kad je gorjela baraka. Buffalo i njegovi prijatelji izvukli su ga napolje, a onda je neprimjetno nestao, prije no što ga je Jennings uspio ispitati. Da je bio ranjen ne bi mogao tako brzo odjuriti.

— Stvarno tajanstveno — podrugnuo se Stretch.

Larry se narumenio od bijesa i njegov je prijatelj zašutio. Bez riječi je promatrao kako se Larry pere, brije i uređuje. Onda je netko zakucao. Na vratima se pojavila Liza Downey sa prepunim pladnjem.

— Gospode — uzdahnula je položivši hranu na stol. — Vjerojatno je i ponešto istinito u svemu što o vama pričaju, momci. Gdje god se pojavite, gužva i neprilike po želji. — Strogo je pogledala Larryja. — Morali bi ste se pričuvati. Metak u glavi, prženje u zapaljenoj kući, to vam nije trebalo.

— Ne u glavi, gospodo — ispravio ju je Larry ljubaznim glasom. — Samo je odskočilo...

— Bit će čudno budete li u stanju progutati loži zalogaj, gospodine Valentine.

— Gospodo Downey — rekao je Stretch svečano. — Dobar tek je nešto što još nikada nismo gubili. — Malo je omirisao zrak. — Mirše izvrsno...

— U cijelom okrugu — rekla je ponosno — nitko ne zna pripremiti odrezak bolji od mogega. — Polako je podignu bijeli ubrus i otkrila dva ispuunjena tanjura i hljeb kruha. Umjesto oduševljenih uskliku koje je očekivala, nastala je tišina.

— Nešto ne valja?

— Sve je u redu, gospodo... sve je u redu — požurio je Larry. — Radi se samo o tome da nam je potrebna nešto veća količina hrane da bismo napunili svoje želuce.

— Pripremila sam vam po dva odreska — začudila se žena — s povrćem i umpirom. Zar to neće biti dovoljno?

— Dapače — požurio je Stretch i dodao nevinim smiješkom. — Dapače... kao predjelo.

— Predjelo? — uskliknula je žena zapanjeno. Njene obimne grudi izazovno su se podigne dok se natraške povukla prema vratima. — Ne zvala se ja Liza Jane Downey ako iz moje kuće gost ikada ode gladan. Ako želite još hrane...

— Vi samo nosite dok god vam mi ne kažemo da je dovoljno — predložio je Larry.

— Gospode!

— To nam posebno zaračunajte — rekao je Larry — Ne brinite, na hrani ne škrtarimo.

Liza Downey napustila je sobu borbena pogleda. Bila je izazvana, a njena narav nije joj dopuštala da ne prihvati izazov. Larry je slomio kruh popola, uzeo jedan tanjur, zabo viljušku i dodao prijatelju. Stretch je istog trenut-

ka počeo žvakati. Larry se smjestio za stol i slijedio njegov primjer. Nekoliko minuta vladala je potpuna tišina a onda je netko zagrebao po vratima. Larry je smjesta vilicu zamijenio revolverom.

—Tko je?

— Boyd Jennings — čuo se odgovor.

— Nije zaključano — objasnio je Larry, spremio revolver i dohvatio vilicu. Kad se šerif smjestio u naslonjač, imao je već puna usta.

— Jeste li pronašli Meksikanca? — upitao je progutavši zalogaj.

— Meksikanac! — namrštio se šefif. — Zbog njega sam i ovdje. Valentine, hajde da porazgovaramo kao ljudi, mirno i bez uzrujavanja.

— Može.

Jennings je pogledao tanjur i nasmiješio se:

— Cini se da se brzo oporavljate, Emerson.

— Jedna kugla nije dovoljna da obori Teksašanina — objasnio je Stretch.

— A Meksikanac? — izazivao je Larry.

— Okladio bih se u šest mjesečnih plaća da nije napustio grad — rekao je Jennings. — Stew i Rocky pretražili su svaki kutak i nisu našli ni traga slijepcu. Ali on je ipak negdje ovdje... Uvjeran sam u to.

— Zašto?

— U staji Cheta Dalbysa još se uvijek nalazi kobila na kojoj je taj siromah dojahao u Tyson. On je ovdje, Valentine, ali se krije. A mene zanima zašto.

— Obojicu nas zanima — izjavio je Larry.

Jennings je tek sada primijetio da su tanjuri već prazni i s navjericom zažmirio.

— Počeo sam se raspitivati o njemu u gradu — rekao je pribравši misli — ali čini se da ga nitko nije vidio prije ponedjeljka u podne. — Kimnuo je prema Larryju. — Znate li što to znači? Došao je ovamo samo nekoliko sati nakon vas.

— Uvjereni ste?

— Ljudi ne mare za slijepe prosjake — nastavio je šerif — sve dok im ne počinjete dosađivati upornim ispitivanjem. Ni ja ga nisam zamjećivao. Mislio sam da je već odavno ovdje a po-

kazalo se da je tek stigao. Sigurno je da je došao tek u ponedjeljak... Oko trideset šest sati nakon pljačke... — do-
dao je značajnim tonom.

— Ne vidim kako bi slijepi Meksikanac mogao imati bilo kakve veze s razbojstvima — promrmljao je Larry.

— Ni ja — priznao je Jennings. — Ali možda vi znate više no što govorite. Na primjer, jeste li razgovarali s njim prije no što je zapucalo u baraci?

— Nije bilo vremena za razgovor — odgovorio je Larry. — Sjećam se jedino da je kopao neku rupu u podu... To je sve. Ne sjećam se čak ni pucnja koji me je udesio.

— Kopao pod? To može nešto značiti, ha? — uskliknuo je Jennings. — Kad se zgarište ohladi, očiti ću i pogledati. Još štogod, Valentine? Budite ispravi! Zašto ste ga slijedili?

U taj mah su se neočekivano otvorila vrata. Upala je Liza Downey noseći pokriveni pladanj. Kimnula je šerifu i položila svoj teret na stol. Izlazeći, dobacila je izazov:

— Ako to pojedete ja ću...

Jennings se zapanjeno trgnuo kad je Larry podigao ubrus i otkrio veliki tanjur s dva ogromna odreska, četiri jaja, gomilom pirea od krumpira i brdom graha. Larry je bez riječi odgurnuo polovicu na Stretchov tanjur, stavio na vrh kruh i odnio do kreveta. Stretch je istog trenutka nastavio jesti. Ne vjerujući očima šerif je promatrao kako Larry navaljuje na drugu polovicu hrane.

— Ogladnjeli ste? — upitao je podrugljivo.

— Pomalo — odgovorio je Larry. — Što ste me ono pitali?

— Zašto ste uopće slijedili tog Meksikanca — odgovorio je šerif.

— Nisam siguran... Učinilo mi se da je lažni slijepac...

— Djelovali ste samo na osnovu predosjećaja? — podrugnuo se Jennings.

— Da — kimnuo je Larry mirno. Sada je na njega došao red da zapitkuje: — Rekli ste mi da braća Grieves nisu bila najobljubljenija. Znači li to da uopće nisu imali prijatelja u Tysonu?

— Cini mi se. Zašto?

— Još uvijek se pokušavam dosjetiti zašto su nam postavili zasjedu — odgo-

vorio je Larry. — Pomislio sam da možda neki prijatelji braće Grieves žele s nama izravhati račune.

— Ne bih rekao — namrštio se Jennings.

Larry je prožvakao zalogaj, progutao ga i upitao:

— Jeste li dobili bilo kakve odgovore od šerifa iz okolnih mjesta?

— Ništa — uzdahnio je Jennings. — Čak ni jedan jedini telegram. Ti pljačkaši kao da su se rasplinuli. Nitko nije vidio ljude u kabanicama i kukuljicama.

— Ni vi nikada više nećete vidjeti te kabanice, kažem vam — rekao je Larry.

— Znam — složio se Jennings — vjerojatno su već odavno spaljene ili zakopane — umorno je uzdahnio. — Šeta što ni jedan od Bourneovih pomoćnika nije pogledao konje. Možda bi prepoznao žig ili što drugo značajno. Na pogrebu Sama Fennistera nisam mogao Mileyu pogledati u oči. Zaista je volio brata a ja ne mogu naći gada koji ga je na tako podao način ubio.

— Nije vam lako — priznao je Larry.

No vjerujući vlastitim očima šerif je odjednom utvrdio da su tanjuri ponovno sasvim prazni. Stretch se zadovoljno nasmiješio pružajući svoj tanjur Larryju, a onda je sasvim neočekivano rekao:

— Netko skriva tog slijepog Meksa, to je nesumnjivo.

Larry mu je dobacio brz pogled. Šerif se uspravi:

— Što to treba značiti?

— Do vraga — namrštio se Stretch. — Netko ga mora skrivati, zar ne?

— Kad mu sine dobra ideja, jednom u mjesec dana — objasnio je Larry šerifu — uvijek je u pravu. Zašto se ja nisam toga sjetio?

— Zato — odgovorio je Stretch mirno — jer nisi tako pametan kao ja.

— Kako ste došli na to? — upitao je šerif.

— To je bar jasno — naljutio se Larry. — Može li slijepi čovjek nestati tako brzo i bez traga ako mu nitko ne pomaže? Netko mu je morao pružiti ruku...

— Moji su pomoćnici pročešljali cijeli grad u potrazi za njim — razmišljao je Jennings glasno. — Pa ipak nisu našli ni najmanji trag. To je gadna brzina za jednog slijepca. — Izvukao

je cigaru, zagrebao šibicom i udahnuo joj život. — Čak i ako ga je netko očekivao morao se vrlo brzo kretati. A to bi bilo neizvedivo za jednog slijepca.

— Što nas dovodi do zaključka — nastavio je Larry — da on doista nije slijep.

Nekoliko minuta kasnije Liza Downey je provirila u sobu. Mrko je promotrla prazne tanjure i izazovno upitala:

— Hoćete li pite od jabuka?

— Ako reknu »da« ja naprosto neću povjerovati svojim ušima — mrko će Jennings.

— Zašto? — nasmiješio se Stretch. — Zar nešto nije u redu s pitom gospođe Downey? — zavodljivo je kimnuo vlastiti hotela. — Za mene molim dvostruko.

— I za mene — progundao je Larry.

Liza se trgnula:

— Vi ne govorite ozbiljno — izjavila je.

— Horton ionako tvrdi da ova dvojica nisu... hm... poput nas normalnih...

— Koliko... — promucala je žena — koliko kave želite?

— Najbolje da donesete vrč.

Žena je šutke pokupila posude i otišla obeznanjena. Uskoro se vratila i donijela toliko pite koliko Jennings nije vidio od zadnje zabave ženskog pjevačkog društva. Ali Teksašani nisu oklijevali. Bilo im je potrebno najviše pet minuta da dokrajče kolač. Žena je promatrala operaciju otvorenih usta a Jennings je izvukao sat i mjerio vrijeme. Onda je Liza nestala i začas se vratila s velikim emajliranim loncem punim kave i tri šalice. Jennings se zadovoljio jednom a Larry i Stretch su ispilli ostatak. Konačno zadovoljni, izvukli su duhan i počeli motati cigarete.

— Jeste li nas još nešto htjeli pitati? — zanimao se Larry.

— Ne... ne — ustao je šerif i dohvatio šešir. — Odlazim prije no što počnete ponovno jesti. To ne bih mogao podnijeti.

Izišao je još uvijek pod snažnim dojmom onoga čemu je prisustvovao. U sobi, Stretch je popužio cigaretu i pokrivši se zaspao. Larry je dugim koracima mjerio prostoriju razmišljajući o svemu što se dogodilo od njihova do-

laska u ovaj kraj, u potrazi za kakvom sitnom podrobnosti koja mu je možda izmaknula a može pružiti ključ za rješenje svih zagonetki.

Nakon jednog sata nije bio bliže rješenju no prije. Netko je zakucao na vrata a Stretch se istog časa probudio i sjeo s revolverom u ruci. Na Larryjevo pitanje javila se Liza Downey:

— Dolje vas čeka gospodica iz »Lucky Lila«. Sva je u paradi a oko nje su i tri kaubojka kao tjelesna straža.

— To će biti Buffalo, Hunk i Salty — nasmiješio se Larry. — Vjerojatno se ponašaju mnogo pristojnije kad im je Margo dopustila da je prate.

— Bit će bolje da nemate posla sa ženama iz lokala — savjetovala je Liza namrštivši se. — Ipak, moram priznati da ova izgleda vrlo pristojno. Poslat ću je gore, ali kauboji ostaju gdje su.

— Upozorio sam je da se drži dalje od nas — rekao je Larry. — Možda brine za mog prijatelja.

— Ne bih bila zabrinuta da je vidjela kako jede — odbrusila je Liza. — Gospode!

Nekoliko trenutaka kasnije ušla je Margo, lijepa, vedra i nasmiješena. Zatvorivši za njom vrata, Larry ju je zadržano promatrao. Stretcht je otegnuto zazviždao.

XVI

Margo je vedro lepršala sobom zamahujući svojim crvenim svilenim ogrtačem, izvlačeći umjetnu zmiju iz Stretchove posteljine i poker asova iz Larryjevih korica za revolver.

— Ruka je brža od pogleda, gospodo — zapjevuckala je — promatrajte me pažljivo.

— Ako vas moj ludi prijatelj bude još pažljivije promatrao — rekao je Larry — oči će mu iskočiti iz glave.

— Voila! — uskliknula je i priskočila umivaoniku. — Margo veličanstvena sad će izvesti nešto nemoguće. — Podi-

gla je porcelanski vrč za vodu i zavirila u njega. — Pretvorba! Margo će ovu vodu izmijeniti... Vodo, pretvori se u... — Pobjedonosno je uskliknula i gurnuvši ruku u njega izvukla u papir omotanu bocu. — Šampanjac! Za prijatelje iz Teksasa!

— Ta stvar je prava? — upitao je Stretch uzbuđeno.

— Povjerovat ćete kad vam podraška grlo — rekla je Margo i donijela bocu do Larryja. — Nudim vam pomirenje. Oprostite mi što sam prekršila obećanje? Nisam mogla ostati daleko od vas dvojice.

Larry je uzeo bocu i položio je na stol.

— Dobro. Ako ostanete samo nekoliko minuta neću vas izbaciti kroz prozor.

— Ionako nemam više vremena — nasmijala se. — Moram se vratiti u »Lucky Lil« na drugu predstavu. — Zabrinuto je pogledala povoj na njegovoj glavi. — Bufalo mi je sve ispričao. Gotovo da ste poginuli... po drugi put...

— Momci se pristojno ponašaju?

— Drugi ljudi. Ne možete ih prepoznati — nasmiješila se. — Neprekidno se ispričavaju. — Pogledala je Stretcha i on je brzo povukao pokrivač sve do brade. — Htjela sam navratiti... samo da vidim kako se osjećate...

— Ne brinite za nas — progundao je Larry.

— Tvrd kao uvijek — nasmijala se. — I još uvijek bijesan jer ne znate tko je neprijatelj.

— Ali znam da će opet pokušati — rekao je.

— U stvari, vi to priželjkujete — rekla je Margo optužujući glasom.

— Ha, i te kako! — rekao je Larry gorljivo. — Nadam se da hoće! Ali slijedeći put neće imati sreće! — Onda se uzmahao prema šampanjskoj boci. — Jeste li žedni?

— Ne, hvala — promrmrljala je. — To je dar za vas i Stretcha. — Spustila se u naslonjač. — Larry, ispričajte kako se to dogodilo.

Nije mu bilo teško da sve još jednom ispriča jer mu se tako pružala prilika da ponovno razmotri događaj i možda dođe do nekog novog zaključ-

ka. Margo je pažljivo saslušala svaku riječ.

— Ne bih rekla da se sjećam tog slijepog Meksikanca — rekla je kad je Larry završio.

— Sada sam uvjeren u dvije stvari — rekao je Larry. — Prvo, on nije slijep, a drugo, netko mu je pripremio skrovište u koje se mogao zavući. Čim se spasio iz požara, odjurio je ravno onamo.

— Zanimalo bi me tko je taj dobroćinitelj — zagundao je Stretch.

— I mene, amigo.

— Dakle — slegnula je Margo ramenima — *chercher la femme!*

Prijatelji su se zgledali. Onda Stretch upita:

— Što vam to znači?

— Znači — objasnila je — potražite ženu.

— Eh, čekajte... počeo je Stretch.

Larry je zamišljeno kimnuo.

— Taj stari Meks ima prijatelja u gradu, to smo zaključili. Zaista, zašto to ne bi mogla biti žena?

— To nije nemoguće — nasmiješila se Margo. — Naravno, ja sam nepopravljivo romantična, ali sam uvjeren u jedno: kad žena voli, neće se zaustaviti ni pred čime da bi zaštitila ljubljenog.

— Ali, zašto bi morala biti upravo žena? — upitao je Larry.

— Nemojte dozvoliti da vas zbunim svojim teorijama — rekla je djevojka.

— To su samo lude pretpostavke.

— Svakako — progundao je Larry. — Pretpostavke, ali ne lude.

— Pogledajte kako se koprca — nasmijao se Stretch. — Stavili ste mu bubu u uho i sad to njegov snažni mozak prerađuje.

— O čemu se radi, Larry?

— Ništa — zatvorio je glavom. — Bit će najbolje da sve zaboravite, Margo.

— Dobro — ustala je. — Nadam se da će vam šampanjac prijati.

Kada je otišla, Stretch se nasmijao:

— Najbolja djevojka koju smo ikad upoznali. Ja sam žedan.

Larry je pronašao čaše i otčepio bocu. Nakon nekoliko minuta šampanjac je ispario. Stretch je opet zaspao.

Bilo je kasno ali Larry nije ni pomišljao na san. Ugasio je svjetiljku i raskrilio prozor kako bi otvorio put svježem noćnom povjetarcu. Zaštićen

tamom naslonio se na okvir prozora i razmišljao promatrajući zvijezdama osuto nebo.

U zgradi se sve umirilo. Uostalom, Downeyevi su uvijek birali goste, ne primajući bučne pijahice. Larryju je godila tišina. Onda su se u njegovu mozgu počele javljati nove sumnje. Pokušao je razmotriti nekoliko činjenica koje kao da nisu imale nikakve međusobne veze. Posebno ga je zanimala nagla promjena u raspoloženju Fran Downey. Za manje od dvadeset i četiri sata ta je mlada dama prošla put od najdublje žalosti do izrazite radosti. Zar i zaljubljena žena može biti tako zaboravljiva, tako brza u savladavanju tuge? Nešto nije bilo u redu, ali što se to njega ticalo?

Nekoliko minuta prije ponoći Larry je postao svjestan nekih pokreta u dvorištu, upravo ispod prozora. Nagnuvši se van pokušao je pogledom prodrijeti kroz tamu. Nejasna prilika kretala se preko dvorišta. Žena... ali, tko? Prilika je bila suviše vitka za vlasnicu hotela.

To je morala biti Fran.

Djevojka je nosila prilično veliki smotak. Prišla je ogradi. Larry čiji se vid već bio privikao na tamu, ocijenio je da je uzela lopatu.

Brzo ali vrlo tiho napustio je sobu i požurio niza stube. Izišao je iz hotela i prešao dvorište. U pokrajnjoj uličici još je uvijek mogao nazrijeti djevojku koja je žurila koliko joj je dopuštala tama. Slijedio ju je na stanovitaj udaljenosti. Djevojka je izašla iz grada i zaustavila se na rubu nekog šumarka.

Čekao je desetak minuta i tek se tada prišuljao grmlju. Šumove koje je čuo bili su tihi ali poznati. Djevojka je kopala lopatom.

Larry se kroz grmlje privukao sve do ruba malene čistine. Djevojka je upravo bacala zemlju natrag u iskapanu rupu. Kad se uspravila i podigla lopatu, zamotuljka više nije bilo. Govoreći nešto poluglasno i vukući lopatu za sobom vratila se prema hotelu.

Tek kad je već bila dovoljno daleko, Larry je izišao na čistinu. Mjesto gdje je kopala bilo je dobro vidljivo. Kleknuo je i počeo rukama razbacivati rahlu zemlju. Samo pedalj ispod površine napipao je smotak ovijen

DJEVOJKE!

tina

JE REVIJA ZA NAS

tina

JE REVIJA SA STRIPOVIMA

tina

PIŠE O NAŠIM RADOSTIMA

tina

PIŠE O NAŠIM BRIGAMA

tina

PIŠE O NAŠIM TAJNAMA

u TINI ćeš naći sebe

u sebi ćeš naći TINU

komadom užeta. Izvukao ga je, razvezao i otvorio.

Najprije se pojavio rub slamnatog sombrera. Larry je sasvim pouzdano znao što se još može u njemu naći, pa je smotak zatvorio i krenuo prema hotelu, zadovoljan plijenom. Ni jedan prozor nije bio osvijetljen. Larry je pošao do stražnjih vrata i utvrdio da nisu zaključana. Tiho poput Indijanca prošao je kroz kuhinju, hodnik i predvorje. Onda se popeo uz stube i ušao u sobu. Kad je sa sobom zaključao vrata, upalo je svjetlo.

Stretch se probudio, otvorio jedno oko i radoznalo upitao:

— Što to imaš, momče?

Larry se spustio u naslonjač i bacio smotak do svojih nogu.

— Najprije ću ti ispričati gdje sam to našao.

— Dobro — uzdahnuo je Stretch. — Gdje?

— Zakopano — odgovorio je Larry. — Iza hotela, u šumari. A zakopala je Fran Downey.

— Nije valjda? — uskliknuo je Stretch začuđeno. — Kako to da lijepa, mala djevojka usred noći zakapa stvari u šumi?

— Pokazat ću ti zašto.

Povukao je jedan kraj platna i na pod su se otkrotljivi poznati predmeti: gitara, slamnati sombrero i naočale sa crnim staklima, sandale, platnene hlače, kožulja, limena posudica.

— Jesi li to ikad prije vidio?

— Stari, slijepi Meks! — rekao je Stretch zapanjeno. — To su njegove krpice.

— On nije ni star, ni slijep, a niti je Meksikanac — odbrusio je Larry.

— Što to govoriš, do vraga?

Larry se zavalio u naslonjač, savio cigaretu i zapalio je prije no što je odgovorio:

— Pričam ti priču o Gilu Briskinu.

— Ti si sasvim lud — usprotivio se Stretch. — On je mrtav i polupan u Childressu.

— Odakle to znaš? — upitao je Larry. — Jesmo li ga vidjeli mrtva? Jesmo li vidjeli kako njegovu škrinju spuštaju u ruku?

— Ali, glava mu je bila sva razbijena — podsjetio ga je Stretch. — Sjećaš

se, pretukli su ga revolverskim čijeveima.

— Ne znam ni koliko su ga puta udarili niti kako jako. Možda ga je Grievess samo jednom udario prije no što smo mi naišli — odgovorio je Larry. — To je bilo dovoljno da započne krvarenje. Čak i jedan udarac može ubiti čovjeka, ali ja kažem da se to ovaj put nije dogodilo.

Stretch je spustio pogled na stvari razasute prostorijom.

— Misiš li da se Briskin vratio ovamo, zamaskiran u slijepog prosjaka?

— Mislim.

— Kako si došao na to?

— Zbog djevojke — odgovorio je Larry.

— Fran?

— Razmisli — predložio je Larry. — Kad smo ovdje potražili sobu, saznali smo da je bila Briskinova djevojka, zar ne?

— Tako je.

— Bila je izvan sebe od žalosti — podsjetio ga je Larry.

— Još i više.

— A kad sam je danas vidio, smijala se od uha do uha — objasnio je Larry. — Bila je sretna poput mačke s dva repa. Ja kažem da je to suviše rano i meni je sumnjivo.

— Jesi li je zapitao?

— Da, ali je vješto izbjegla odgovor.

— Ali bilo je prekasno — narugao se Stretch. — Snažan stroj koji predstavlja tvoj nepogrešivi mozak, već je bio stavljen u pokret. Ništa je više ne može spasiti.

Može postojati samo jedan razlog. — Larry se nije dao smesti — zbog kojeg zaljubljena djevojka prestaje žaliti kad joj dragi pogine... Ako sazna da je on još uvijek živ.

— Ono što ne shvaćam jest, zašto bi to Briskin učinio — odgovorio je Stretch.

— Upitaj ću ga — rekao je Larry — kad ga pronađem.

— To neće biti lako.

— Suprotno — odmahnuo je Larry. — Po mom mišljenju on se krije u ovom hotelu.

— Tako mi svega! — uskliknuo je Stretch.

— Kad sam noćas opazio Fran, ona je iznosila omot ih hotela, zar ne? Dru-

go, izvukavši se iz požara, Briskin je nestao naglo i bez traga. Imao je pripremljenu rupu. Znao je kamo će i kako će najbrže stići. Predosjećam da je to ovdje.

— Dobro — namršti se Stretch. — Kako ćemo, do vraga, saznati u kojoj je sobi Briskin, ako je to uopće on.

— Postoji samo jedan način — odgovorio je Larry. — Treba da pregledam svaku.

Skočio je na noge.

— To je prevelik zadatak za tebe samoga — podgrnuo se Stretch. — Čekaj me.

Odbacio je pokrivač, spustio noge na zemlju i počeo prtljati po svojoj odjeći. Larry je nestrpljivo čekao, razvijajući svoju teoriju:

— Nije ga mogla smjestiti u prizemlje ili podrum. Njeni bi ga roditelji zacijelo odmah pronašli. Djevojka vjerojatno pomaže majci: kuha, čisti, posprema... stoga joj nije teško ući u bilo koju od soba. Izabrala je nezauzetu, i to je sve.

Stretch je opasao revolvere i nabio šešir na glavu pod izazovnim kutem jer su mu smetali povoji.

— Možemo — rekao je.

— Pođimo najprije na recepciju — predložio je Larry. — Nema smisla zavirivati u knjigu gostiju, ali ključevi nam mogu pomoći.

Šišli su u prizemlje. Bilo je gotovo jedan poslije ponoći i sve je bilo pušto i tiho. Larry je ipak zavirio u knjigu i otkrio da je od dvadesetak i nešto više soba, zauzeto samo osamnaest. Na žalost, brojeva nije bilo, pa su prijatelji bili prisiljeni pregledati svaku sobu.

U pretincu su pronašli veliki prsten sa ključevima.

— Ključ za svaku sobu! — uskliknuo je veselo Stretch. — Dobar početak.

U osobitim slučajevima Larry i Stretch su bili naklonjeni pothvatima koje drugi nisu odobravali. Tako im ni u jednom času nije palo na pamet kako bi morali potražiti vlasnika hotela i zatražiti njegov pristanak. Možda bi se Downey usprotivio a oni bi ionako uradili po svome.

Kucajući isto tako ne bi ništa postigli. Njihova bi lovina mogla pobjeći kroz prozor. Zato su jednostavno otk-

ljučavali vrata i ulazili u sobe. Neki su gosti bijesno prosvjedovali, drugi šutjeli, jednostavno zato jer se uopće nisu probudili. Dva pravdoljupca palila svjetiljke, podizala krajeve pokrivača i zavirivala u lice trgovačkih putnika, kauboja, rančera, te nekoliko žena.

Istraga na prvom katu donijela im je samo nekoliko bijesnih kletvi.

Na drugom su katu otvorili prva vrata, ušli i pripalili svjetiljku. S revolverom u ruci Larry je odšetao do ormara i otvorio ga, dok se gost uznemireno vrtio u svom krevetu.

— Poslala vas je da me dovedete? Znao sam. — Tko ste vi? Iz Pinkertonove agencije? Nadao sam se da me neće nikad više pronaći. Oženjeni ste? Nikad se nemojte ženiti. Najgora pogreška koju sam uradio u svom životu! Doselili su se i njena majka i otac, neudata sestra i brat pijanica. Za njima je stigla i sestrična Julija koja danju i noću gnjavi svojom reumom. Cijelo jato vrana... kva, kva, kva! Dan za danom! Normalan čovjek to ne može podnijeti. Morao sam pobjeći!

— Odakle ste? — upitao je Stretch slušajući čovjeka s blagonaklonošću.

— Gotovi smo, nema ga ovdje — rekao je Larry.

— Čak iz Purvisburga — rekao je nesretni supružnik.

— Gdje je Purvisburg? —animalo je Stretcha.

— Tennessee — glasio je odgovor.

— Vraga!

Kad je Stretch krenuo prema vratima za prijateljem, čovjek u krevetu je zažmirkao u nedoumici.

— Poslala vas je Lucy Mae?

— Ne

— Nas se ne trebate bojati — umirio ga je Larry.

— Ali, da sam na vašem mjestu, ne bih se zaustavio prije San Franciska — preporučio je Stretch.

— Sutra idem dalje — rekao je čovjek.

U slijedećoj sobi bio im je prišteden trud o paljenju svjetiljke. Lampa je gorjela a stanovnik sobe ležao odjeven, gričući praznu bocu. Bio je srednjih godina i vrlo mršav. Kad je Larry krenuo prema ormaru, još se jedna prazna boca zakotrljala pod njegovim nogama. Čovjek na krevetu podigao je

kapke i pokazao krvlju podlivene oči. Usne su mu zadrhtale i on je podigao prst u znak upozorenja.

— Pst! Pazite na njega! Ako vas prvi primijeti i pljućne na vas... vi ste pokojnici!

Larry je napeo kokot revolvera, uhvatio ručku na vratima ormara i tiho upitao:

— Od kad je ovdje?

— Prvi put sam ga opazio odmah nakon druge boce...

— Kako izgleda taj momak? — upitao je Stretch.

— To nije nikakav momak — zastenjao je pijanica. — To nije ljudsko. Neka stvar, štetočina. Ima tri roga koji mu izbijaju ravno iz glave. I tri oka!

Larry je teško uzdahnio i otvorio vrata ormara. Uzalud.

S jednakim uspjehom pregledali su i ostale sobe na toj strani hodnika. Prešavši na suprotnu, upali su ravno u spavaonicu Marva i Lize Downey, ali to nisu primijetili sve dok nisu pripalili svjetiljku. Downeyevi su sjedili u postelji i zapanjeno buljili. Onda je Liza dahnula:

— Gospode, pomozij. Opet su gladni!

— Žao nam je što smo vas probudili — rekao je Larry. — Samo lijepo legnite i zaboravite da ste nas vidjeli.

— Hej! — uskliknuo je Downey. — Što radite s tim ključevima? Ne smijete...

— Moramo! — nadovezao je Larry. — Ne brinite.

Slijedeća je soba pripadala Fran Downey. Za razliku od ostalih ona je smjesta ustala iz postelje i ogrnuvši se zabrinuto upitala:

— Što se dogodilo?

— Ne mičite se — zapovjedio je Larry.

Stretch je pretražio sobu i onda kroz otvoren prozor pregledao balkon.

— Tko... Koga... Koga vi to tražite? — teško je progutala.

— Mislim da vi to vrlo dobro znate — progundao je Larry. — Hajde, Stretch, nemamo vremena za svađu.

Kad su krenuli prema vratima, Fran je potrčala i zabubnjala šakama po stijeni.

— Slijedeća soba! — prasnuo je Stretch — brzo!

Larry je već bio u hodniku i otključavao vrata susjedne sobe. Zatim je upao unutra. Stretch mu je bio za petama. Prostorija je bila u mraku, sva osim četvorine prozora obasjane mjesecom. Neka se prilika već prebacivala na balkon. Larry je jurnuo kroz sobu, spotaknuo se o stolicu, uspostavio ravnotežu i prebacio nogu preko prozora upravo u času kad je bjegunac htio prekoračiti ogradu balkona. Tvrdi ruka pograbila je ovratnik bjegunčeve košulje.

— Ovaj put ne, amigo!

Stretch je pronašao svjetiljku i zastrugao šibicom da je upali. Na vratima hodnika pojavio se Downey, razrogačenih, podbuhlih očiju. Na balkonu je došlo od malog rvanja. Bjegunac se pokušao osloboditi udarcem lakta, a onda ga je Larry uz čestoku kletvu gurnuo do prozora i jednim osrednjim udarcem prebacio unutra. Bjegunac je pao na sve četiri, a kad je podigao glavu, njegove su se oči zagledale ravno u cijev Stretchova revolvera.

— Lijepo, lijepo! To je najživiji mrtvac kojega sam ikad susreo...

— Oh, prokletstvo! — zadahtao je Gil Briskin.

Ustao je i spustio glavu dok su ga Marv i Liza Downey zapanjeno promatrali. Liza je pokrila lice rukama i prošaptala:

— Ja u to ne vjerujem!

— Dobro vidiš — zarežao je njen suprug — To je pravi Gil Briskin, nema zabune.

— Gil! — zavapila je Fran s vrata — pokušala sam...

— Nemoj ništa govoriti, draga — uzdahnio je Briskin. — Ne želim da budeš umiješana...

— Gledaj, u mojoj je odjeći — zava-pio je Downey. — Košulja, moje nove čizme i najbolje nedjeljne hlače!

— Marv — rekao je Larry — odvedite Fran u njezinu sobu i nemojte izići dok vam se ne javim. Moram dobiti nekoliko odgovora od ovog momka. Do tog trenutka nitko ne smije saznati da je ovdje.

— Uradite kako on kaže, gospodine Downey — rekao je Briskin.

— Dosta je bilo zbrke — odlučio je Larry. — Ne jaučite i ne zapitkujte.

Obećavam da ćete sve saznati... kad i sam budem načistu. Slažete se?

Downey je malo oklijevao, ali je onda odlučno pograbio kćerku za ruku i povukao je iz sobe. Liza je brzo krenula za njima. Stretch je zatvorio vrata, gurnuo do njih stolicu i sjeo. Larry se zavalio u drugu i pokazao Briskinu krevet. Onda je mrko upozorio:

— Ako još jednom potrčite prema prozoru, slomit ću vam svaku pojedinu košćicu.

Ne brinite — odgovorio je Briskin smjestivši se na rub kreveta — Namjeravao sam pobjeći, to je istina. I te kako sam namjeravao! Ali, možda je bolje da ste me pronašli. Ipak vam dugujem objašnjenje.

— U najmanju ruku.

Novogodišnje iznenađenje
u reviji

STUDIO

Dvanaest originalnih slika
Ivana Lackovića Croate
za dvanaest
»Studijevih« čitalaca

— I ispriku — nastavio je Briskin. — Iskrenu, najdublju ispriku. Morate mi povjerovati da vas nikada ne bih umiješao u tu gužvu da sam i naslutio kako za vas postoje neke opasnosti. Ja sam varao i lagao cijeli svoj život, Larry, ali sada sam iskren. Ne mogu dovoljno požaliti za sve što sam skrivio vama... I Fran — nasmiješio se mahnuvši glavom prema zatvorenim vratima. — Smiješno! Zabavljao sam se s tolikim djevojkama Tyson Cityja. Fran nije bila bolja ni gora od ostalih; pa ipak, kad sam je bolje upoznao, shvatio sam da je to prava žena za

mene. Zaljubljen sam u nju, a sada je sve prekasno!

— Rasplakat ću se! — rekao je Stretch,

— Slomio mi je srce — narugao se Larry.

— Mislio sam ozbiljno — izjavio je Briskin. — Svaku pojedinu riječ.

— Možda — odbrusio je Larry — ali još uvijek nisam čuo ono što mene zanima. Započni dečko. Pamet u glavu!

— Odakle želite da započnem?

— Odande gdje je sve počelo... za Stretcha i mene...

— Spasili ste mi život — uzdahnio je Briskin — u to nimalo ne sumnjam. Grieves me je gotovo onesvijestio već tim prvim udarcem. Mislim da me je spasio šešir. Sretan sam što sam još uvijek živ. Ostala je samo krvrga i dosta krvi od koje je moja rana izgledala gore no što je u stvari bila. Ali da vi niste stigli, sasvim je sigurno da bi mi razbio lubanju...

— Dobro, dobro... — prekinuo je Larry.

XVII

— Čudno je kako se čovjeku iznenađeno stvori plan u glavi — nastavio je Briskin. — Počelo je onog trenutka kad sam začuo vaša imena. Činjenica da su moji spasitelji ujedno i poznati revolveraši...

— Komplimenti nisu potrebni — namrštio se Larry.

— Dakle — nastavio je Briskin — uputio sam vas u Childress. Nate Woodrowa poznam odavno, a što se tiče šerifa Lukea, možete ga potkupiti šakom duhana. Sve sam točno isplanirao mnogo prije no što ste me prenijeli u Nateovu ordinaciju. Dok ste vi tražili šerifa, rekao sam Nateu što želim. U ovim malim mjestima novac je rijetkost i nitko ne odbija mito.

— Dobro — rekao je Larry. — Do sada si objasnio samo to kako si nas prevario.

— Šerif se odmah složio. Naručio sam mu čak i spomenik za grob.

— Do vruga, ali zašto ti je to bilo potrebno?

— Među građanima ovog mjesta nikad nisam bio previše obljubljen. A opet, morao sam se vratiti u Tyson City jer sam ovdje namjeravao pregovarati s nekim ljudima koji su, međutim, vrlo opasni. Nate mi je pronašao meksikansku opremu.

Ja dobro govorim španjolski, a ostalo je bilo lako. Pojavio sam se kao slijepi pjevač i počeo sticati svoje pravo građanstva...

— Sada o djevojci — upozorio ga je Larry.

— Vjerujte — požurio je Briskin gorljivo — nikad je ne bih umiješao u ovu blijednu zavjeru da nije slučajno spustila novčić u moj lončić. Bilo je to u ponedjeljak uvečer. Izgledala je tako tužno i izgubljeno. Osjećao sam se krivim jer nisam potpuno shvatio dubinu njenih osjećaja prema meni. Iznenada mi je također sinulo da mi je potreban krov nad glavom, neko sklonište u koje ću se zavući ako slučajno dirnem u osinje gnijezdo... što sam naravno i učinio...

— Skrati — razljutio se Larry.

— Progovorio sam — uzdahnio je Briskin. — Znao sam da se mogu pouzdati u Fran, a ona je više od svega željela da mi pomogne. Od toga sam trenutka imao sklonište. Mogao sam dolaziti i odlaziti kada sam htio, požarnim ljestvama i po mraku, naravno.

— Naravno — podrugnuo se Larry.

— Znam što mislite o meni — umorno je slegnuo ramenima. — Uvjereni ste da sam deseterostruka hulja kad sam se poslužio s Fran.

— Tvoja priča nije gotova — primijetio je Larry. — Želim saznati zašto su te braća Grieves istjerala iz grada i napala.

— Htjeli su me smaknuti — objasnio je Briskin otvoreno. Za njih je to bilo pitanje života ili smrti. Trebalo je spriječiti da ne otvorim usta pred zakonom. A ja sam ionako odlučio da držim jezik za zubima — za dobru od-

štetu. Rekao sam vam već da sam propalica.

— Znači li to da si surađivao s onim ubojicama?

— Ne — dahnio je Briskin — ali ipak znam tko je ubio jednog Sama Fennistera.

— Onda si ipak...

— Ne! — uskliknuo je Briskin. — Priznao sam da varam na kartama, lažem, a pokušao sam i ucjenjivati, ali bez uspjeha. To je moja granica. Nikad se nisam umiješao u neku veliku pljačku, a pogotovo ne ubojstva.

— Ipak znaš tko je opljačkao Kerryja, Fennistera i Bournea! — rekao je Larry oštro.

— Kerry i Fennister, da! — ispravio je Briskin. — Ali Bourne, ne, taj nikada nije bio opljačkan.

— Reci to još jednom — zapanjio se Stretch.

— Sasvim slučajno sam saznao što se događa — ispričao je Briskin. — Bila je još noć, nedjelja ujutro. Vraćao sam se s kockanja a nisam još bio pospan. Onda sam ugledao šerifa Jenningsa i njegove pomoćnike kako uzbuđeni kruže gradom. Osjetio sam da se nešto događa. A budući da Jennings, na žalost, nema u mene povjerenja...

— To me zaista čudi — pridodao je Stretch ironično.

— Nastojao sam se što više udaljiti od njih — nastavio je Briskin. — Povukao sam se prema istočnom dijelu grada. Tako sam se našao u uličici nedaleko od Bourneove kockarnice. Kroz prorez na prozorskim kaptcima probijalo se svjetlo. A kako sam se radoznao već rodio...

— Prišuljao si se i provirio — upao je Larry — I, što si to vidio?

— Vidio i čuo — rekao je Briskin i namrštio se. — Dovoljno da oko njihovih vratova zavežemo debelo uže. Svoj šestorici Bourne je na kuhinjskom stolu prebrojavao novac. Oko njega su bili ostali: — Curwood, Onslow, Ross i braća Grieves. A momci su uzbuđeno razgovarali...

— O onome što se dogodilo u Kerryja i Fennistera? — upitao je Larry.

— Bourne me je na neki način primijetio — nastavio je Briskin svojom pričom. — Opazio sam kako je pogledao

prema prozoru i onda naglo potrčao prema vratima. Dao sam petama vjetra. Ali on me je prepoznao i uskoro sam shvatio da su mi braća Grieves za petama. Htio sam se dokopati šerifova ureda ali su mi oni presječili put. Onda sam se dokopao konja i izjahao iz grada.

— Opiši to malo potanje.

— Dakle, došuljao sam se do staje i ustanovio da Wes Deckart hrče na svom ležaju. Tiho sam osedlao konja i izveo ga kroz stražnja vrata. Mislio sam da sam vrlo lukav, ali sam upravo tamo naletio na Burta Grievesa. Nekoliko smo sekundi buljili jedan u drugoga, a onda sam se bacio u sedlo i izjurio iz grada.

— To se zove panika — rekao je Stretch s gađenjem. — Umjesto da se izgubiš u gradu i zavučeš u neku rupu, izjahao si na otvoreno, znajući da tamo ne možeš prikriti tragove!

— Na žalost — složio se Briskin. — Slijedili su me a vi već znate ostatak priče. — Protirlija je ruku o ruku. — Što mislite da nešto gucnemo?

— Kasnije — rekao je Larry neumoljivo — kad ispričaš zašto si se vratio u Tyson maskiran u slijepog Meksikanca.

— To je bila moja najveća pogreška — priznao je Briskin. — Da sam bio pri sebi kao što sam sada, trebao sam da vam ispričam istinu. Možda biste pristali da pođete sa mnom u Tyson, do šerifa, i Bourneova banda bi se našla s onu stranu brave. To bi bio kraj cijele priče — žalosno je zavrtio glavom. — Na žalost, bio sam pohlepan. Zelio sam zaraditi na onom što sam znao o Bourneu.

— Nastavi.

— Vrativši se u grad došuljao sam se do »Palacea« i kroz stražnji prozor ugurao pisamce. Kako sam bio naivan! Vjerovao sam da će Bourne poslušati svaku moju zapovijed.

— Zapovijed?

— Mogao bih ponoviti pismo od riječi do riječi — rekao je Briskin. — Počeo sam ga obavještavati da sam živ, zahvaljujući vama i Stretchu. Dalje sam napisao da vi nemate pojma što se dogodilo i da ću ja čuvati tajnu bude li ispunio moje zahtjeve. Međutim, bude li me pokušavao pronaći,

ispričat ću sve vama i šerifu. Eto, pomislio sam da ga takve prijetnje moraju urazumiti.

— Ne znam — otresao se Larry. — Nikad nisam nikoga ucjenjivao.

— Ja jesam — slegnuo je Briskin ramenima. — Bar sam pokušao. Samopouzdanje i pohlepa strašna su kombinacija. Zatražio sam od Bournea dvadeset tisuća dolara za šutnju.

— To je cijelo brdo novca — promumljao je Stretch.

— Dao sam im rok i odredio mjesto gdje treba da ostave novac — rekao je Briskin.

— Gdje?

— Možda biste pogodili — nasmiješio se Briskin. — U zemlji nasred prostori je u onoj baraci. Naravno, to nisu učinili. Karl Bourne je posebno tvrdoglav momak. Odlučio je da mi jednom zauvijek zatvori usta, ali da pri tome ne utroši ni jedan od dolara koje je opljaškao Kerryju i Fennisteru.

— Hajde da razjasnimo jednu pojedinost — rekao je Larry

— U svom ucjenjivačkom pismu spomenuo si Stretcha i mene, druškane?

— Na žalost. Kao svoje zaštitinike — priznao je Briskin. — Zaprijetio sam Bourneu da ću vam sve ispričati ako mi se ne pokori. Mislio sam da sam vrlo lukav — žalosno je uzdahnuo. — Kad sam shvatio da sam u stvari vrlo naivan, bilo je prekasno.

— Čekaj malo... — namrštio se Larry. — U koje si doba ubacio pismo u Bourneov salon?

— Nakon ponoći, u vrijeme zatvaranja — odgovorio je Briskin.

— Jasno ti je što to znači? — upitao je Larry Stretcha. — Kad su nam te večeri predložili da preuzmemo istragu, Bourne još nije bio dobio ucjenjivačko pismo. Bio je uvjeren da je ovaj naš prijatelj mrtav. Tek kasnije je saznao da je Briskin živ i...

— ... i da mi vas dvojica u stvari pomažete — nastavio je kartaš. — Da, tako mu je moralo sve to zajedno izgledati. Tada ga je vjerojatno zahvatila panika, ali nikad ne bih pretpostavio da će se, umjesto da traži mene, usredotočiti na vas. Možda... Možda nije povjerovao mom pismu? Čini se, pretpostavio je da ste i vas dvojica

umiješani u ucjenu. Stogod bilo, odlučio je najprije ušutkati vas.

— Sad znamo tko nam je postavio zasjedu i pokrenuo lavinu koja nas je trebala zatrpiti — prosiktao je Larry. — Znamo i tko je pokušao nožem ubiti Stretcha u kući liječnika Hortona.

— Netko je pokušao ubiti i vas, Larry — podsjetio je Briskin. — Niste znali ni tko ni zašto, a sada imate potrebne odgovore. Uvjerem sam da mi nećete vjerovati ali, možda sam se po prvi put u svom životu zastidio. Spasili ste mi život, a ja sam vas zauzvrat doveo u smrtnu opasnost koje niste mogli biti svjesni.

— Ne zaboravi na Margo — podsjetio je Stretch.

— To je pogoršalo cijelu stvar — namrštio se Briskin. — Doyesti tu djevojku u životnu opasnost... makar i nehotice... učinilo mi se neoprostivim. Međutim, bio sam otišao tako daleko da više nisam mogao natrag. Pošao sam u kolibu da uzmem novac kojega je Bourne trebao da tamo ostavi. Naravno, nije ga bilo, a povrh svega još ste stigli i vi, Larry.

— Vidio si tko je pucao u mene? — upitao je Larry.

— U prvi trenutak ne — odmahnuo je Briskin glavom. — Čuo sam pucanj i vidio kako ste pali. Povukao sam se u mračan ugao. Onda je odjeknuo i drugi hitac. Bacio sam se na zemlju i kriknuo, nadajući se da će ubojica pomisliti da je i drugi put pogodio. Čini se da su povjerovali... nisu me pregledali i to mi je spasilo život. Dovukli su vas u sredinu prostorije i izišli zalupivši vratima. Onda su nagomilali daske i granje i sve to zapalili.

— I ti nisi vidio tko je sve to učinio? — upitao je Larry sumnjičavo.

— Tek kad su vas uvlačili, usudio sam se malo podignuti glavu.

— Onda?

— Bourneovi pomoćnici — odgovorio je Briskin. — Ross i Onslow.

— Ross i Onslow — ponovio je Larry kroz stisnute zube. — Upamtit ću tu dvojicu tvorova.

— Mislio sam da ćemo živi izgorjeti — promrmljao je Briskin.

— Kad je Buffalo srušio stijenu — rekao je Larry — nestao si bez traga.

— Svega mi je bilo dosta — rekao je Briskin. — Preko glave. Sve se okrenulo protiv mene.

— I onda si smotao rep? — upitao je Stretch podrugljivo.

— Kao ucjenjivač nisam uspio — izjavio je Briskin zamišljeno gledajući prema prozoru. — Odlučio sam napustiti Tyson City. Otići jednom zauvijek. Vratio sam se ovamo s namjerom da sve priznam Fran i posudim nešto odjeće — ustao je i zagledao se naprije u jednog pa onda drugog Teksanina. — Naravno, ne postoji razlog da mi povjerujete i jednu, jedinu riječ.

— To je istina — rekao je Larry.

— Pa ipak, sve je tako kako sam vam ispričao — nastavio je Briskin. — Da me niste uhvatili, još bih se prije zore iskrao iz grada i nikad se više ne bih vratio. U nekom gradu, daleko odavde, započeo bih iznova, ali pošteno.

— Pošteno? — Stretch se nemilosrdno nasmijao. — To bih volio doživjeti.

— Larry, povjerujte mi bar vi — zamolio je Briskin. — Zar čovjek ne može učiti iz svojih pogrešaka? Sjetite se što sam sve preživio. Gledao sam kako se moj nepošten naum ruši a druge, sasvim nevine osobe, zbog njega dolaze u smrtnu opasnost. Zahvaljujući meni, vi i Stretch postali ste meta ubojicama. Zar vjerujete da sam toliko beznačajan da me to nije moglo dirnuti — Pognuo je glavu i tiho priznao. — Nikad se u životu nisam toliko stidio. Kad samo pomislim na jednu, zaljublenu, naivnu Fran... Čak je i ona mogla biti uhapšena kao sukrivac..

— Njoj se neće ništa dogoditi — rekao je Larry — u to možeš biti sasvim uvjeren.

— Prihvatit ću kaznu koju sam zaslužio — rekao je Briskin. — Dajte mi riječ da nećete optužiti Fran, i ja ću ponoviti svaku riječ svog priznanja...

— Šerifu? — izazivao je Stretch.

— Da — kimnuo je Briskin — Jenningsu. Znam da ću u zatvor, ali ću imati čistu savjest.

— Hej, Larry — upitao je Stretch. — Mislili li da je momak iskren?

— Mislim da se ne bi usudio lagati nam u lice — promrmljao je Larry. — Sada više ne.

— I onda? — upitao je Stretch ratoborno isturivši bradu. — Nismo li zbog njega bili gotovo ustrijeljeni, pokopani s nekoliko tona kamenja, napadnuti nožem i spaljeni u baraci?

— Nešto se pobrkalo u tvojoj glavur-di — rekao je Larry. — Ti si napadnut nožem, a ja sam bio gotovo spaljen.

— U čemu je razlika? — zanimao se Stretch. — Što se dogodi jednome kao da se desilo obojici.

— Daaa... Zacijelo.

— Čini mi se da moramo dovršiti posao s Bourneom i njegovom bandom.

— Odvedite me šerifu — predložio je Briskin. — Spreman sam na posljedice. Sve ću priznati. Neka napišu izjavu i ja ću je potpisati.

— I završiti u zatvoru — nadovezao je Larry. — Kako ti se to sviđa?

— To sam i zaslužio, zar ne — rekao je Briskin i pokušao se nasmijati. — Konačno, ostat ću na životu a to je već vrlo mnogo, više no što sam očekivao.

— A Fran?

— Nadam se da će me čekati.

— Ne, to ne bi bilo dobro — namršti se Larry.

— Što sad opet smišljaš? — upitao je Stretch zabrinuto.

— Briskin ima napadaj samokritičnosti i griznje savjesti, ali Fran nije ništa kriva — otegnuo je Larry. — Postupila je ludo kad mu je priskočila u pomoć, ali to je ipak razumljivo. Mislim da je dovoljno trpila. Stavi se u njezinu kožu, prijatelju. Najprije su joj rekli da je Briskin ubijen pa je skoro umrla od žalosti. Onda saznaje da je živ... Zar je čudno što je spremna prekršiti svaki zakon i propis da bi mu pomogla?

— Hm... da — kimnuo je Stretch. — Čak i njeni roditelji mogu imati nepriključnosti... Konačno, momak se skrivao u njihovom hotelu. Tko će im povjerovati da to nisu znali?

— Čini se da svakome donosim samo neprilike — rekao je Briskin sumorno.

— Što ćemo s ubojicama, Larry? — zapitao je Stretch nestropljivo. — Vrijeme ne radi nama u prilog.

— Podimo do Jenningsa — predložio je Briskin umornim glasom.

— Do vraga, ne! — odlučio je Larry.

— Ali... — Briskin ga je zapanjeno pogledao. — Moramo mu reći.

— Naravno — nasmiješio se Teksasčanin. — Ali ne odmah sada. I kasnije će biti na vrijeme.

Larry je pogledao na sat. Jedan i deset poslije ponoći. Bourne će za dva-desetak minuta zatvoriti svoj salon. Zar se mogao izabrati bolji trenutak za obračun?

— Ja sam bio u »Palaceu« — rekao je Stretchu. — Upamtio sam raspored prostorija. Kroz stražnja vrata ulazi se u kuhinju. Odatle hodnik vodi u dvoranu. A kuhinja ima i svoj prozor.

— Ne postoji prozorska brava — rekao je Stretch — koju ne bih mogao razvaliti svojim bowie-nožem. I to ne-čujno!

— Dobro — rekao je Larry. — Ti kreni. Prikradi se iza saluna. Kad čuješ da zatvaraju, budi spreman da kreneš. Ja ću u tom trenutku kroz prednji ulaz.

— Što će biti s njim? — upitao je Stretch kimnuvši prema Briskinu.

— Kad dođe do nagađanja sa zakonom — rekao je Larry — prepusti razgovor meni. Eto, to je sve.

— Namjeravaš ga izvući iz gužve? — namršti se Stretch.

— Ne zbog njega — odgovorio je Larry. — Zbog Fran.

— Dobro — kimnuo je Stretch. — Slažem se.

Nabio je čvršće šešir na glavu, po-pravio opasač i otvorio vrata. Dok se on gegao kroz hodnik, Larry je savinu-tim prstom pozvao Briskina:

— Dođi.

Poveo ga je do vrata Franine sobe. Već su iz hodnika čuli uzbuđeni Downeyev glas. Fran je nešto odgovarala. Larry je tiho zakucao i Liza Downey je odmah otvorila vrata. Smjesta je počela uzrujano govoriti, ali ju je Larry ušutkao. Ugurao je Briskina i zatvorio za sobom vrata.

Vlasnik hotela stajao je oslonjen na stol, crven u licu i bijesna pogleda. Fran je sjedila na krevetu zagledavši se u postideno lice mladića zbog koga je namjeravala žrtvovati dobar glas, obitelj i budućnost.

— Larry — zarežao je Downey — upravo sam izvikao cijelu tu glupu priču od svoje kćerke. Neka bog po-

mogne toj glupači. Kad Boyd Jennings sazna što je uradila...

— Postupila je nepromišljeno, Marv — uzdahnula je žena — ali, prestani je proklinjati. Učinila je to zbog ljubavi, a ona je već odrasla žena. Ni ja ne odobravam što je uradila, no moramo je pokušati shvatiti. Potrebna joj je naša pomoć.

— A ovaj... ovaj... — Downey je krenuo prema Briskinu stisnutih pesnica.

Mladić nije ustuknuo:

— Udarite me, gospodine Downey!

Gnjevni je otac zastao kao ukopan.

— I kad me oborite, upotrijebite svoje čizme. To sam i zaslužio.

— Oh, Gill — zajecala je Fran.

— Marv — rekao je Larry — predosjećam da se nalazite oči u oči s budućim zetom. Preživio je strah svog života. Kune se da je naučio svoju lekciju... i ja mu vjerujem...

— Do vraga, Larry! — počeo je Downey.

— Namjeravao je još prije zore napustiti grad i negdje daleko potražiti pošten posao — objasnio je Larry. — A sada je spreman pred Jenningsom potpisati priznanje, lako zna da će ga to odvesti u zatvor.

— To je i zaslužio — rekao je Downey.

— Ne — odmahnuo je Larry. — Pomislite na svoju kćerku. I ona je donekle umiješana. Prizna li Briskin Jenningsu, za sve vas bit će samo boli i sramote. Meni se to čini nepotrebnim i besmislenim.

— Dobro — namrštilo se Downey. — Imate li neki bolji prijedlog?

— Uvijek — nasmijao se Larry. — Uskoro će ova soba do stropa biti puna ljudi. Jennings, vjerojatno Kerry i Fennister. Bit će mnogo pitanja na koje će šerif tražiti odgovore — Potapšao se po grudima. — Ja ću odgovarati. Samo ja. Neka se nitko ne miješa, jeste li razumjeli? Meni prepustite to brbljanje i možda Briskin neće morati u zatvor a i Fran će ostati čista pred zakonom.

— Ni riječi više, Marv Downey — zapovjedila je Liza. Onda je kimnula Larryju. — Čekat ćemo vas ovdje. Uradit ćemo sve što nam vi zapovjedite.

XVIII

Larry je smotao i zapalio cigaretu. Kroz dim je uporno promatrao Briskina. Onda reče Downeyu:

— Ako momak pokuša bježati...

— Slomit ću mu stolicu na glavi — obećao je Downey.

— Tako treba — odgovorio je Larry. — Ipak, mislim da neće pokušati.

— Dajem vam svoju riječ, Larry — obećao je Briskin.

Teksašanin je uhvatio kvaku.

— Što ćete sada, Larry? — upitao je vlasnik hotela.

— To ovisi o Bourneu i njegovim oraticima — nasmiješio se Larry. — Budu li se predali bez borbe, nemam ništa protiv. Isporučit ću ih Jenningsu i to je sve. — Mahnuo je glavom prema Fran. — Je li vam ispričala?

— Rekla sam im sve — promrmrljala je djevojka. — Obećala sam Gilu da ću čuvati tajnu, ali nisam mogla više šutjeti. Toliko bih htjela da me mama i tata konačno shvate.

— Strašno je to... što je Bourne uradio — promrmrljao je Downey.

— Bourne će dobiti što je zaslužio — obećao je Larry — na ovaj ili onaj način.

— Ali zašto stavljate na kocku svoj život — upitao je Downey — kad je to posao za šerifa?

— Šerif može dobiti Bournea i njegove pomoćnike — rekao je Larry — tek kad mi završimo s njima.

— Ne zaboravljajte, Larry — upozorio je Briskin — da je Ross probao sama Fennistera i pokušao isto s vašim prijateljem. Budite oprezni i ne okrećite mu leđa.

— Bit ću oprezan — odbrusio je Larry — i neću okrenuti leđa ni jednom od njih.

Izišao je u hodnik. Spuštajući se stepenicama izvukao je revolver i provjerio punjenje. Stretch je vjerojatno već spreman za akciju.

Izišao je iz kuće i počeo prema raslošću razmišljajući o ironiji situacije. Činilo se da su prošla stoljeća otkako su se sukobili s braćom Grieves. U vrlo kratkom vremenskom rasponu

odigrali su se mnogi nepredviđeni događaji. A zaključak? Pomogni čovjeku u opasnosti, preuzmi ulogu dobroćinitelja i uvaliti ćeš se začas, ne znajući kako, u teške neprilike.

Prilazeći »Palaceu« vidio je da posljednji posjetitelji teturajući izlaze na ulicu. Salun se praznio i za nekoliko sekundi vrata će biti zaključana. Larry je ubrzao korake i pristigao do pokretnih vrata u trenutku kad je Quint Onslow namjeravao zatvoriti velika krila. Pritisnuvši ramenom vrata, Larry ih je odškrinuo i ugurao se. Onslow se nasmijeo i rekao:

— Zao mi je, Valentine, zatvaramo. Više ne smijemo služiti piće.

Larry je ušao i stao lijevo od vrata.

— Samo zatvori — kimnuo je. — Ja ionako nisam došao piti vaše piće ili kockati.

Onslow je uspio zadržati smiješak na licu. Osigurao je velikim zasunom vrata i pogledao preko ramena. Larry ga je slijedio. Curwood se nalazio iza šanka i slagao čaše na policu. Djelovao je odsutno ali je neprekidno promatrao Larryja. Bourne i Ross sjedili su za jednim stolom u kutu.

— Kako je, Valentine? — pozdravio je vlasnik saluna. — Zatvoreno mi ne, vi ste uvijek pozvani na čašicu.

— Ne trudite se — otegnuo je Larry. — Ovo nije prijateljski posjet.

— Opet ste imali neprilika — promrmljao je Bourne. — Nije mi drago. Čuo sam da su vas zatvorili u zapaljenu baraku. Zaista ste sretni što ste još na životu.

Larry je jedva odolio želji da pogleda prema vratima što su vodila na hodnik i u kuhinju. Ali, to nije bilo potrebno. On je osjećao da je Stretch tamo. U to bi se mogao okladiti i kao ulog staviti vlastiti život.

Larry međutim nije odvajao pogled od Onslowa koji je bez potrebe prtljao oko već zabravljenih vrata.

— Ti! — namrštio se Teksašanin. — Obidi me. Stani gdje god te volja, samo ne iza mojih leđa.

— Prokletstvo, Valentine — prosvjedovao je Onslow. — Zar je važno gdje ja stojim?

— Krećil

Onslow je slegnuo ramenima, odvuкао se do jedne stolice i sjeo. Sada se nalazio u blizini barskog šanka. Larry je mogao držati na oku svu četvoricu a da ne okreće glavu.

— Zašto ste tako nabrušeni, Valentine? — upitao je Bourne.

— Bijesan je što su ga željeli živog spržiti — promrmljao je Curwood. — Ne možeš čovjeku zamjeriti što je nakon toga loše volje.

Larry se suho nasmijeo.

— Samo nastavi — rekao je hladno. — Ponašaj se i dalje poput dobronamjernog, poštenog barmena a ne kao priljavi, kradljivij kućin sin.

Barmenovo lice preplavilo je duboko rumenilo. Prstima je stegao rub teže:

— Što, do vraga...

— Ovaj Teksašanin — rekao je Ross mirnim glasom — ima predug jezik.

— Cini mi se — rekao je Bourne — da nam Valentine duguje jedno objašnjenje.

— Proklet bio ako ne — složio se Larry. Ispustio je cigaretu iz usta i zgazio opušak a da ni jednog trena nije skrenuo pogled s prisutnih. — Proklet bio ako ne dugujem objašnjenje...

Bila je to sada igra mačaka i miša. Larry je odlučio da je odigra polako, postupno im dajući na znanje što sve zna o njima, povećavajući njihovu napetost do loma.

— Nazvali ste mog barmena lopovom — podsjetilo je Bourne. — Neću trpjeti ovakve bezrazložne optužbe.

— Curwood je lopov — odgovorio je Larry hladno. — I Onslow i Ross su lopovi. A vi, Bourne, vi ste glavni lopov. Vjerojatno ste vi zamislili cijelu tu prijavu igr. Sestorica su bila umiješana. Poslali ste Grievesove da zauvijek ušutkaju Briskina. Kad ste čuli da su sva trojica mrtva, vjerojatno ste zaplesali od sreće. Pljačka se dičila samo na četiri dijela.

— Prokletstvo, Valentine, dosta! — uzviknuo je Bourne.

— Bio je gadan udarac — nastavio je Larry ne dajući se omesti — kad ste pronašli Briskino pismo. Bourne, on vam nije lagao kad je napisao da mi o svemu tome nemamo pojma. Tek kad smo ga iščeprkali iz njegova skrovišta, sve je priznao.

— Valjda nećete povjerovati jednom Briskinu — namršti se Bourne. — On je lažac!

— Znači, spremni ste suočiti se s njim na sudu — rekao je Larry. — Neka Briskin ponovi svoju priču pred sucem i porotom. Bourne, vi bar imate dovoljno novca za dobrog odvjetnika. — Teksašanin je gurnuo palce za pojas i mahnuo glavom prema vratima. — Moji ste, na jedan ili drugi način. Možete izići kroz vrata na vlastitim nogama ili će vas odnijeti... mrtve. Što god izaberete, meni je sasvim svejedno.

— Karl... — zaustio je Ross.

— Postaješ nespokojan? — izazivao je Larry. — To me ne čudi. Nitko te doduše nije vidio kad si bacao nož na mog prijatelja u kući Hortona. Ali ono u baraci bilo je drugačije. Bio si uvjeren da ste ubili starog Meksikanca, zar ne? Ali to je bio preodjeveni Briskin koga vaše tane nije ni taklo. Gledao je kako me ti i Onslow vučete u baraku. Briskin je vidio lica obojice.

Onslow se javio promuklim glasom:

— Briskin je sve izbrbljao, Karl. Možemo učiniti samo jedno... početi bježati...

— Slažem se — zadahtao je Bourne.

— Pokušajte — nasmiješio se Larry. — Zreli ste za groblje.

— Valentine — prošaptao je Onslow. — Zašto se ne bismo nagodili?

— S ovim se čovjekom ne možeš nagadati — rekao je Bourne. — Ili mi ili on. Svi smo jednako umiješani, Quint.

— Ja nisam probao Fennistera! — usprotivio se Onslow.

— Zaveži! — viknuo je Ross.

— Zakon će nas sve jednako suditi — progundao je Bourne. — Što dobivamo predajući se tom paklenom njuškalu? Savršeno ništa, a gubimo sve. Nema pogodbe! — pogledao je Larryja iskešivši zube. — Valentine mora umrijeti!

To je bio znak za akciju. Larryjev revolver je prvi napustio korice. Onslowov drugi. U jednom munjevitom pokretu Larry je povukao, opalio na Onslowa i bacio se na pod. Kotrljao se udesno dok su Bourne i Ross prevrtali težak stol da bi se njime zaštitili. Onslow je kiznuo iz stolice na pod, još uvijek stežući oružje. Iz desnog ramena šikljala mu je krv.

Curwood je nestao iza šanka. Ross je počeo divlje pucati, nasumce nišaneći na Larryja koji se dovaljao do jednog stola i izvrnuo ga daskom prema protivnicima. Iako su kugle parale drvo nekoliko centimetara od njegova tijela, Teksašanin je još uvijek bio neozlijeđen. Bourne je opalio i njegovo je olovo odbilo komad daske sa stola koji je zaklanjao Larryja. Curwood je iznenada ustao a u njegovim se rukama pojavila napeta dvocijevka.

— Sada, Valentine! — viknuo je pobjedonosno.

Stretch je provalio kroz vrata hodnika i viknuo:

— Baci taj top, čovječe!

Curwood je opsovao, izvinuo se i pokušao nanišanimi na pridošlicu. Oba Stretchova revolvera zatutnjala su u istom trenutku. Barmen je ustuknuo, tresnuo na police pretovarene čašama, a kada je pao, dvocijevka je opalila i krupna je sačma izbušila daske stropa.

Stretch se spustio na koljeno i pregledao razbojište preko duge cijevi revolvera. Ranjeni Onslow je polako podigao oružje i pokušavao nanišanimi na slabo zaklonjenog Larryja. Stretchovo je oružje zatutnjalo i kugla je istrigla Onslowu revolver. On je zaječao od bola i zapanjeno pogledao svoju praznu, iščašenu ruku.

Larry je gurnuo šešir na zatiljak, iskosio glavu i provirio preko ruba stola, podigavši revolver. U istom trenutku izvirila je i Bourneova glava. Stretch je nepotrebno viknuo. Larry je već bio opalio, a Bourne odletio na trag kao da ga je udarila mazga. Lice mu se pretvorilo u krvavu masku.

Rossa je obuzela panika. Naglo je ispružio ruku prema Stretchu i da se Teksašanin nije spremno ispružio na pod, ovaj put ne bi izmakao nožu ubojice. Oštrica je gotovo zarezala njegovo rame, a zatim se zabila u dovratka.

— Sad je gotovo! — viknuo je Larry. — Prebrojao sam tvoje hice, Ross. Da si imao rezervnih metaka, ne bi već sada bacao nož.

Ross je ustao i bacio se prema prozoru. Bio je dovoljno očajan za skok kroz staklo.

— On je moj! — viknuo je Larry skokivši na noge.

— Samo ga uzmi, momče — ponudio je Stretch. — Svađa bi me umorila.

Larry i Ross stigli su u isti mah do prozora. Ubojica se naglo okrenuo i nešto je zasjalo u njegovoj desnici. Razrogačenih očiju bacio se prema Larryju, paraćući oštricom zrak pred sobom. Larry je edskočio u stranu, sagnuo se i pograbio Rossov zglob. Ovaj je ružno opsovao, nogom dohvatio Larryjevu i uspio ga oboriti. Odmah se bacio na njega.

Međutim, Larry je svinuo kartašev zglob i naglo povukao. Uz životinjski urlik Ross se svalio u stranu. Njegovo je tijelo iznenada olabavilo a na bijeloj svilenj košulji pojavila se tamna mrlja koja se naglo širila. Iz grudi mu je virio držak vlastita noža.

Kada je Larry ustao, Rossov je pogled već bio stahlast i ukočen. Stretch je s gađenjem rekao:

— Nikada nisam sreo momka s toliko noževa.

— To mu je bila specijalnost.

— Zakon će svakog trenutka biti ovdje — podsjetio je Stretch.

— Hajde da dovršimo posao.

Prišli su Quintu Onslowu koji je glasno jaukao. Larry ga je uhvatio za kosu i posjeo.

— Otvori usta!

Bilo je to nepotrebno reći jer je kartaš ionako zijevao od boli. Stretch mu je gurnuo cijev kolta u usta. Onslowu samo što nisu iskočile oči.

— Postavit ću ti nekoliko pitanja — rekao je Larry. — Ako je odgovor da, kimni. Ako ne, odmahni glavom. A ako uopće ne odgovoriš, progutat ćeš nekoliko kugli.

Stretch se namrštio i malo zabubnjao revolverom po zubima razbojnika.

— Jeste li podijelili novac kojeg ste opljačkali Kerryju i Fennisteru? — zapita Larry.

Onslow je oprezno odmahnuo glavom.

— Dobro. Gdje ga je Bourne sakrio? U kuhinji?

Onslow je opet odmahnuo.

— Ovdje iza bara? U redu? U Bourneovoj blagajni?

Onslow je kimnuo.

— Dobro. Izvuci tu cijev iz njegovih usta, Stretch.

Istog trenutka Onslow se onesviještio. Na vanjskim vratima zabubnjale su šake.

— Eh, do vrata — zijevnuo je Stretch i krenuo prema šanku. — Suviše sam umoran da bih im otvarao.

— Obidite kuću i udite straga — viknuo je Larry. — Ako je mogao Stretch, možete i vi.

Začuli su se uzbuđeni glasovi, a onda i brzi koraci. Kroz kuhinju su u dvoranu upali Jennings, Lodge i Hutton. Dvojica Teksašana već su stajala uz šank ulljevajući viski.

XIX

Predstavnici zakona su zastali kao ukopani pred scenom pokolja. Njihovi su zapanjeni pogledi klizili od onesviještenog Onslowa do leševa Bournea i Rossa. Lodge se javio promuklim glasom:

— Gospode, trojica!

— Četvorica — ispravio ga je Larry mirnim glasom. — Barmen leži iza šanka. Pokušao me raznijeti dvocijevkom, ali ga je Stretch obeshrabrio.

— Valentine! — zavapio je Jennings. — Upozorio sam vas, ako uzmete zakon u svoje ruke...

— I što ćete sada? — upitao je Larry. — Posvaditi se s dvojicom poštenih ljudi ili zaključiti slučaj protiv Bournea i njegovih pomagača?

— Što oni... — počeo je Hutton.

— U nedjelju ujutro izvedene su samo dvije pljačke — objasnio je Larry i podigao u zrak dva prsta. — Dvije, ne tri. Bourne je sa svojim ljudima opljačkao Kerryja i Fennistera. Družina je imala šest članova, ali smo dvojicu sredili već prije. Braću Greaves.

— Gospode! — rekao je Hutton.

— Ne znam...

— Valentine, zbog vas se nadam da možete dokazati to što govorite — zaprijetio je Jennings.

— Sve smo vam pripremili kao na tanjuru — nasmiješio se Larry — zajedno sa svjedokom. — Palcem je pokazao stube. — U međuvremenu možete otvoriti Bourneovu blagajnu i izvući novac kojeg je opljačkao Kerryju i Fennisteru.

— Kako, do vraga, znate da je tamo? — upitao je Lodge.

Stretch je pokazao onesviještenog Onslowa:

— Ispričao nam je. Uvjerili smo ga da je to najbolje.

— To je ludnica! — uskliknuo je Hutton. — Takvo nešto nikad nisam...

Jennings se prvi pribrao i počeo vikati na ljude koji su izvana udarali po vratima. Onda se obratio Teksašanima:

— Vi ste profesionalci... Vjerujem da to ne biste tvrdili kad ne biste mogli i dokazati!

— Tako je — nasmiješio se Larry. — Samo što će pričanje potrajati nešto duže.

— Započnite odmah.

— Ne ovdje — odmahnuo je Larry i kucnuo se s Stretchom. Ozbiljno su kimnuli jedan drugome, ispili i napustili šank. Stretch je gotovo nesvjesno pokupio nekoliko boca i gurnuo ih pod pazuhu.

— Podite s nama — rekao je Larry Jenningsu. — Sve ću vam objasniti. U međuvremenu vaši pomoćnici mogu prebrojati novac, predati pokojnike ukopniku a Onslowa odvući u zatvor.

— Zar će nas on učiti našem poslu? — zarežao je Lodge.

Jennings je bespomoćno odmahnuo rukom i rekao:

— Pozovite pogrebnika. Pronađite Bourneov ključ i prebrojite novac u blagajni. Onslowa gurnite u ćeliju i pozovite Hortona. Ako me zatrebate, bit ću s ovom dvojicom anđela...

— ... u hotelu Marva Downeya — obavijestio ih je Larry. — Drugi kat. Soba Fran Downey.

Tamo su stigli nekoliko minuta kasnije. Šerif je ljubazno pozdravio Fran i njene roditelje, a onda se zapanjeno zagledao u Gila Briskina.

— Pa vi ste mrtvi!

Stretch se nasmijao i sjeo na krevet. Larry se smjestio na prozorsku dasku i namignuo Dewneyevima u

znak upozorenja. Šutjeli su. Šerif je nogom zatvorio vrata i bijesno rekao:

— Neka netko počne objašnjavati... i to brzo!

— Daj šerifu gutljaj! — zapovjedio je Larry Stretchu.

— Na dužnosti sam — namrštilo se Jennings. — Ali, dajte ovamo tu bocu!

— Izvadio je čep i promrmjavši neku ispriku povukao dobar gutljaj. Uzdahnuo je i obrisao usta:

— Dobro, Valentine. Kao što vidim, Briskin je živ.

— Da, živ sam — uzdahnuo je Briskin.

— I to je sve što možete reći šerifu — progundao je Larry. — Bar za sada.

— Neka govori — ustrajao je Jennings.

— Ne — odbrusio je Larry. — Ne smije se zamarati. Pogledajte njegovu glavu. Vidite li ožiljak? Pretukli su ga revolverskom cijevi, dugo je bio bez svijesti, buncao... Sada je u redu, ali se ne smije zamarati. Kad bude potrebno, on će svjedočiti. U međuvremenu, ja ću vam sve ispričati.

— Onda započnite već jednom — zavrpio je Jennings.

— Pa, cijela je stvar počela onako kako smo vam već ispričali. Braća Grieves gotovo su ubila Briskina i mi smo ga prenijeli u Childress.

— Ali, tvrdili ste da je mrtav! — optužio je šerif. — Tamošnji liječnik se gadno prevario. Kad smo nas dvojica već napustili Childress — rekao je Larry — Gil se probudio i na smrt preplašio dobrog doktora Woodrowa.

— Poznajem Woodrowa — promrm-ljao je Jennings. — Taj nije dobar ni za veterinara.

— Dakle, Briskin je bio živ i sjetio se svega što mu se dogodilo, čak i onoga što se zbilo u noći od subote na nedjelju, prije no što je pobjegao iz grada s braćom Grieves za petama.

— Što mu se dogodilo te noći da je morao bježati?

— Vidio je Bournea, njegove službenike i braću Grieves u kuhinji saluna. Veselo su prebrojavali pljačku i razgovarali...

... o tome kako su lako opljačkali Kerryju i Fennistera — upao mu je Briskin u riječ. — A Ross se hvalio kako je probo Sama Fennistera.

— Ubuduće — otrešao se Larry — ja ću ti reći kad možeš govoriti.

— U redu — uzdahnio je Briskin. — U redu.

— Opazili su Briskina — nastavio je Larry — i Bourne je za njim poslao braću Grieves, vjerojatno pogađate s kakvim zadatkom.

— Zašto ovaj mladi gospodin nije smjesta došao k meni da mi sve ispriča? — namrštio se Jennings.

— Presjekli su mu put do vašeg ureda — objasnio je Larry. — On se prepao, pograbbio konja u Deckartovoj staji i pobjegao iz grada.

— Kad se vratio? — upitao je šerif.

— Prije nekoliko sati — slagao je Larry. — Kao što sam rekao, neko je vrijeme ležao u Childressu u groznici. Ali, tek što se osjetio sposobnim da se drži u sedlu, smjesta je krenuo u Tyson City. Kao građanin koji poštuje zakon...

— Tko? On? — zaprepastio se Jennings.

— ... znao je što mu je dužnost — nastavio je Larry nepokolebivo.

— Ali nikad nije stigao do vašeg ureda. Fran ga je pronašla kako luta jednom sporednom uličicom. Rana ga je ponovno počela boljeti, vratila se groznica. Jasno? Opet nije bio sasvim pri sebi i nije mogao razmišljati kako treba.

— Dalje... dalje!

— Pa, eto — nastavio je Larry — Franini roditelji baš ne vole Gila Briskina...

— Zar ga itko voli? — upitao je šerif zajedljivo.

— A Fran mu je željela pomoći — nastavio je Larry — pa ga je uvela u hotel. Tiho i neopazice, preko ljestava za slučaj požara. — Zatim je izvukao duhan i počeo motatiti cigaretu. — Naravno, ona nije znala što je Gil namjeravao, sve dok ga nije prošla groznica. Onda joj je ispričao. Tada se Fran obratila nama dvojici da joj pomognemo. Gil nam je ispričao cijelu priču.

Briskin, Fran i njeni roditelji zapanjeno su buljili u Larryja. Samo je Stretch ostao savršeno ravnodušan. Nije to bilo prvi put da je Larry lažima izvukao nekoga iz neprilika. Jen-

nings je progutao još jednu dozu viskija i odlučno protirjao braću.

— Vi mislite da su vam Bourneovi ljudi postavili zasjedu?

— Tko drugi?

— Pa vi tada niste znali cijelu priču — razmišljao je šerif glasno. — Znači, pobjegli su se vaše pronaljalivosti i očekivali da ćete ih brzo otkriti. A vaš glas brzih revolveraša tako ih je uplašio da su vas se htjeli što prije riješiti.

— Vjerojatno — kimnuo je Larry zagonetna lica.

Jennings se krvoločno iskesio.

— Valentine — zadahtao je — takvu glupost ipak neću progutati!

— Ja sam mnogo razmišljao — rekao je Larry. — Uzalud. Ne mogu pronaći neki drugi razlog zbog kog su nas željeli ubiti.

— Kad vam je Briskin ispričao svoju priču, zašto niste odmah došli k meni? — upitao je Jennings oštro.

— Namjeravali smo — odvratio je Larry i pogledao prema Stretchu. — Nije li tako?

— Živa istina — nasmijao se Stretch.

— Morali smo djelovati vrlo brzo — nastavio je Larry. — Postojala je mogućnost da je netko od bande vidio Briskina dok je lutao gradom. U tom je slučaju Bourne već naveli'o pakirao stvari ili je već bio izvan grada. Nismo imali vremena da vam se javimo. Zato smo mogli uraditi samo jedno — nemarno je slegnuo ramenima. — Potrčati u »Palace« i pokušati uhvatiti Bournea živog.

— Bourne i njegovi prvi su povukli — upao je Stretch. — Mi, Teksašani, morali smo se braniti.

Jennings je sklopio oči i duboko uzdahnio.

Netko je jako zakucao. Liza Downey je otvorila vrata i propustila uzbuđene Kerryja i Fennistera. Najprije su zapanjeno pogledali Briskina, a onda je Kerry uzbuđeno započeo:

— Lodge mi je javio! — viknuo je. — Gospode! Zar je zaista Karl izveo tu gadost?

— Dobit ćete svoj novac natrag, Kerry — rekao je Larry. Pogledao je Fennistera i dodao: — A Ross je platio za ono što je uradio vašem bratu.

— Eddie Ross? — upitao je Fennister čudnim, tihim glasom.

— Čuo sam ga kako se hvali time, Miley — rekao je Briskin.

Larry se odvojio do prozora, prišao je Briskinu i prijateljski ga gurnuo.

— Hajde — nasmiješio se — ispričaj ovoj gospodi što si čuo i vidio kroz prozor Bourneove kuhinje. Ali samo to, razumiješ. Dalje ništa.... Nisi dovoljno jak... da bi suviše govorio....

— Hvala, Larry — rekao je Briskin poslušno.

— Iz dubine naših srca — promrmljala je Fran.

— Da — uzdahnio je Downey. — Hvala na svemu, Larry.

— Zahvaljujemo vam na trudu, Valentine — izjavio je Kerry. — I budite uvjereni da ćemo se držati obaveza iz naše pogodbe.

— Ako ste završili s hvalopojkama ovoj dvojici revolveraša — zarežao je šerif — ja bih postavio još jedno pitanje.

— Pitajte — rekao je Larry.

— Što je sa slijepim Meksikancem?

Larry ga je zapanjeno pogledao.

— Što? Zar ga vaši pomoćnici nisu još pronašli?

— Ne! — prasnuo je Jennings — N I S U ga pronašli!

— No — upleo se Stretch — ako ga oni nisu pronašli, kako bismo to mi mogli? Mi nismo policajci već samo dvojica ispravnih teksaških momaka koji se svim silama trude da ne upadnu u gužvu, da poštuju zakon, da izbjegavaju sukobe...

— To je već previše! — zaurao je Jennings. — Zavežite!

— Mislim da je taj stari Meksikanac imao dovoljno razloga da zauvijek pobjegne iz Tyson Cityja — kimnuo je Larry ozbiljno. — On će vam zacijelo reći isto... čim ga pronađete...

— Prokletstvo! Jedan slijepac ne može tek tako nestati. Negdje mora biti...

— Ali naravno — složio se Larry. — Nastavite s traganjem, i prije ili kasnije morat ćete ga pronaći.

Iako preko volje šerif je odustao. Briskin je sjeo za stol i polako i pažljivo počeo pisati izjavu o svemu što je vidio u subotu uvečer.

Kasnije, kad je šerif izašao praćen Kerryjem i Fennisterom, Downey je započeo s pitanjima.

— Rekli ste da je Onslow preživio pucnjavu, Larry. Dobro. Što ako ispriča šerifu da ih je Briskin pokušao ucjenjivati?

— Briskin će ga nazvati lažljivcem — rekao je Larry mirno. — Složili smo se da je Briskin dovoljno ispaštao za ono što je učinio, zar ne? Zašto mu ne dati priliku da započne pošten život? S druge strane, zakon neće imati ništa od toga ako Briskin prizna ucjenu. Zato će on tvrditi da Onslow laže i sve će ostati na tome. A vi, Fran... — nasmiješio se — nemojte ponovno zakopavati te meksikanske krpe, spalite ih.

— Nisam to zaslužio — rekao je Briskin. — Zašto činite sve to za mene?

— Vidiš li, tata? — zavapila je Fran. — Gil je sada drugi čovjek. Nikad se neće vratiti starim grijesima.

— Ako ga Fran voli... — započela je Liza.

— Nešto ću vam reći, mladi čovječe — Downey se zagledao Briskinu u oči. — Zauvijek prekinite s kockanjem. Pronađite pošten posao i počnite ljudski živjeti. Ako se još i tada vas dvoje budete htjeli oženiti, dobit ćete moj pristanak.

— To je poštena ponuda — kimnuo je Larry.

— Bolja no što zaslužujem — priznao je Briskin...

XX

U podne tog dana, nakon devet sati neprekidna sna, Teksasani su se bez riječi pogledali i odmah razumjeli. U njima se javilo ono nešto što ih je tjeralo u neprekidan pokret.

Jedna ih je zagonetka privremeno zadržala u Tyson Cityju. Ta je zagonetka riješena i Tyson City je za njih postao najdosadniji grad na svijetu...

Te su se večeri odlučili oprostiti od Margo. Prihvatili su njen poziv, došli

na predstavu i zatekli neobičnu situaciju. Okupljeni su bučno prosvjedovali a Kerry im pokušavao objasniti kako je tog dana pijanista bez objašnjenja otišao, a Margo ne može nastupiti bez glazbene pratnje. Iznenada se, na opće iznenađenje, javio Gil Briskin.

— Toliko puta ste me istjerali iz vašeg saluna, Kerry — rekao je smijući se — da niste imali prilike upoznati sve moje vrline.

— Kamo smjerate Briskin? — namrštitio se Kerry.

— Ja sviram glasovir — objasnio je mladić. — U stvari, mogao sam davati poduku vašem zadnjem pijanisti.

— Do vraga, ne gubimo vrijeme! — uskliknuo je Kerry. — Penjite se gore i svirajte za gospođicu Margo.

— Rado — nasmiješio se Briskin i popeo na pozornicu. Gledaoci su počeli pljeskati i zviždali od oduševljenja, očekujući početak predstave.

— Ali ja ne radim bađava. Uzmite me za stalno.

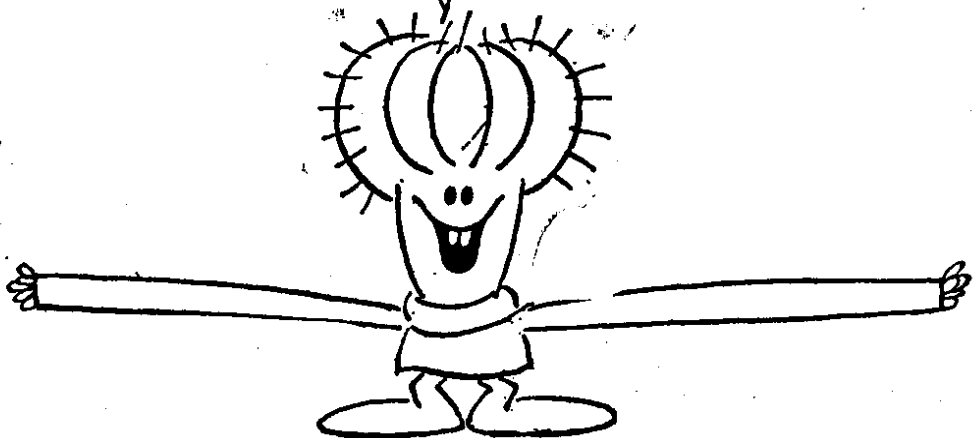
— Briskin, vi baš niste... — započeo je Kerry zabrinuto.

— Odredite mi plaću a ja dajem svoju riječ da više nikad neću sjesti za kartaški stol.

Na svojim mjestima, u prvom redu, Teksašani su se zagledali i nasmiješili. Posao u Tyson Cityju obavljen je zaista temeljito. Moći će s uživanjem pratiti predstavu čarobne Margo.

K R A J

**Pridružite se i vi milijunskoj
armiji čitalaca revije »STUDIO«!**

Bennett Foster

KUŠNJA HRABROSTI

Owen Harbeson ležao je u mraku i mislio na svoga brata, na konja Majora i na jednoga divljeg bika. To troje zajedno predstavljao je jedan problem koji on nije mogao riješiti. Bila je hladna novembarska noć i na visinama je bilo snijega. Pa ipak Owen odbaci pokrivače, bilo mu je prevruće pod njima.

Prvi stigne Clay. Clay i Owen nalazili su se ovdje na Montoya Mesi kako bi sakupili odbjegli stoku. Ed Harbeson mnogo je držao do te stoke, zato naredi obojici sinova da je potraže. Clay preuzme komandu, kao obično.

— Čuj — reče Clay kad stigoše u Ojo Azul Camp — kako ne želimo ovdje ostati do Nove godine, razdvojiti ćemo se. Nije teško hvatati životinje. Tebi nije potrebna pomoć, a ni meni.

To se nikako ne sviđi Owenu. Pomisli na surovu zemlju s podmuklim šipražjem i na strne obronke. Pomisli na goveda, pomisli i na konje. Pa ipak ne reče ni riječi. Prizna Clayevu nadmoć.

Kad je Clay i Owenu bilo sedam godina, Ed Harbeson preseli se s obitelji u grad kako bi dječaci mogli pohađati školu. Tako su radili gotovo svi rančeri. I gotovo svi dječaci imali su konje. Subotom bi priređivali male trke. Jednoga dana uplaši se Owenov konj, a Owen se uhvati za jabuku na sedlu. Clay ga tada udari bičem po rukama.

— Ti si moj brat — reče — Ne dopuštaj drugim dječacima da zapaze strah u tvojim očima... nikada!

Otada se Owen neprestano držao uz brata. Zajedno su izveli mnoge psine. U nekoliko navrata Owen osjeti ozbiljan strah, no nikada ne dopusti da to Clay opazi.

Eto, tako je bilo s Clayem. Preostaju još Major i divlji bik.

Prije šesnaest sati Owen je jahao na Majoru preko Montoya Mese i susreo divljeg bika. Životinja im je neprestano izmicala, no Major se razumio u te stvari i stvorio je Owenu priliku da baci laso. Kad je zavitlao lasom, bik se iznenada okrene i u punom trku potrči niz obronak. Major odmah krene za njim. Owen ga je uzalud pokušavao zauzdati.

Owen je to morao očekivati. Major je bio izvježban u hvatanju stoke i nikako mu se ne bi svidjelo kad bi morao odustati usred lova. Pojuri za bikom poput munje. Owen izgubi ne samo svoj šešir nego i stremen. Prilikom sljedećeg skoka ispadne iz sedla. Major se odmah zaustavi, vrati se k Owenu i pričekaj da opet sjedne u sedlo. Ipak su čitavi stigli u klanac. Owen sjaše kako bi se malo odmorio. Pošto se umirio, povede Majora uz obronak, pronađe svoj šešir, a onda odjaše natrag u logor.

Odjednom pomisli kako bi bilo da probudi Claya.

Čuj me, Clay, htio je reći, ovako nika-
da nećemo prikupiti stoku. Htjede mu
spomenuti doživljaj s divljim bikom
na obroku. U šipražju je izgrebao
noge, a i bedra su ga boljela jer ga je
Major pritisknuo o stijenu.

Owen je znao da o svemu tome mora
razgovarati s Clayem. No znao je i to
kako će Clay reagirati.

Što je, mladicu? zapitao će. Zar se bo-
jiš?

Neki jahač dojaše do kolibe Oja Azul
kampa, a muški glas pozove Claya i
Owena po imenu. No sudeći po glasu
to je bio Celso Aragon iz logora u
Las Huevos Cannonu.

— Clay! — poviče Owen. — Clay, probu-
di se!

Clay se pospano uspravi, a Owen pri-
pali petrolejku. Vrata se otvore i Cel-
so Aragon uđe u prostoriju.

Celso je tražio svoga druga Joea Bena-
videsa koji nije stigao u logor. Celso
se ponadao da se čovjek možda zadr-
žao u Claya i Owena. Stari je običaj
da se druga potraži ako ne stigne u
logor. Možda je negdje povrijeđen. Cel-
so je poštovao taj običaj.

— I ja ću poći, Celso — reče Clay. —
Koliko je sati?

Owen pogleda na staru budilicu. Dva
sata. U praskozorje Clay, Owen i Cel-
so napuste logor u Los Huevom Can-
nonu i krenu u potragu za nestalim
drugom. Los Huevos Cannon bila je
otprilike tisuću stopa duboka usjekli-
na između dvije okomite stijene.

Sigurnošću ljudi koji žive u slobodnoj
prirodi, u mraku su pronašli put do
logora. Sada su smrknuti jahali držeći
puška poprijeko u sedlu. U kanjonu je
bilo samo malo snijega. Tragovi gove-
da i konja bili su posve jasni. Na
nebu su se nagonalili tamni oblaci.
Začuju Celsov hitac.

Kad su stigli, Celso je stajao pokraj
svoga mrtvog druga. Joe Benavides
ležao je kraj potoka. Na stotinjak me-
tara od njega ležao je uginuli osedlani
konj.

— Joe je ustrijeljen — reče Celso. — A
konj nije njegov. Jučer je jahao Fica-
choa.

Šutke su zurili u mrtvaca.

— Moramo pretražiti okolicu — reče
Clay.

Celso kimne, a onda pristupe konju.
Uginuo je od taneta što ga je pogodilo
u vratnu živu. Na putu što je vodio
prema Gonzales Mesi razabirali su se
tragovi krvi, a pokraj jedne stijene
pronašli su dvije čahure kalibra 30-30.

Clay, Owen i Celso pregledaju trago-
ve. U kanjon je došao konj (Celso
ustvrdi da je to bio Picacho), a pokraj
otisaka kopita razabirali su se tragovi
čovjeka. Taj se čovjek popeo u sedlo i
odjahao iz kanjona.

Celso odbaci šešir.

— Taj je čovjek — reče Celso i pokaže
prema uginulom konju — ugledao
Joea. Joe se vraćao u kamp, a konj
toga čovjeka je iskrvario. Čovjek se
sakrio iza stijene. Kad se Joe sagnuo
nad uginulim konjem, čovjek ga je
ustrijelio. Picacho se uplašio, no čov-
jek ga uhvati, usigne se u sedlo i odja-
še iz kanjona.

Clay kimne, a Owen uzbuđeno reče: —
Joea moramo prenijeti u kamp.

Niže u kanjonu Clay spazi nekoliko
konja. Jednoga uhvate lasom. Celso
priveže svoga mrtvog druga na konja.

— Čuj me, Owen — reče Clay — treba-
lo bi da se javimo kući. Kad skinemo
Joea u kampu odjahat ćemo na ranč.
Celso i ja slijedit ćemo tragove.

— Ne — reče Owen. — Osim majke ni-
kog nema kod kuće. Momak je krenuo
starim poštanskim putem. Poruku mo-
žemo ostaviti u Crojacke Storeu. Ja-
hat ću s vama.

Clay nabora čelo, promisli i kimne.

— Dobro, ostat ćemo zajedno.

Celso je šutio. Joe Benavides bio mu
je rođak. U kampu ga smotaju u ša-
torskog krilo i polože u sušu. Celso
zatvori vrata i navalj težak kamen.

— Možemo krenuti — reče.

Odjašu natrag do kanjona, a onda tra-
gom. Owenova pretpostavka pokazala
se točnom jer je trag vodio prema sta-
rom poštanskom putu. Na Gonzales
Mesi našas se odmora kako bi se ko-
nji ispuhali nakon strmog uspona.
Oblaci su još uvijek bili vrlo nisko.

Trag je okretao prema sjeveroistoku.

— Čini se da namjerava u Sabio Breks

— reče Clay. Past će snijeg. Najprije ćemo do Crojacks Storea.

Crojacks Store nalazio se tri milje od kanjona, na novoj cesti iz Linna u Rosiadu. Bila je to niska kamena zgrada s nekoliko suša zalihe i cborima. Kad su ušli, Crojack je upravo razgovarao s Candidom Salasom.

— Što vas je dovelo ovamo? — zapita Crojack. — Progoni vas potjera?

— Ako je koja potjera na putu rado bismo je susreli — uzvratil Clay. — Netko je ustrijelio Joea Benavidea u Los Huvos Cannonu i ukrao njegova konja. Slijedili smo trag ubojice sve do staroga poštanskog puta.

Crojack opsuje.

— Dobie Hinds — progunda. — Đavolski ubojica! — Zar još niste čuli?

— Ništa nismo čuli — odgovori Clay. — Što je s Hindsom?

— Abe Roberts obavijestio je sve logore. — Crojack se nasloni na tezu. — Čudi me što to ne znate. Hinds je pobjegao. Trebalo je da ga izvedu pred sud u Santa Feu. Ubio je čuvara i pobjegao. Pri tome je iz šerifova ureda uzeo pušku, a konja je ukrao. Sada ga traže po cijeloj zemlji. Netko ga je vidio južno od Linne. Roberts je odmah odjahao s potjerom.

— Stigli su ga — ubaci Candido.

— Onda... — započne Owen. Svi su znali da je Hinds izvršio u Old Townu surovo umorstvo. Owen ga je vidio samo jednom. Hinds je bio nizak i imao je svijetloplave oči. Bio je vrlo opasan.

— Nnisu ga uhvatili. — Crojack potrese glavom.

— Kad su ga stigli, došlo je do pucnjave. Hinds se bacio na tlo kao da je pogođen. A kad su mu prišli ustrijelio je Dana Thomasa i pobjegao. Ne može mu se vjerovati. Dogodilo se to jučer, zapadno odavde.

— Pogodili su njegova konja — promrmlja Clay. — Iskrvario je. Hinds je ustrijelio Joea jer mu je bio potreban konj. A gdje je potjera?

— Ovdje su prenoćili — odgovori Crojack. — Roberts je Thomasa poslao mojim kolima u Rosiadu. Krenuli su rano jutros i htjeli su preko Montoya

Mese do vašega ranča. A oni su odjahali kroz Arena Cannon.

— Zato ih nismo susreli — reče Clay. — Celso je sinoć stigao u naš logor. Netko mora obavijestiti potjeru. — Pogleda Candida Salasa.

— Preuzet ću taj zadatak — izjavi Candido. — A što ste vi naumili?

— Ostat ćemo na tragu — reče Clay. — Po svemu sudeći on kreće prema Sabio Breaksu, ali može i skrenuti. — Razmisli trenutak. — prenoćit ćemo u starom logoru Gonzalitas Rincona. Daje ionako nećemo stići prije mraka. Možeš poručiti šerifu, Candido, da ćemo u blizini Muleshoe Cannona naići na njega. A do tada ćemo znati kojim je putem krenuo Hinds. Candido kimne.

— Odmah ću krenuti. Rano će se smračiti — reče i iziđe.

— Potrebna vam je hrana. Pripremit ću vam nešto — reče Crojack. Uzme nekoliko limenki s police i stavi ih na tezu. — Imate li dovoljno naboja? Dat ću vam nekoliko kutija. Ako se Hinds probije do Breaksa bit će nam potrebna vojska da ga izvučemo. Nije li mu žena u Arellanou?

Sva trojica krenu prema Los Huevos Cannonu. Četvrt milje prije stijene opet naiđu na Hindsov trag. Na Gonzales Mesi naiđu na prvu teškoću: tu je paslo krdo mustanga koji su izbrisali tragove. Iza napajališta nađu dogorjelu logorsku vatru. Osim ogaraka pronađu i šest opušaka.

Hinds je ovdje logorovao, ali zašto? Sigurno ne zbog konja. Ubojica koga progoni potjera morao bi jahati sve dok se konj ne sruši ispod njega od iscrpljenosti. A onda odmah mora doći do novoga konja. Hinds je već jednom postupio tako.

— Kladio bih se da je ranjen u okraju s potjerom — reče Clay. — Morao se zaustaviti zbog iscrpljenosti.

Owen i Celso se složiše. Naravno, nisu znali što se događa u Hindsovoj glavi. Mogli su samo nagađati zašto je iz Los Huevos Cannona pojahao u smjeru staroga poštanskog puta umjesto da krene prečacem. Do sada su pretpostavljali da bjegunac ima prednost od

najmanje dvadeset sati. Sada je odjednom sve izgledalo posve drugačije.

— Ako je logorovao ovdje, vjerojatno će to učiniti još nekoliko puta — reče Clay. — Zato moramo ostati zajedno i biti na oprezu. Nađemo li na Roberta imat ćemo mu što reći.

Istočno od pojilišta, odakle se krda mustanga vratilo na Mesu, ponovo su naišli na Hindsove tragove. Sada su jahali jedan do drugoga. Celso je promatrao tragove. Sada su jahali dok su Clay i Owen pazili na okolinu. Trag je vodio prema sjeveroistoku. Počelo je sniježiti. Pahuljice su bivale sve gušće. A kad se snijegu pridružio i oštar vjetar, Clay prizna da više ne mogu slijediti trag.

— Do vraga i nevrijeme! — progunda. Ne preostaje nam ništa drugo nego da — odjašemo do Gonzalitas Rincona i tamo pričekamo.

Napredovali su vrlo polagano. Konji su bili iscrpljeni. Celso predloži da logoruju. Clay htjede nastaviti, no Owen se pridruži Celsovu prijedlogu.

— Pojašemo li sutra rano, još uvijek ćemo stići prije Roberta — reče Owen. — Celso, koliko je do Gonzalitas Rincona?

— Nalazi se otprilike deset milja južno od puta — objasni Celso.

Kad su stigli i pobrinuli se za konje, Celso se pozabavi vrećom sa zalihami, dok su Clay i Owen raspirili logorsku vatru.

— Hinds se nekamo zavukao — gundao je Clay dok je vjetar urlao povrh glava. — Po takvom nevremenu sigurno neće pojahati prema Sabio Breaksu.

Poslije jela Celso pripali cigaretu, a onda stanu razgovarati o ubojici. Owen ustanovi da još nikada nije čuo Claya tako mnogo govoriti kao te večeri. Plamen je osvijetljivao stijenju.

— Ovdje je mnogo ugodnije nego u starom logoru na Gonzalitas Rinconu — reče Clay. — Bio si već u ovom kraju, Celso?

— Često — potvrdi Celso. — Jednom sam bio s Joeom... Owen zaspi.

Probudi se ukočen. Vatra se ugasila. Clay je ležao pokraj njega. I Celso je

spavao uvijen u pokrivač. Nebo je bilo posve vedro. Vidjele su se zvijezde. Owen ustane ukočenih udova.

Tada se probude i ostala dvojica. Celso potpali vatru.

— Moramo krenuti — reče Clay. — Rekli smo da ćemo se s Robertsom sastati kod Gonzalitas.

Celso pogasi vatru.

Potjeraše kasom kroz mekani snijeg. Istok se zarumeni. Na uzvisini zauzda ju konje. Pred njima se pružio Gonzalitas Rincon.

Nalikovao je na golemu zdjelu. U sredini bile su ruševine staroga ranča. Pojahaše prema tim ruševinama. Odjednom ugledaju konja pokraj zida. Konj pogleda prema njima.

— Picacho! — procijedi Celso i posegne za puškom. Clay i Owen također prepoznase konja. Trgnu oružje. Životinja podigne glavu i pozdravi ih rzanjem.

Među ruševinama nešto se pokrene, a onda prasne hitac.

Jahači opale. Nisu imali vremena da sjašu. Pucali su neprekidno. Između ruševina iskoči čovjek, potrči i baci se preko zida. Owenova puška bila je prazna. Okrene konja i potjera ga uzbrdo. Clay i Celso potjeraju konje u suprotnom smjeru.

— Clay! — poviče Owen. — Pričekajte me!

No Clay i Celso nisu se osvrnuli. Vratomlomnom brzinom jurili su kroz gusto šipražje. Tamo se nalazila mala čistina. Na njoj zauzda ju konje i pričekaju Owena.

Clayev lice bilo je blijedo a oči neprirodno velike.

— Pao je! — reče. — Vidio sam posve točno.

— Upravo je tako prevario Dana Thomasa. — Clayev glas zadrhti. — Smatrali su ga mrtvim.

Konji su nemirno kopkali kopitima. Celso obriše znoj s čela i prisili se na smiješak.

— Mogu vam reći da me maločas uhvatio smrtni strah.

Clay i Owen ne odgovore. Clayu se polagano vraćala boja u lice. Stane čeprkati po džepu, a onda izvuče na-

boj i ubaci ga u pušku. Owen i Celso također napune oružje.

— Morali bismo se vratiti i pogledati — reče Clay.

Celso se usprotivi. Serif i potjera su na putu. I dok su se Clay i Celso prepirali, Owen je promatrao Claya. Clay se napokon smiri.

— Svejedno mi je što ćeš ti učiniti — reče Clay. — Owen i ja ćemo odjahati natrag. Načinit ćemo luk i prići mu sa sjevera. Ako je još u životu, izlći ćemo nakraj s njim. Dođi ovamo, Owen!

Clay okrene konja, Owen krene za njim. Celso ih je slijedio i gundao. Oprezno se približio rubu, a onda izvir iz šipražja.

Sada ugledaju ruševine iz suprotnog smjera. Pokraj ruševnog zida ležao je čovjek. Clay sjaše, Owen i Celso isto tako. Povedu konje držeći u rukama oružje spremno za paljbu. Kad su stigli do sipine, ostave konje. Dobie Hinds se još uvijek nije pomakao.

Ležao je s licem prema zemlji, puška mu je bila izvan dohvata ruke. Kad ga je Celso preokrenuo, ugledaju rupu u grudima. Nitko nije mogao reći tko je ispalio hitac. U sebi se svatko od njih osjećao nedužan, nitko se nije radovao toj smrti.

Trostruki ubojica Dobie Hinds mrtav je djelovao nekako sitan.

— Da, tane ga je natjeralo da prilegne — reče Celso. — Imao si pravo, Clay, netko iz potjere ga je pogodio.

Desna nogavica Hindsovih hlača bila je razderana na nozi se vidio krvlju natopljen povoj.

— Nije mogao dalje.

— Kako je uopće dospio tako daleko? — začudi se Owen. — Što misliš...

Konji podignu glave i pogledaju prema istoku. Skupina jahača spuštala se niz obronak.

— Abe Roberts — reče Celso.

— I otac — doda Clay. — Jaše Shortyja.

Jahači se približe i zaustave konje. Ed Harbeson mrko pogleda sinove.

— Što radite ovdje?

Roberts sjaše. Serif je bio čovjek s velikim trbuhom.

— Trenutak Ede — reče. — Kako se sve to dogodilo? Candido nam je sinoć predao vašu poruku. Gdje ste pronašli Dobieja? Zar ovdje?

Clay uzdahne.

— Da, ovdje — odgovori. — Zadržala nas je snježna oluja, inače bismo još sinoć naišli na nj. Bio je ranjen i nije mogao dalje.

Ljudi iz potjere u krugu se sakupe oko njih. Clay je nastavljao. Abe Roberts postavi mu nekoliko pitanja, a Clay mu ispriča kako je Celso došao u Ojo Azul kamp u potrazi za Joeom Benavidesom. Spomene tragove kod pojilišta. Onda opiše kako su putem do ruševina otkrili Picacha i kako je došlo do okršaja s Hindsom. Pri tome prešuti paniku što ih je obuzela kad su ušli u trag ubojici.

— Pao je na tlo — zaključi Clay — a onda smo mu se oprezno približili. Sjetili smo se kako je ubio Dana Thomasa.

— Izvrsno — pohvali ih Roberts. Vrškom čizme dotakne mrtvaca. — Candido, pogledaj gdje mu je sedlo. Konja dovedi ovamo. Moramo natrag u grad. Možemo li na tvom ranču dobiti svježe konje Ede?

— Samo krenite. Abe. Htio bih još malo porazgovarati s Clayom i onom dvojicom. — Raskorači se, a ruke podboči o bokove. Bradu isturi. Abe Roberts se okrene.

— A sada me poslušajte! — započne Ed Harbeson.

Kad je potjera napustila Gonzalitas Rincon, Picacho posluži kao tovarni konj. Cini se da mu se to baš nije osobito sviđalo. Uši je položio prema natrag i opirao se uzdama. Celso i Candido Salas povedu povorku. Za njima su jahali Clay i Owen, pa Ed Harbeson i Abe Roberts. Uspnu se na obronak, a onda krenu prema Muleshoe Cannonu.

— Clay — tiho će Owen.

— Da?

— Jesi li se bojao... barem koliko i ja? Clay je izbjegavao njegov pogled.

— Možda — progunda zlovoljno. — Pa onda?

Owen malo pričeka pa nastavlja.

— Sjećaš se jutra prije nego što je Celso stigao u logor? — Pošto Clay kimne, Owen nastavlja: — Eto, na rubu Montoya Mese naišao sam na divljeg bika. Pojurio je niz obronak, a Major nastavlja za njim lako sam ga pokušavao zauzdati. Mogu ti reći da u tom trenutku ne bih više ništa dao za svoj život. Htio sam ti reći kako bi bilo bolje kad bismo jahali zajedno.

— Čuj me — uzvraća Clay tonom starijega brata — nekako ćemo izići na kraj. Samo zato što je jedan bik odmakao iz stada... — Naglo se prekine jer je opazio da je već rekao previše.

Owenove oči zasjaju.

Clay je i nadalje promatrao uši svoga konja.

— Owen zbog toga se ne moramo svađati.

— Zamalo što me Major nije ubio! — blijesno će Owen. — Moje je pravo da nešto kažem i zato zahtijevam da ubuduće jašemo zajedno. — Na licu mu se pojavi nepopustljiv izraz.

Celso i Candido potjeraju konje laganim kasom, za njima i ostali. Netko se

potuži na Picacha koji se još uvijek opirao uzdama,

Clay se nasmješi bratu.

— Pa dobro, kad ti je toliko do toga, jahat ćemo zajedno.

Ed Harbeson okrene se starom prijatelju Abeu Robertsu.

— Vražja djeca — progunda. — Olako se bacaju u potjeru za opasnim ubojicom! Bilo bi mi drago kad bi im i ti rekao nekoliko prikladnih riječi. Od mene će još čuti svoje!

No Roberts je bio umoran i nije bio raspoložen.

— Koliko su stari Clay i Owen?

Pitanje iznenadi Eda.

— Clayu je dvadeset a Owenu sedamnaest. No kakve to ima veze?

Roberts otpuhne

— Nisu ništa divljiji niti bezobzirniji od tebe — progunda Roberts. — Što da im kažem? Da im ispričam o ludorijama što si ih ti počinio u mladosti? — Ostavi ih u miru. Edel To više nisu djeca, već muškarci.

Kraj

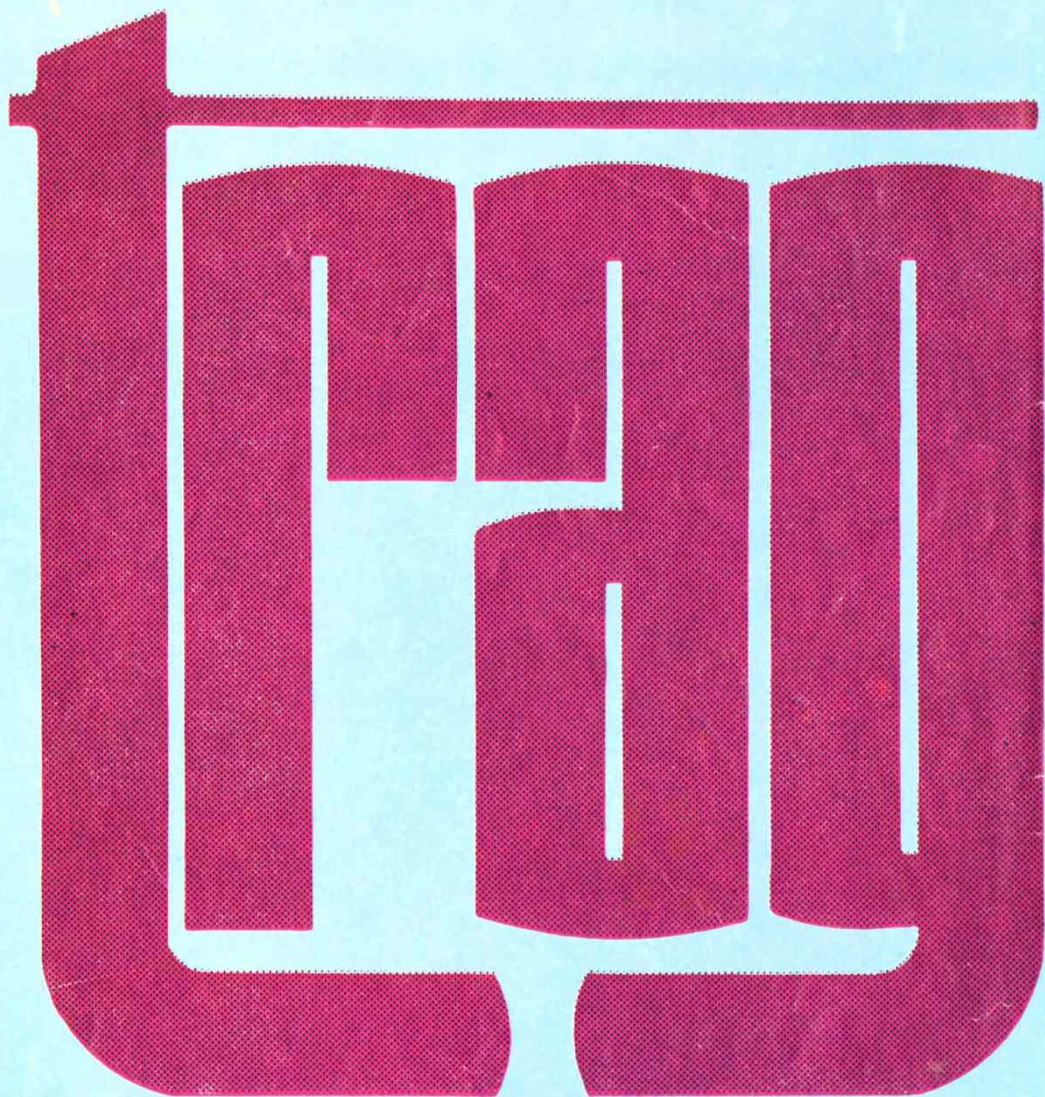
DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

71. A. C. Morgan: **REVOLVERAŠI SU ČEKALI**
72. L. L'Amour: **BRAĆA SACKET**
73. H. Werner: **ZLOČIN OTACA**
74. L. Wallis: **U OLOVNOJ OLUJI**
75. C. Martin: **IZASLANICI PAKLA**
76. R. McLeod: **TEŽAK PUT DO MEKSIKA**
77. R. Hogan: **OVAJ GRAD PRIPADA JESSUPOVIMA**
78. S. C. Lawrence: **TEKSAŠANIN**
79. Paul Evan Lehman: **PAKAO U NOVOM MEKSIKU**
80. H. S. Sharon: **DRUŽINA SMRTI**
81. L. Ernenwein: **SNJEŽNI JAHACI**
82. L. L'Amour: **UTAH BLAINE**
83. F. Short: **ZASTITNIK IZ TEKSASA**
84. Hal Warner: **LESINARI TONTO BASINA**
85. John Gilmore: **PAKLENA PJESMA PUSTINJE**
86. William O'Connor: **DVOBOJ S PRIJATELJEM**
87. Al Cody: **NA STRANI INDIJANACA**
88. Jim Sheridan: **NAMAMI VUKOVE U ZAMKU**
89. H. S. Sharon: **SMRTI U SUSRET**
90. H. S. Sharon: **ĐAVOLJI RANC**
91. Clay Hunter: **USAMLIJENIK S RIO BRAVA**
92. Robert Ullman: **MOHIKANINA DRUŽBA**
93. H. S. Sharon: **LOV NA DOLAR**
94. Robert Ullman: **SANSA ZA BENA**
95. Shepard Rifkin: **PUT KINGA FISHERA**
96. L. L'Amour: **DOLINA MIRA**
97. H. Haton: **KONJANICI IZ PAKLA**
98. B. Arthur: **DVA REVOLVERA**
99. Dudley Dean: **TVRD ORAH**
100. D. B. Newton: **POVRATAK OSVETNIKA**
101. H. S. Sharon: **OSVETA BUNTOVNIKA**
102. H. S. Sharon: **PLJACKA U LOS ALAMOSU**
103. J. T. Edson: **ČOVJEK KALIBRA 44**
104. Matt Chisholm: **POBJEDA MCALLISTEROVIH**
105. Lee Martin: **ZLODUH SANTA RITA**
106. Robert Ullman: **KOLORADO KID**
107. Bill Fargo: **OTMJENI PLJACKAŠI**
108. Matt Chisholm: **CRNI KAUBOI**
109. Frederick H. Cristian: **DOUŠNIK**
110. U. H. Wilken: **GROBAR JOE**
111. Louis L'Amour: **OPASAN PUT**
112. G. F. Unger: **UNAJMLJENI REVOLVERAŠ**
113. Frederick H. Christian: **SUDDEN U ŠKRIPCU**
114. Lee Floren: **REVOLVERI IMAJU RIJEČ**
115. F. G. Unger: **UMRIJETI ZA VIRGINIJU**
116. Matt Chisholm: **KRVAVA OKLADA**
117. Marshall Grover: **TREĆA PLJACKA**

U PRIPREMI:

118. J. T. Edson: **VRIJEME OBRAČUNA**

KOD VAŠEG PRODAVAČA NOVINA

**BIBLIOTEKA KRIMINALISTIČKIH
ROMANA**